

Harlequin®

Nr. 5
~~14.900 lei~~
9.900 lei
Septembrie 1999

Diana

GRATUIT

Voia să fie fericită. Împlinită. Voia un bărbat care să o iubească și să o accepte așa cum era...

Lisa E. Arlt

DINCOLO DE APARENȚE

Titlul original al ediției în limba engleză:
Smoke and mirrors
Harlequin Temptation

Traducere și adaptare de Luana Stoica

Strada Fabrica de Glucoză, nr.5, sector 2
Prima ediție Diana
Septembrie 1999

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale
E. ARLT, LISA
Dincolo de aparente / Lisa E. Arlt-
București : Ringier, 1999
112 p. ; 21 cm. - (Harlequin Diana)
Tit. orig. (eng) : Smoke and mirrors
ISBN 973-99217-6-0
821.111-31=135.1

ISBN 973-99217-6-0

Acest volum a fost tipărit la Tipografia Tipo Holding SA Cluj

1

CARIS JOHNSON DECISE că ziua aceea nu era cea mai potrivită pentru a se lăsa de fumat. Auzise oameni spunând că ar fi gata să facă moarte de om pentru o țigară, dar nu îi luase niciodată în serios. Cel puțin, nu până acum.

Avionul căzu deodată în gol. Luptându-se cu greața, își privi tovarășul de călătorie. Harrison J. Peters III dormea liniștit, cu un zâmbet pe buze, ignorând turbulențele atmosferice și groaza lui Caris. Bun! Nu era înțelept să dea dovadă de slăbiciune. Nu față de omul de care depindea viitorul ei profesional.

Micul avion se zgudui, făcând-o să înțepenească. Își jură că nu va mai pune piciorul într-o aeronavă, din clipa în care va deveni asociată la firma de avocatură *Harrison, Harrison, Joffrey și Peters*, una dintre cele mai prestigioase din Washington D.C. Greu de crezut că făcuse atâtea pentru această călătorie. Când aflase că firma lor intenționa să liciteze o fuziune cu *Navarro Investments* în vederea construirii unor stațiuni pe litoralul insulei Navarro, fusese convinsă că era potrivită pentru acel post. Ar fi fost primul parteneriat cu o femeie în cadrul acelei firme exclusiv masculine. Făcuse totul pentru asta. Aranjase ca o serie de clienți să telefoneze, exprimându-și satisfacția față de competența avocatei Caris Johnson. Și nu era tocmai străină de un fax primit de domnul Joffrey de la Universitatea Yale și care conținea copia lucrării ei de

licență, privind achiziționarea terenurilor și înființarea stațiunilor de pe litoral. E drept că de atunci nu mai vizitase nici o asemenea stațiune, dar nu avea de gând să lase un detaliu atât de neînsemnat ca lipsa de experiență să îi stea în cale.

Entuziasmul pentru călătorie îi scăzuse brusc când aflase că tovarășul ei de echipă urma să fie Harrison J. Peters, un antifumător convins. Or, ea era o fumătoare convinsă. Reușise ca nici unul dintre șefii de la firmă să nu afle că fuma. În ultimii ani ajunsese să fumeze la toaletă. Secretarele știau acest lucru, dar păstrau secretul. Avea însă să îi fie imposibil să ascundă faptul pe tot parcursul celor două săptămâni de călătorie. Mai ales față de Harrison. Crezuse că îi va fi ușor să aleagă: țigările sau cariera. Dar cele șase ore de zbor fără o țigară o aduseseră la limita suportabilității. O dureau fălcile de la atâta gumă de mestecat. Măcar să fi cumpărat niște remedii antitabac! Fusese însă convinsă că nu va avea nici o problemă în a se lăsa de fumat.

Privi spre Harrison J. Peters III. Dormea. Avea timp să se ascundă la toaletă și să își improvizeze o țigară din niște hârtie igienică și resturile de tutun de pe fundul genții. Simți însă avionul coborând și o cuprinse iar teama. *„Fixați-vă centurile de siguranță!"*, se auzi vocea stewardesei. Harrison o privi buimac.

— Am și ajuns? o întrebă el, cu un puternic accent sudic.

— Nu încă, zâmbi ea și privi pe geam, întrebându-se care erau locurile lipsite de detectoare de fum.

— Nu se vede decât apa, mormăi Harrison, întinzându-se peste umărul ei, pentru a vedea mai bine. Și totuși, ne apropiem, zise el. Cred că am văzut pământul.

— Așa cum am spus, e la mai puțin de o oră de zbor de Galveston, răspunse ea. Când va fi construită stațiunea, vom putea avea zboruri charter de la Houston și nu va mai trebui să facem apel la avioanele astea mici și incomode. Și mai mult decât îngrozitoare.

— O recunosc pe Caris a mea. Mereu face cercetări, zâmbi Harrison.

Caris zâmbi la rândul ei. Rujul i se uscase pe buze. Nu era Caris a nimănui!

— Ai datele despre Alex Navarro? o întrebă Harrison.

— Sunt în geantă.

— Bine. O să avem nevoie de ele. Și totuși nu înțeleg de

ce atâta grabă spre Navarro, clătină Harrison din capul lui chel. Cine a mai auzit de negocieri asupra unui teren pe care nu l-ai văzut? Sper că ești pregătită să-i ții piept.

— Lăsați pe mine, domnule Harrison!

Acesta pufăi neîncrezător, dar Caris nu-l mai auzi. Simțea deja excitarea confruntării care o aștepta. Trecu în revistă informațiile pe care le deținea.

Alexander Navarro. Demisionase de curând din postul influent de analist financiar al unei puternice companii de brokeraj de pe Wall Street și se întorsese pe insula Navarro. Caris se îndoia ca motivul să fi fost decesul recent al tatălui său. Gurile rele spuneau că cei doi nu își mai vorbiseră de mai bine de zece ani. Mai curând era la mijloc președinția trustului *Navarro Investments.*

Deși Michael, fratele lui Alex, și sora lui, Kate, dețineau părți egale din companie, Alex avea puterea executivă. Caris se îndoia că va ajunge să îi cunoască pe ceilalți membri ai familiei Navarro. Michael era în ultimul an la Harvard, pregătind un masterat în economie, iar Kate era măritată cu unul dintre cei mai bogați oameni din Houston. Nici ei nu păreau să sufere prea tare de pe urma morții tatălui lor.

Alex Navarro avea să decidă care investitori se vor ocupa de stațiune. Și dacă ea va ajunge să devină asociat la firmă. Deși se bucura de șansa care i se ivise, Caris nu putea să nu se întrebe de ce *Navarro Investments* era în căutarea unui partener. În Statele Unite, nu se descopereau în fiecare zi plaje sălbatice. În orice caz, nu plaje în raza cărora să abunde epavele galioanelor spaniole. Trei companii din Galveston organizau excursii în insula Navarro, oferind posibilitatea unor scufundări îmbietoare. Din păcate, călătoria cu feribotul nu era prea plăcută. Dacă Navarro și-ar fi construit propria stațiune, ar fi înlăturat inconvenientul celor două ore de traversare cu feribotul și ar fi beneficiat de o clientelă stabilă, care ar fi plătit sume considerabile pentru privilegiul de-a locui pe insula liniștită și de a se scufunda nestingherită în apele practic neatinse. Și asta pentru mai puțin de o oră de zbor de la Houston. Atunci, de ce avea Navarro nevoie de partener?

Navarro Investments ocupase ani de zile o poziție de invidiat în rândul companiilor de succes și dăduse lovitura în afacerile cu petrol ale anilor șaptezeci. Iar Alex Navarro

renunțase la un salariu de șase cifre pentru a prelua conducerea. Dacă s-ar fi pus problema falimentului, Caris ar fi aflat-o, fără doar și poate. Reveni cu gândul la omul situat în fruntea acestei afaceri. Alex Navarro era unul dintre cei mai abili absolvenți de la Harvard. Caris se mândrea însă cu același titlu, dar de la Yale. Erau chit. Zâmbi satisfăcută. Omul nu avea nici o șansă. Nu atunci când de asta depindea viitorul ei. Avea să-l facă praf, după care avea să își aprindă în liniște o țigară.

— Trebuie să capăt un aer mai oficial, zise Harrison, ignorând faptul că avionul se pregătea de aterizare. Nu-l pot întâlni nebărbierit pe adversarul nostru, nu-i așa?

Caris zâmbi politicoasă, privindu-l cum se îndepărta clătinându-se. Se întrebă dacă Harrison nu avusese în vedere și aspectul ei. Dădu însă din umeri, nevrând să își piardă vremea cu fleacuri.

Avionul începu să coboare și o făcu să geamă. Închise ochii. Da, în clipa asta ar face moarte de om pentru un fum de țigară.

Alexander Navarro privi cum avionul ateriza pe unica pistă a aeroportului Navarro.

— Ei sunt, zise el nervos, bătând cu degetele în bordul mașinii de teren, special împrumutată pentru această ocazie.

Cum Michael nu răspundea, Alex se întoarse și își zări fratele mai mic privind plictisit la ceasul Rolex. Deși cei doi aveau aceeași constituție musculoasă și același păr negru, Michael era adesea privit ca o imitație palidă a fratelui său mai vârstnic. Alex se întreba dacă Michael auzise și el acest lucru și dacă nu cumva acesta era motivul pentru care nu se înțeleseseră în ultimii zece ani.

— M-ai auzit? întrebă Alex, pe un ton mai tăios decât și-ar fi dorit.

— Te-am auzit, zise Michael, coborând din mașină. Ce se-ntâmplă aici, Alex?

— Ce vrei să spui? interveni Alex, cu un nod în gât.

— Ce s-a întâmplat cu limuzina?

— Ți-am spus doar, e la magazin, răspunse Alex, străduindu-se să pară indiferent.

— Aha, zise Michael, apropiindu-se. Și șoferul e în concediu. De ce nu-mi spui adevărul, Alex? insistă Michael.

— Tocmai ți l-am spus.

— Desigur! conchise Michael neîncrezător.

Alex nu-l condamna. Cum îi va explica însă lipsa servitorilor și a tuturor obiectelor de valoare din casă, fără a-i spune adevărul? *Navarro Investments* dăduse faliment. Când testamentul tatălui lor avea să fie validat, toată lumea urma să afle asta, iar puterea de-a negocia cu *Harrison, Harrison, Joffrey și Peters* avea să dispară. Alex și-ar fi dorit să îi poată împărtăși adevărul fratelui său, dar Michael era prea oportunist, pentru a putea avea încredere în el.

— De ce joacă John rolul valetului? întrebă Michael.

— Dar ți-am spus aseară! John nu joacă nici un rol. L-am angajat, răspunse Alex, respirând adânc.

— Mda, așa e.

Alex simți picături de sudoare alunecându-i pe spate. De ce trebuise ca Michael să apară în seara precedentă? Își privi fratele. De ce venise? Trebuia să fie în toiul examenelor.

— De ce ai venit, Michael?

— O spui de parcă nu aș fi binevenit în propria casă, râse nervos acesta.

— N-ai mai fost acasă de ani de zile.

— Nici tu, veni replica lui Michael.

— Ai nevoie de bani?

— Așa mă consideri? Un paria care nu vine decât pentru a stoarce câțiva bănuți?

Alex dădu din umeri. Nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru a discuta ce părere avea el despre fratele lui mai mic.

— Poate că nu vreau decât să dau o mână de ajutor, zise Michael.

Alex își dorea să poată crede asta, dar experiențele trecute îl făceau să fie circumspect.

— Iartă-mi scepticismul, Michael, dar...

— N-am ce face, Alex. Am ceva experiență în afaceri. În fond, aproape că mi-am luat masterul.

— Nu și dacă vei continua să lipsești în felul ăsta de la școală.

Michael roși din nou, dar schimbă subiectul.

— Ascultă, Alex, am putea da o lovitură. Nakashimi e gata să ne plătească milioane pentru plajă. Ar trebui s-o vindem imediat și să plecăm naibii de pe insula asta.

— Numai la asta te gândești, Michael? La bani? zise Alex

cu obișnuita amărăciune care-l cuprindea atunci când avea de-a face cu fratele lui.

— Banii fac lumea să se învârtească, replică Michael, iar *tu* ar trebui s-o știi mai bine decât alții.

— Michael, uite că vin avocații! Dacă ne înțelegem, facem târgul cu ei.

— Nu sunt împotriva unei înțelegeri, Alex, oftă Michael. Sunt sigur însă că greșești. Nu-mi vine să cred că ești gata să te asociezi cu oameni pe care nu-i cunoști, când corporația Nakashimi îți oferă de o sută de ori mai mult, pentru a achiziționa pe loc plaja.

— Cum de știi cât mi-au oferit?

— Probabil că te-am auzit menționând-o.

— Nakashimi intenționează să distrugă orașul și să-i alunge de pe insulă pe majoritatea localnicilor, zise Alex. Încerc să construiesc stațiunea pentru a le da acestor oameni un motiv să rămână pe insulă, nu un ultimatum s-o părăsească.

— Și de ce îți pasă atât? zise Michael, nemaiputându-și stăpâni furia. N-ai mai locuit aici de zece ani. Și dacă rolurile s-ar inversa, localnicii te-ar vinde pe nimica toată.

Cu toate că petrecuse un deceniu la New York, Alex nu încetase nici o clipă să se simtă de-al insulei. Michael nu era însă capabil să înțeleagă nimic din ceea ce implica loialitatea sau afectivitatea.

— Dacă ar fi compania mea, aș vinde totul, mi-aș cumpăra un palat la Hollywood și aș duce o viață luxoasă, până la adânci bătrâneți sau până aș rămâne fără bani.

Alex știa că Michael vorbea serios. Nu se gândea decât la distracții.

— Atâta timp cât sunt președintele companiei Navarro, eu iau hotărârile, zise Alex pe un ton cât mai prietenesc. E vorba de mai mult decât îți închipui tu.

Era vorba de mult mai mult, dar Alex nu era gata să i-o spună. Nu înainte de-a afla de ce venise Michael pe neașteptate, în seara trecută. Deși nu credea că ar putea schimba modul de-a gândi al lui Michael, nu putea să nu încerce.

— Nu e vorba numai de bani, Michael, ci de un întreg mod de viață. Insula moare. Pierdem oamenii și fără ajutor lucrurile nu vor merge mai bine. Trebuie să le dăm oamenilor un motiv să rămână. Scopul acestei inițiative este de a le asigura localnicilor un viitor.

— Uite ce e, Alex. Cred că te încântă să faci pe șeful și să îi vezi pe toți ploconindu-se în fața ta. Ei bine, cu mine nu-ți merge. Ești doar un om, Alex. Nu uita asta! Și te poți prăbuși la fel de ușor ca oricare altul, zise Michael, strângând involuntar pumnii, gest care nu îi scăpă lui Alex.

— Asta e o amenințare, frate? îl privi el rece pe Michael.

— Alex, știi că nu m-aș lupta cu tine pentru bani, râse mezinul, devenind glumeț. Ei, dacă ar fi o femeie la mijloc, atunci ar fi altceva.

— Uite-i că vin, zise Alex, nedorind să privească spre chipul strălucind de lăcomie al fratelui său.

Urma să îi întâlnească pe oamenii care aveau să schimbe viitorul insulei Navarro.

Alex o observă pe femeie în clipa în care ieși. Nu era ceea ce el considera o frumusețe clasică. Se întrebă chiar dacă intenționase să pară mai puțin atrăgătoare decât era de fapt.

Părul ei blond era lipit de cap, strâns într-un coc. Era îmbrăcată cu un taior gri cu o croială severă, ce-i anihila feminitatea. Fusta îi ajungea la jumătatea genunchiului, iar pantofii nu aveau toc. Deși bluza îi era încheiată până în gât, Alex bănuia că purta, totuși, lenjerie de dantelă.

Era palidă din cauza aterizării dificile, caracteristică insulei Navarro. Ochii îi erau închiși, fața ridicată spre cer. Alex se trezi întrebându-se dacă avea ochii albaștri. Părea obosită, iar el resimțea această oboseală de parcă ar fi fost a lui. Se întrebă cine era ea. Și nu înțelegea de ce îi păsa de asta.

Caris deschise ochii și observă că Harrison se îndrepta deja spre doi bărbați înalți. Se grăbi să li se alăture. Alergă, negândindu-se la cum arăta, ci doar la faptul că trebuia să se afle alături de cei trei, pentru a nu fi dată la o parte. Simți părul scăpându-i din strânsoare. Se înroșise de căldură și de stânjeneală. Cu o mână își prinse cocul, iar cu cealaltă ținea strâns servieta neagră, de piele.

Ajunse gâfâind lângă Harrison. Când își ridică privirea, întâlni o pereche de ochi negri care îi pătrunseră toate secretele. Îi pieri răsuflarea. Nu îl mai vedea decât pe el. Părul lui castaniu, ciufulit de vânt, o îmbia să-și treacă mâna prin el, pentru a-l netezi, făcând-o totodată să se întrebe dacă era aspru sau mătăsos. Fu trezită la realitate de Harrison, care o prinse de braț.

— Această femeie cu răsuflarea întretăiată este Caris Johnson, avocată la firma noastră.

Bărbatul îi zâmbi, privind-o în ochi. Îi întinse mâna. Caris avea ambele mâini ocupate. Trebuia să aleagă: dă drumul părului sau scapă servieta. Își luă deci mâna din păr și i-o întinse. Vântul îi răvăși pletele blonde, scăpate din strânsoarea agrafei. Ochii bărbatului deveniră și mai întunecați, iar pe Caris o cuprinse un val de căldură în tot trupul. Îi simți degetele reci și puternice care parcă o electrocutau. În ochi i se citea deruta. Bărbatul părea și el afectat și, fără a-i da drumul, îi zise cu o voce baritonală:

— Încântat să vă cunosc, domnișoară Johnson!

— Cine sunteți? întrebă ea, înroșindu-se în clipa în care realiză că vorbise cu glas tare.

— Alex Navarro, la dispoziția dumneavoastră, domnișoară, zise el, înclinându-se ușor.

Nu își putea reveni. Pentru prima dată în cariera ei profesională nu știa ce să spună.

— Iar eu sunt Michael Navarro, interveni Michael, despărțindu-le mâinile.

I-o prinse apoi pe a ei, ca pe un trofeu, și se înclină pentru a i-o săruta. Uluită de intervenția lui Michael Navarro, Caris zâmbi, amuzată de reacția lui. Era o persoană care nu avea să îi pună probleme. Alex, însă, o neliniștea. Simțea fiori de-a lungul șirei spinării. Era oare frică sau un alt gen de emoție, care nu o mai încercase până atunci? Bărbatul făcu un pas spre ea, iar Caris se dădu instinctiv înapoi.

Vântul îi răvăși părul, așa că se pregăti să îl prindă în agrafă.

— Nu, murmură Alex, atât de încet, încât numai ea îl auzi.

— Poftim?

— Îmi place părul tău așa cum este. Ești frumoasă, zise el, prinzându-i între degete o șuviță aurie.

— Nu e nevoie să fiu frumoasă, se smulse ea. Sunt avocat.

Alex chicoti. Enervată, ea își prinse părul, căutând să se descurce și fără oglindă. „Ce tipic masculin!“ bombăni ea. Muncise din greu pentru a ajunge acolo unde era. Și tot ce putuse Alex să spună la vederea ei fusese că era frumoasă! Câtă aroganță! Ce enervant! Ce drăguț!...

2

— Te simți bine? o întrebă el în șoaptă, văzând paloarea lui Caris.

— Mai bine ca niciodată. Dar să trecem peste asta, da? zise ea îndreptându-se spre mașină.

Alex o urmă, privindu-i unduirea șoldurilor. Era surprins de această atitudine neașteptată a lui. Fata avea însă o siluetă minunată, cu rotunjimi de invidiat. Nu înțelegea însă de ce își ascundea feminitatea, de parcă i-ar fi fost rușine de ea. Un alt mister pe care trebuia să îl rezolve în zilele următoare. Zâmbi. Îi plăceau misterele.

Harrison îi depăși. Respira greu și făcea eforturi să se comporte cât mai normal.

— Poate că domnișoara Johnson dorește să stea în față, sugeră Alex.

Harrison se opri cu mâna pe mânerul portierei din față și îi aruncă fetei o privire atât de rănită, încât Alex se abținu cu greu să nu râdă.

— Nu mă deranjează să stau în spate, zise Caris, reacționând probabil la ostilitatea vădită a privirii lui Harrison.

— Dați-mi voie, vă rog, interveni curtenitor Michael, deschizându-i portiera din spate.

Alex se aștepta să-l vadă făcând și o plecăciune. Punând ușor mâna pe spatele tinerei, zise:

— Nu aș vrea ca domnișoarei Johnson să i se facă rău. De-a lungul coastei sunt o mulțime de serpentine, iar dum-

neavoastră erați foarte palidă la sosire. Cu răul de călătorie nu te joci.

Se aștepta să fie luat peste picior, dar Caris îl lăsă să o conducă la scaunul din față al mașinii, cerând din priviri aprobarea lui Harrison.

— Sigur, sigur, zise Harrison cavalerește, deschizându-i portiera. Întâi doamnele.

Caris îl fulgeră din priviri, iar lui Alex îi dispăru zâmbetul. Se părea că domnișoarei Johnson nu îi plăcea să i se amintească faptul că era femeie. Păcat, își zise el, închizând portiera. Erau pe insula lui și deci funcționau regulile de politețe ale casei. Era hotărât să vegheze la aplicarea lor.

Din clipa în care îl văzuse pe Harrison îndreptându-se spre scaunul din față al mașinii, își dădu seama ce gânduri avea acesta. Intenționa să inițieze discuția referitoare la teren, în timp ce Alex ar fi fost ocupat cu condusul pe acel drum de coastă îngust și accidentat. Era însă o stratagemă des utilizată de Alex, care nu avea de gând să lase pe altul să o aplice contra lui.

Alex se instală la volan, lângă Caris. Simțea tensiunea care o cuprinsese.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu m-ai mai privi atât de insistent, zise ea calm.

— Nu mi-am dat seama că fac asta, minți el, întorcându-și ochii în altă parte.

Nu era chiar frumoasă, își spuse Alex. În orice caz, nu o frumusețe clasică. Avea gura prea plină, iar ochii ei verzi, și nu albaștri, așa cum se așteptase el, erau extrem de circumspecți. Și atunci de ce îl atrăgea de parcă ar fi fost singura femeie de pe fața pământului? Nu își putea lua ochii de la ea.

Caris privea pe geam, lovind podeaua cu piciorul, gest pe care Alex îl califică drept reflex. Îi amintea foarte mult de colegii săi analiști din New York, aceia care încheiau afacerile cele mai bune, dar care nu aveau o viață personală. Un exemplu clasic de personalitate ce supraviețuia datorită cofeinei, adrenalinei și a orice altceva ce putea fi folosit ca excitant. Alex se întrebase întotdeauna dacă se distrau vreodată. Oare Caris Johnson se mai și relaxa? Exista vreun bărbat care să știe să îi maseze umerii, pentru a o face să se destindă, să își lase capul pe pieptul lui, bucurându-se că mâinile acelea îi mângâie trupul?

— Iar o faci! exclamă ea, bătând și mai tare din picior.

— Iartă-mă! îngăimă Alex jenat, realizând că Harrison și Michael le ascultau acum conversația.

— Domnule Navarro, constat că sunt bărbați cărora le este greu să aibă de-a face cu femei pe care să le trateze de la egal la egal. V-aș fi recunoscătoare dacă m-ați privi ca pe un avocat și v-ați comporta ca atare. Vă garantez că activitatea mea nu vă va da motive de nemulțumire.

— Crede-mă, domnișoară Johnson, nu mă îndoiesc nici o clipă de profesionalismul dumitale. Doar de cât de zdravăn sunt eu! Și, te rog, spune-mi Alex!

O bătaie în geam le atrase atenția. Era Carlos, prietenul său din școală, primul care se oferise să îl ajute să îi câștige de partea lui pe avocații din Washington D.C.

— Am eu grijă ca băieții să pună valizele în portbagaj.

— Mulțumesc, Carlos, încuviință Alex.

Caris își mușcă buzele. Simțea că exagera și se temea să nu afecteze cursul negocierilor. Și asta numai din cauză că era dependentă de țigări! Simțea că nu mai rezista mult fără să tragă un fum.

Nu se putea gândi decât la țigări. Avea să fie nulă ca avocat și își putea lua deja gândul de la avansarea mult dorită. Lăsându-se de fumat își sabota propria carieră. Nu-i mai rămânea de făcut decât să își cumpere un pachet de țigări. Avea de ales: țigările sau cariera. Puțin conta că renunțase la țigări pentru același motiv. Cum să ajungă însă la o prăvălie?

— Nu arăți bine deloc, îi întrerupse Alex șirul gândurilor.

— Ce? Ah! Mă simt foarte bine, zău! și continuă să privească pe fereastră. Nu trebuie să-ți faci probleme din cauza mea. Mă simt..., tăcu în clipa în care le zări.

Țigări. Pe raftul de sus al unui stand prăfuit, lângă niște sticle cu bere și răcoritoare. Gândul la primul fum făcu să îi lase gura apă. Ar fi sărit din mers, dacă geanta nu i s-ar fi încurcat în centura de siguranță. Când Alex ajunse lângă ea să o ajute, Caris înjura ca un birjar, uluită de propriul vocabular.

— Domnișoară Johnson! rosti Harrison consternat.

— Pardon, strânse ea din buze, continuând în gând avalanșa de sudalme.

— Dă-mi voie să te ajut, zise Alex.

Făcu eforturi să stea liniștită, pentru ca el să termine cât

mai repede. Avea mâini frumoase, mari, puternice, îndemânatice. Mâinile unei persoane pot spune multe despre ea. Trupurile și chipurile pot fi camuflate de haine și de machiaj, în schimb mâinile sunt oglinda omului. Privi la propriile ei mâini. Unghiile cu manichiura făcută erau roase până în carne. Dacă mâinile erau într-adevăr oglinda sufletului unei persoane, atunci era grav.

Alex parcă pe drumul ce ducea la proprietatea particulară a familiei Navarro și se întoarse spre Caris, care privea cu gura căscată conacul din fața lor. De la distanță te impresiona. Dar în spatele coloanelor de marmură se ascundeau scări distruse și tot felul de probleme costisitoare.

— Iat-o, zise el, coborând din mașină și făcându-le celorlalți semn să îl urmeze. Ce zici, Caris?

— Drăguț, încuviință ea, cu aerul avocatului care șarjează.

Gândurile i se citeau însă cu ușurință. Alex nu se putu abține să nu îi șoptească la ureche:

— Gura ta spune „Frumos", dar ochii tăi spun „Vai de mine!".

— Domnule Navarro, eu..., se retrase ea roșind.

— Alex.

— Alex, eu...

Înghetă, fixând cu privirea ceva în spatele lui. Alex se întoarse și o zări pe sora lui, Kate, ascunzându-se după colțul casei, ca atunci când avea patru ani și credea că putea deveni invizibilă, închizând ochii. Îi ghicea vârful pantofului și adulmeca fumul țigării pufăite pe ascuns. Închise ochii. Când venise oare Kate? Și ce căuta acolo?

— Kate?

Capul surorii lui apăru de după colț. Bretonul castaniu îi cădea pe ochii căprui și triști.

— Bună, Alex. Sper că nu te deranjează că am trecut cu Thomas pe aici, zise ea, ascunzând țigara la spate.

— Mă bucur să remarc că, în sfârșit, l-ai părăsit pe Paul! o înțepă Michael.

Kate îi aruncă o privire rănită, iar Alex simți nevoia de a-l strânge de gât. Nu pentru că nu ar fi fost de acord cu fratele lui. Dimpotrivă. Venise momentul ca sora lor să-l părăsească pe neisprăvitul ei soț. Ar fi putut fi însă mai delicat și să nu menționeze faptul în fața oaspeților. Dar și Kate ar fi putut

alege un moment mai potrivit. Îi ajungea că trebuia să ascundă starea financiară deplorabilă a companiei față de unul dintre frați. Nu era sigur că ar fi reușit și cu Kate. Alex se străduia să își păstreze cumpătul. Dacă cei doi aflau adevărul, totul era ratat și insula era pierdută.

— Alex? începu Kate timid.

— Mai târziu, zâmbi el. Hai să ți-i prezint pe invitații noștri. Credeam că te-ai lăsat! exclamă, observându-i țigara.

— Așa e, dar a durat până am hotărât să venim aici, zise ea, uitându-se ba la Caris, ba la Harrison și îngropând țigara în noroi cu vârful pantofului.

Alex o prinse de mâna ușor tremurândă, cu un gest mai curând patern decât frățesc, și o trase spre ei.

— Kate, ți-i prezint pe domnul Harrison Peters și pe domnișoara Caris Johnson, doi avocați care licitează parteneriatul asupra proprietății de pe malul oceanului.

Caris strânse mâna fragilă pe care i-o întindea tânăra femeie. Știa foarte puține despre Kate Navarro. Conform celor aflate, Kate locuia la Houston, cu soțul ei Paul, un bărbat cu puțini prieteni și uimitor de mulți dușmani. Tipul de om pe care ea, una, îl disprețuia profund: dur, rău, călcând în picioare pe toți cei cu care avea de-a face.

Deși era conștientă că nu putea fi de partea nimănui în această dramă de familie, spera totuși ca Kate să fie suficient de puternică să divorțeze de ticălos. Observă că Alex părea neliniștit. Se întrebă dacă nu cumva sosirea lui Kate îi încurcase într-o oarecare măsură planurile. Privi apoi la țigara pe care Kate o aruncase și care continua să fumege în noroi. Un lucru era cert, acum știa unde să găsească o țigară.

— Ah, da! exclamă Harrison, ținând mâna lui Kate de parcă ar fi fost un șarpe veninos. Sunteți al treilea dintre frați și dintre proprietarii companiei *Navarro Investments*.

— Oh, n-am nimic de-a face cu asta, zise Kate, retrăgându-și mâna și legănându-se pe călcâie. Alex e expertul în finanțele familiei. Eu sunt doar..., dădu din umeri, de parcă i-ar fi lipsit cuvintele.

— Kate e doar mămică, mormăi Michael.

Kate se crispă. Pe Caris o durea inima să vadă pe cineva tratat astfel, așa că interveni.

— Am auzit că a fi mamă este una dintre cele mai grele îndatoriri pe care le poate avea cineva.

— O să-ţi placă plaja, Caris, îi zâmbi Kate. Poate vei avea timp să te bronzezi puţin şi să te relaxezi.

— Spre deosebire de alţii, ea mai şi lucrează, o întrerupse Michael, făcând-o să se fâstâcească iar, jenată.

Alex puse mâna pe braţul lui Kate, cu un aer protector.

— Mai mult ca sigur că vor fi şi momente de relaxare. Ştii ce se spune, Michael. Munca fără destindere... Unde e Thomas, Kate?

— John l-a dus acasă la Christopher să se joace, zise ea. Chiar voiam să te întreb, Alex. Ce caută John aici? Credeam că lucrează în Galveston.

— Deci Thomas e cu Christopher? schimbă Alex vorba. S-ar putea să nu fie cea mai bună idee, Kate.

— De ce? se încruntă ea. Întotdeauna s-au jucat împreună.

— Christopher abia a avut varicelă, zise Alex.

— Ciudat, Barbara nu mi-a spus nimic despre asta.

— Poate c-ar fi mai bine să te duci să-l iei.

— Stai liniştit, Alex. Thomas a avut varicelă anul trecut.

— Ah, dar de fapt cred că era oreion. Sau pojar?

— Varicelă? Oreion? Sau pojar? îl privi Kate uluită.

— Una din astea, dădu Alex din umeri. De ce nu te duci după el? Pentru orice eventualitate. Te aşteptăm la cină, Kate! Treaba asta te priveşte şi pe tine, în aceeaşi măsură.

Michael mormăi ceva şi Alex se schimbă la faţă. Duritatea de pe chipul lui Alex, ochii lui reci, îi dădeau fiori lui Caris. Avea un aer periculos şi exercita asupra ei o atracţie care o înspăimânta.

3

Păşind în conac, Caris nu încercă să îşi ascundă uimirea. Numai antreul era mai mare decât întregul ei apartament din Washington D.C. Oftă privind tavanul boltit. Oare aceea era o pată de umezeală? În spatele ei, Harrison fluieră admirativ, apropiindu-se de un tablou.

— Să fie oare Monet?

— Sora mea Kate l-a pictat, zise Alex. E artist plastic.

— Foarte bun, zise Caris care, dându-se un pas înapoi, observă urma din jurul tabloului, semn că în trecut acolo fusese un tablou mult mai mare.

— Sunt nerăbdător să văd proprietatea pe care o negociem. În ofertă scria că e la câteva ore de aici. Pornim într-acolo în seara asta? zise Harrison pe un ton imperativ, care îl făcu pe Alex să se simtă lezat.

— Te încrunţi, Caris. Ce, nu eşti de acord?

— Îmi cer scuze, se întoarse ea spre Harrison. Ce-ai spus?

— Făceam planuri de călătorie cu Harrison, interveni Alex. Ce-aţi zice dacă am pleca mâine pe litoral?

Caris simţi cum i se usca gura. Nu avea să plece nicăieri fără ţigări. Cu atât mai puţin într-un orăşel pustiu, unde ar fi trebuit să se considere norocoasă să găsească o sticlă cu apă minerală, darămite ţigări.

— Păi, eu...

— Deci ne-am înţeles, conchise Harrison, privind-o sever, ceea ce o făcu să se simtă minimalizată.

— Nu trebuie neapărat să plecăm mâine, interveni Alex, privind-o intens.

Surprinzător, pe Caris nu o deranja acest fapt. Mai mult, îi făcea plăcere. Se înfioră. Țigările erau de vină.

— E bine mâine, zise ea.

— Sigur că ne convine, spuse Harrison. Mâine în zori.

— Plecăm la ora nouă, zise Alex, silindu-se să zâmbească.

— Dar..., încercă Harrison.

— Până acolo facem doar două ore.

Caris, temându-se că Harrison s-ar putea angaja iar într-o dispută, căută ceva pentru a-i distrage atenția.

— Acela e un Picasso? întrebă ea, arătând înspre hol.

— Pânzele sunt valoroase, spuse Harrison, pornind-o într-acolo ca un copoi după pradă.

— Acum înțeleg cum de sunteți voi doi parteneri, chicoti Alex.

— Și de ce, mă rog? se bățoși Caris, întrebându-se dacă o considera cumva incapabilă să se descurce singură.

— Reușești să contrabalansezi de minune stilul lui Harrison de-a negocia.

„Sau lipsa înclinației spre negociere", gândi ea. Harrison o făcea să se gândească la un urs care, apărându-și teritoriul, ataca tot ce-i ieșea în cale.

— Se pare că Harrison privește orice compromis ca pe o înfrângere, pe când tu dai impresia că înțelegi arta negocierii, zise Alex.

— Sper că nu insinuezi că nu sunt în stare să joc tare? întrebă Caris, pe care anii de muncă într-un mediu dominat de bărbați o făcuseră circumspectă în fața unor asemenea complimente. Trebuie să-ți mărturisesc că sunt bună, chiar foarte bună la asta.

— Sunt convins că ești bună la tot ce-ți propui, zâmbi Alex.

Caris se săturase de atâta bunăvoință. De ce era atât de drăguț cu ea? Și de ce căuta ea ca el s-o bage în seamă?

— Mi se pare că tu îți dai seama când e nevoie de o lovitură dură și când de finețe. Am să-ți spun un secret, zise el apropiindu-se și mai mult de ea, tulburând-o cu mirosul de mosc pe care-l răspândea. Pe mine loviturile tari nu reușesc decât să mă facă să lovesc la rândul meu. Mai tare.

Chiar și când Alex se îndepărtă, colonia îi mai stăruia în

nări. Scutură din cap, ca pentru a alunga mirosul. Era regina negocierilor dure și iat-o preocupată de colonia unui bărbat!

Țigările! Nu intenționa să atribuie ciudatele ei reacții unei alte cauze.

Alex îi urmărea șirul gândurilor. Greșise avertizând-o? Harrison i-ar fi luat vorbele drept o provocare, dar Alex spera că impresia pe care i-o lăsase Caris era corectă. O ființă calmă, creierul micii echipe. Dacă era așa, negocierile aveau să decurgă fără probleme. Dacă se înșela, insula era pierdută.

Alex îl privi pe Harrison, care studia pictura făcută de Kate în stilul lui Picasso. Îl cuprinse panica. În spatele tabloului era o gaură mai mare decât nepotul lui de patru ani, Thomas. Bugetul redus nu-i permisese decât retușuri minore. Nu își putuse permite să rezolve multele probleme ale proprietății. Le ascunsese doar, sperând că vila nu se va prăbuși înaintea încheierii afacerii.

— Haideți să vă dau pe cineva care să vă arate camerele, zise el, încercând să le abată atenția.

— Ați sunat, domnule? întrebă John, cu un accent pur britanic.

Alex fu surprins. John îi promisese că își va juca rolul simplu, fără accente sau giumbușlucuri. Un simplu valet plicticos al unui bogătaș care intenționează să se mute. Alex se aștepta la ce era mai rău, și nu degeaba! John purta un frac completat cu mănuși albe de bumbac, probabil de la ultimul teatru unde lucrase. Alex regreta că nu angajase un valet adevărat.

— John, arată-le, te rog, camerele!

— Îndată, domnule. Urmați-mă, vă rog, domnișoară Johnson!

Alex așteptă reacția celor doi. Caris părea amuzată. Nimic surprinzător, ținând seama că John era un bun comic. Harrison părea însă impresionat, exact ce dorise Alex.

— Servim cina în trei ore. Am să trimit pe cineva după voi, zise Alex.

— Ți s-a spus vreodată că arăți ca Jeeves, valetul din filmele britanice vechi? îl întrebă Caris pe John.

— Care Jeeves? se interesă John, cât se poate de serios.

Alex o auzi pe Caris râzând. Se întoarse zâmbind și dădu cu ochii de Michael. Oare îl spionase?

— De când ești aici? întrebă el, căci presupuse că Michael era deja în camera lui.

— De multicel, zise Michael. Putem vorbi puțin?

Era ultimul lucru pe care îl dorea Alex, dar nu putea refuza. Mai ales că avea nevoie ca Michael să coopereze.

— Sigur. Să mergem în birou.

Intrară în camera pe care Alex o alesese drept birou. Spre deosebire de restul casei, camera era impecabilă, de fapt singura cameră restaurată, înainte ca Alex să descopere falimentul companiei. Alex se lăsă în scaunul de piele pe care îl adusese din apartamentul său din New York și așteptă ca Michael să ia loc pe canapea.

— Ei, despre ce e vorba? întrebă el. Îmi poți spune orice. Orice-ar fi, Michael, dar spune-o direct.

— Îmi cer scuze pentru chestia cu japonezii de azi-dimineață. Am sărit peste cal. Trebuie să lămurim lucrurile.

— Aha! exclamă circumspect Alex.

— Aș vrea să vin cu tine pe plajă. Poate te ajut s-o vinzi.

Alex se îndoia că fratele său voia să dea o mână de ajutor. Căuta mai curând alte puncte nevralgice ale poveștii pe care i-o servise Alex. În același timp, știa că i-ar fi mai ușor să fie cu ochii pe fratele său acolo, pe plajă, decât dacă îl lăsa singur, liber să îi intervieveze pe localnici.

— Plecăm mâine la nouă. Vine și Kate.

— Chiar e necesar? se încruntă Michael.

— Kate e partener egal cu noi la *Navarro Investments*. Așa că trebuie să vină.

— Sper că nu cară după ea și plodul.

— Thomas e un copil, Michael, nu o piesă de mobilier de care să te poți debarasa când ai chef.

— Vecinii ar putea avea grijă de el. Oricum, Thomas a stat acolo toată ziua.

— Thomas vine cu noi. O să aibă Kate grijă de el, se încruntă Alex, simțind cum își pierdea răbdarea.

— Kate abia dacă poate avea grijă de ea, mormăi Michael, sfidându-l pe Alex. Vine și John?

— Sigur că vine, ripostă Alex, străduindu-se să nu-și pocnească fratele mai mic. El va găti.

Din nefericire, nu îi putea spune lui Michael că John făcea parte integrantă din planul lui.

— Să știi că e trist, zise Michael.

— Ce?

— John. Avea un viitor atât de promițător ca actor!

— Toți știu că teatrul nu oferă siguranță. Chiar și pentru cineva cu oarecare talent.

— Vii sau nu? îl întrerupse Alex.

— Sigur, zise Michael, golind paharul. Cineva trebuie să aibă grijă de interesele mele în cadrul companiei.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Gândește-te! mai zise acesta și dispăru.

Alex tresări, auzind o bătaie în ușă. În prag stătea Kate, mușcându-și nervoasă buzele..

— Kate..., începu Alex, ajuns la capătul puterilor.

— L-am părăsit pe Paul, izbucni ea.

— Știu, încuviință el.

Kate intră, închizând ușa după ea.

— Știam că mă înșală, dar mi-am spus că nu contează. Cândva l-am iubit și am jurat să nu-mi cresc singură copilul, dar..., se prăbuși pierdută pe canapea. Într-o zi, pur și simplu n-am mai putut răbda. Știi ce-a spus când l-am părăsit? întrebă ea, ridicându-și spre el ochii înlăcrimați. Mi-a zis să plec. Să dispar. M-a dat afară, suspină ea.

— Oh, Kate!

— Și a avut tupeul să-mi spună că, dacă plec, n-o să văd un ban de la el, continuă ea enervată. Că va trena procesul până ce Thomas va termina colegiul și va fi pe picioarele lui. Știi ce i-am răspuns?

Alex simțea cum i se urca sângele la cap. Intuia ce-i spusese Kate lui Paul.

— I-am spus că poate să-și vâre banii știi tu unde. N-am nevoie de banii lui! Întoarse capul, așa că nu auzi oftatul lui Alex. Am făcut bine, nu-i așa, Alex? Vreau să spun, ultima dată când m-am interesat, *Navarro Investments* o ducea bine de tot, nu? continuă ea, ușor nesigură.

Alex se strădui să afișeze o expresie neutră. *Navarro Investments* nu o mai ducea bine de o bună bucată de vreme. Dar, cu siguranță, Kate nu știa asta.

— Alex?

— Sigur că ai făcut bine, Kate. *Navarro Investments* merge bine, articulă cu greu ultimul cuvânt dar, din fericire, Kate nu remarcă asta.

— E bine atunci. Mă bucur că ești alături de mine să mă ajuți, mai zise ea, prăbușindu-se epuizată pe canapea.

— Spune de ce ai nevoie, Kate, și-ți dau imediat!

— Nu mi-ai ascuns țigările, nu? întrebă ea, roșind ușor. Știu că nu poți să suferi faptul că fumez, dar nu mi le-ai luat, nu?

— Nu.

— John! exclamară amândoi.

— O să vorbesc cu el, să văd dacă îl conving să mi le dea, oftă ea. Nu-mi place să încerce să aibă grijă de mine în felul ăsta. Pot veni cu voi la casa de pe plajă?

— Desigur. Nici nu-mi puneam problema să nu vii.

— Dar Michael nu vrea să vin cu voi.

— *Eu* însă vreau! zise el, prinzând-o de mână. Atunci, ne vedem la nouă!

Kate ieși din cameră, cu fața luminată de un zâmbet. Alex zâmbea și el.

Caris se măsură din cap până-n picioare în oglindă. „Nu merge. Arăt ca o judecătoare debutantă masculinizată!" Aruncă taiorul. Oare chiar nu luase cu ea nimic care să n-o facă să arate ca o clonă a lui Harrison J. Peters III?

Indiferent cum arăta, trebuia să țină capul sus. Avea șansa de-a deveni asociată la firmă și nu avea de gând să lase un fost analist financiar să i-o distrugă. Puțin conta că era bogat, chipeș și cult.

Exista, totuși, o problemă. Trebuia să preia conducerea în forță, altfel negocierile aveau să se termine înainte de-a începe. Pe de altă parte, dacă Alex îi spusese adevărul, ar fi fost o prostie să forțeze nota în stilul lui Harrison. Nu ar fi făcut decât să anuleze șansele de succes. În plus, privată de nicotină cum era, nu avea cum să reziste mult. Trebuia să-i distragă atenția lui Alex Navarro până găsea o țigară și lucrurile reintrau în normal.

Își privi din nou hainele. Nu avea cum să facă ce-și propusese cu îmbrăcămintea pe care o avea la dispoziție. Pentru prima dată își dorea să fi avut ceva care să facă un bărbat să uite că era avocată și să vadă în ea o femeie cu nevoi și dorințe. Și-ar fi dorit să fi luat cu ea rochia cea roșie pe care nu o purta decât în casă. Pufni în râs. În ultimii opt ani făcuse tot posibilul să își ascundă feminitatea. În seara asta chiar voia s-o afișeze?

Țigările!

Simți din nou nevoia aceea imperioasă. Îi vâjâia capul. Se întrebă dacă timpul îi permitea să o găsească pe Kate și

să îi ceară un pachet de țigări. La naiba, după cum se simțea, ar fi trebuit să ceară un cartuș întreg!

Măsura nervoasă camera în lung și-n lat. Muncise prea mult să ajungă acolo unde era, pentru a se lăsa sabotată de propriile ei emoții. „Poartă-te ca avocatul care vrei să fii și nu ca femeia care ai fost cândva!" își spuse ea.

Încă din copilărie, când toate fetițele se jucau de-a mama, ea se juca de-a războiul cu băieții, fiind considerată cel mai bun strateg. În adolescență, băieții o voiau din nou, de data aceasta nu datorită inteligenței, ci pentru sânii, picioarele și pletele ei blonde. Caris nu reușise niciodată să înțeleagă de ce băieții cu care discutase chestiuni de tactică de luptă refuzau acum să discute cu ea altceva decât despre petrecerile liceenilor.

Abia în primul an de facultate descoperise cât de mult putea pierde de pe urma faptului că era o fată atrăgătoare. Apelase, pentru un stagiu de vară, la o prestigioasă firmă de avocatură din New Haven, Connecticut, la câteva mile de campusul universitar.

Toți erau siguri că avea să primească postul. Fusese mai curând derutată decât distrusă, atunci când aflase că altcineva avea să facă acel stagiu.

— De ce nu m-au ales pe mine? o întrebase pe singura ei profesoară, Leonore Davidson.

Aceasta își căutase îndelung vorbele, înainte de a-i răspunde, ceea ce o surprinsese pe Caris, deoarece profesor Davidson se număra printre puținii care aveau întotdeauna un răspuns pregătit.

— Caris, au considerat... Cum să-ți spun? Au crezut... Comitetul de selecție a considerat că altcineva ar putea profita mai mult de pe urma stagiului.

— Poftim?! Nu înțeleg, zisese Caris, prăbușindu-se pe un scaun.

— Au optat pentru Bradley Summers, clătinase profesor Davidson din cap.

Caris se încruntase. Bradley Summers era un coleg de la Yale. Deși inteligent, nu era de calibrul ei.

— De ce? Tatăl lui joacă golf cu unul dintre titulari sau ce?

— Caris, liniștește-te! Nu prea știu cum să-ți explic.

— Spunându-mi pur și simplu adevărul, zisese ea, încordată ca un arc.

— Stagiarii se inițiază în tainele meseriei, oftase profesoara. Tu ești o femeie frumoasă, Caris.

— Și ce-i cu asta? Și Bradley Summers e un băiat drăguț. Ce legătură are asta cu faptul că m-au respins?

— Majoritatea femeilor frumoase se mărită și fac copii. Și după ce vin copiii pe lume...

— Ia stați puțin! Vreți să spuneți că au preferat pe altcineva, pentru că s-au gândit că s-ar putea să mă mărit și să nu ajung un bun avocat? Dar e ilegal! Pot cita chiar câteva cazuri! I-aș putea da în judecată.

— Ai nevoie de dovezi, Caris.

— Le am.

— Nu. Nu le ai, zâmbise profesor Davidson.

— Dar, abia ce mi-ați spus...

— Vorbe, Caris. Când am aflat că te-au respins, am fost la fel de surprinsă ca tine. Ești cea mai bună studentă pe care am avut-o vreodată și cred că vei deveni un avocat nemaipomenit.

— Ei, se pare că părerea comitetului de selecție a fost alta.

— Așa e. Nu-mi puteam imagina de ce l-ar prefera pe Bradley Summers în locul tău, așa că am telefonat unui prieten de la firmă și i-am cerut lămuriri. Au spus că ești prea drăguță. Femeile drăguțe nu devin avocați buni.

— Dar nu-i adevărat!

— Știu asta, Caris. Din păcate, majoritatea firmelor de avocatură din Statele Unite sunt conduse de bărbați, în general, bărbați mai în vârstă, care încă mai cred că o femeie nu poate fi în același timp și frumoasă, și deșteaptă.

— Dar e al naibii de nedrept!

— Știu, Caris. Mi-aș fi dorit ca lumea să nu fie așa. Trist, dar adevărat. Trăim încă într-o lume a bărbaților și, dacă vrei să reușești, trebuie să lupți cu propriile lor arme.

Caris o privise cu ochii mari, conștientă că hotărârea pe care o va lua atunci avea să îi marcheze întreaga viață.

— Când oamenii se uită la tine... Nu! Când bărbații se uită la tine, zisese profesor Davidson, văd o femeie frumoasă. Nu un viitor avocat inteligent, nici măcar o studentă silitoare. Văd frumusețea. Punct. Majoritatea nu văd dincolo de asta. E tristul adevăr. Cu cât o femeie e mai frumoasă, cu atât se așteaptă ei să fie mai proastă. Uită-te la tine! Cu fustița ta de blugi și tricoul roșu arăți a femeie.

— Dar *sunt* femeie, zâmbise amar Caris.

— Întrebarea e, vrei să fii femeie sau vrei să fii avocat?

— Nu se poate ambele?

— N-am reușit să ajung la concluzia asta, dar, cine știe? Poate că tu vei fi o excepție.

Caris era conștientă că profesor Davidson spunea adevărul. Pentru a obține ceea ce își dorea, trebuia să își disimuleze feminitatea și să dea întâietate logicii, nu sentimentelor.

Prima schimbare fusese aspectul exterior. Renunțase la sandale și fuste de bumbac și optase pentru o ținută de afaceri. Renunțase la machiaj și la bijuterii, păstrându-și doar un colier de perle, primit de la ai ei, când terminase liceul. Nu se putuse însă decide să se tundă. Părul era singurul lucru care îi plăcea la ea, așa că nu-i rămăsese decât să-l ascundă. Nu avea de gând să lase ca feminitatea să îi bareze drumul spre succes. Redevenea femeie doar când era singură. Avea probabil cea mai mare colecție de lenjerie intimă din Washington D.C. Păcat că nu i-o putea vedea nimeni. Trecuseră ani lungi de când privise ultima dată un bărbat, visându-i sărutul. Mai mult, atunci când se uita la un bărbat se întreba cum ar fi dacă ar fi în locul lui, liberă să se comporte după cum voia, să se îmbrace după voie, știind că va fi acceptată așa cum era.

Acum totul se schimbase. Când îl privise pe Alex Navarro nu se întrebase cum s-ar simți în pielea lui. Se întrebase cum ar fi dacă s-ar afla cu el, așa cum numai un bărbat și o femeie puteau fi. Clătină din cap. Nu avea cum să meargă. Era acolo în interes de serviciu, iar Alex Navarro îi era adversar, bărbatul pe care spera să îl poată influența în sala de ședințe, nu în dormitor.

Poate după aceea, după ce încheiau afacerea...

Se îmbrăcă deci cu un taior cu tăietură severă, care o făcea întotdeauna să se simtă puternică, și porni să caute sufrageria. Era din nou stăpână pe propriile ei sentimente.

4

ALEX BĂTEA RITMUL în placa de deasupra șemineului. Unde naiba era Caris Johnson? Și ce făcea? Umbla oare să inspecteze casa, descoperind odăile goale, din care mobila fusese vândută la licitație, pentru a plăti cele mai urgente datorii ale tatălui său? Orice ar fi făcut, nu era de găsit.

Nu se îndoia că avocata era în căutare de informații pe care să le folosească pentru a influența negocierile. Chicoti. Nu avea cum să afle nimic deosebit de la așa-numitul său personal. Toți erau voluntari, majoritatea abia ieșiți de pe băncile școlii. Le promisese o slujbă în stațiune dacă îl ajutau să încheie afacerea.

Tresări zărind-o pe Caris în prag, îmbrăcată într-un taior oliv, cu pantofi asortați, fără toc. Era întruparea perfectă a avocatului stăpân pe situație, în ciuda stânjenelii ce se citea în ochii ei verzi.

— Mă bucur că, în sfârșit, ni te-ai alăturat, Caris, o salută rece Harrison.

— Mă rătăcisem.

Alex ghici că mâinile ei, înfundate în buzunare, erau strânse în pumn. Cum era posibil ca, după trei ore de odihnă, Caris să pară mai tensionată decât era la coborârea din avion?

Caris își mușca buza. „Nu-mi vine să cred că n-am putut găsi o țigară în toată casa asta!"

— Vrei un pahar cu vin înainte de cină? o întrebă Alex, venind lângă ea.

John, „Jeeves valetul" după cum îl numise ea, se apropie în grabă cu un pahar plin într-o mână și cu o sticlă cu vin abia deschisă în cealaltă.

— Doriți vin?

— Da, mulțumesc, și îl privi turnând cu măiestrie vinul în pahar, fără să lase să se prelingă nici măcar o picătură.

— Unde l-ai găsit? întrebă Caris, după ce John se îndepărtă.

— Aici, pe insulă, minți Alex. De ce?

— Nu îți amintește de un valet din filmele britanice?

Alex se uită la John, care trecea printre oaspeți cu o tavă de argint cu aperitive, cu o expresie de superioritate politicoasă și perfect controlată pe chip.

— John are simțul scenei. Sper că ți-e foame, te-am așteptat cu masa, zise Alex și, deși nu o atinsese, Caris îi simți căldura mâinii.

Cu privirea la ea, Alex luă o înghițitură de cafea. Poate că, aidoma muzicii bune și a operelor de artă, Caris ascundea mai mult decât îți oferea prima impresie. Mai privi o dată în jur și părăsi propria petrecere, conștient de faptul că nimeni nu avea să îi simtă lipsa.

Cuprins de frustrare intră în dormitor, își puse slipul și plonjă în piscina deteriorată, dar încă utilizabilă. Își dorea ca epuizarea să nimicească demonii care îl bântuiau.

Apa caldă și limpede precum cristalul a lagunei mângâia pielea lui Caris. Tensiunea o părăsea, așa cum apele părăsesc malurile la reflux. Deodată apăru el. O luă de mână, iar ea i se abandonă în brațe. Rămaseră lipiți unul de celălalt, mângâiați de valuri. Caris privi în ochii lui căprui și gândi: „Aici trebuie să fiu".

Bărbatul se aplecă spre ea și îi șopti „Te vreau". „Da", răspunse ea fără ezitări, simțind nevoia de-a se contopi cu el, de a se abandona sărutărilor lui. Buzele lui îi atinseră fruntea, obrajii... Ale ei se întredeschiseră în așteptarea sărutării. „Sărută-mă!", murmură ea, „Te rog". „Curând!" veni răspunsul. Mângâierile care nu încetau o făceau să se înfioare de plăcere. Mâinile ei se cufundară în părul lui bogat. „Am nevoie de tine". „Eu am și mai multă nevoie de tine". „Sărută-mă".

Caris se trezi brusc. Răcoarea invadase camera întunecoasă. Zgribulită, se ridică din pat. Piscina era acum goală, luminile stinse. Privi la ceas. Era aproape ora două noaptea. Trebuie să fi fost extenuată, dacă putuse dormi atât de adânc. E adevărat că nu mulți și-ar fi dorit să se trezească dintr-un vis ca acela al ei.

Își puse pantofii și își aranjă ținuta. Deschise ușa cu grijă, pentru ca scârțâitul ei să nu trezească întreaga casă. Cum nu simți nici o mișcare, trase aer în piept și o porni în vârful picioarelor. Dușumeaua gemu sub pașii ei. I se părea doar sau podeaua se mișca? Din sufragerie se auzeau voci. Se retrase în umbră. Dacă o descopereau, ce avea să le spună? Nu putea spune iarăși că se rătăcise. Se simțea rău. „Probabil că lipsa țigării mă face atât de susceptibilă", își spuse ea. Dar nu era convinsă de asta.

Alex privi zâmbind spre cerul senin. Era o zi minunată pentru călătorie.

— Unde naiba e Caris? bombăni Harrison, privind la ceas. Regret, Alex. Am prevenit-o doar să fie punctuală!

— Nu e nici o grabă, Harrison, dădu Alex din umeri.

— În afara faptului că sunt cam nedormit, zise Michael, trecându-și neglijent mâna prin păr, eu unul sunt gata.

— Ei bine, noi nu, replică Alex. O așteptăm încă pe Caris.

— Și pe Kate, completă Michael, aruncând o privire în jur. Unde sunt draga mea soră și micul ei monstru?

— M-ar bucura dacă nu i-ai mai zice lui Thomas așa, se încruntă Alex. O să creadă că vorbești serios.

— Păi, să știi că vorbesc. Ascultă, te deranjează dacă v-o iau înainte? Ultima dată când am fost cu Kate în mașină, Thomas a vomitat pe mine.

— Dacă vrei..., încuviință Alex, căutând să-și ascundă satisfacția. Poți să-l iei și pe Harrison cu tine.

— Ești gata, Harrison? îl întrebă Michael. Pune-ți centura! Unii spun că obișnuiesc să conduc cam repede.

Alex rămase cu imaginea unui Harrison agățat disperat de stâlpul ușii, în timp ce Michael demara brusc, fără pic de respect față de cei pe care îi lăsa în urmă într-un nor de praf. Zâmbi. Nici să fi vrut nu i-ar fi ieșit mai bine. Știa că Thomas și Kate urmau să vină pe plajă mult mai târziu. Era evident că Michael nu știa asta.

— Nu credeam că o să mai plece, zise John, renunțând bucuros la accentul britanic. Michael m-a asaltat aseară, consolându-mă pentru eșecul carierei mele actoricești.

— Și ce i-ai spus? întrebă Alex îngrijorat, căci Michael nu compătimise niciodată pe nimeni.

— Că sunt supărat, dar că fac față. Și, desigur, că îi sunt recunoscător celui mai bun prieten al meu, Alex, că-mi oferă un salariu până voi reuși eventual să-mi găsesc vreun rol.

— Și a înghițit-o? zâmbi Alex satisfăcut, convins că John vărsase chiar și câteva lacrimi.

— Desigur! exclamă John. La urma urmei sunt cel mai bun actor de pe insula Navarro.

— Și un prieten cum nu există altul, zise Alex, strângându-i mâna.

— Pentru asta sunt prietenii, Alex, răspunse John mișcat. Deci Kate s-a întors definitiv?

Nici măcar John, cel mai bun actor de pe insula Navarro, nu își putea ascunde adevăratele sentimente.

— Așa a spus. L-a părăsit pe Paul.

— Era și timpul! mârâi John. Am zis întotdeauna că e o fată deșteaptă. Deci, vrei să fac pe valetul și să ți-o ofer pe drăguța avocată?

— Mersi, John, dar nu e nici o grabă. Pot să aștept.

5

COBORÂND TREPTELE SCĂRII PRINCIPALE, Caris vedea deja viitorul ei parteneriat cu *Harrison, Harrison, Joffrey și Peters* ducându-se pe apa sâmbetei. În lumea avocaților, timpul înseamnă bani nu numai la figurat, ci și la propriu, căci tariful se percepe pe oră. Iar firma ei era extrem de severă în această privință. Dumnezeu știa ce avea să îi facă Harrison!

— Îmi cer scuze că am întârziat! zise ea gâfâind, cu apa șiroindu-i din părul prins în coadă, din lipsă de timp.

Alex îi zâmbea. Relaxarea lui contrasta cu îngrijorarea de pe chipul ei.

— Mi-am potrivit eu ceasul greșit? E nouă și jumătate sau șapte și jumătate?

— Nouă și jumătate.

— Am dormit mai mult decât trebuia, zise ea, mirându-se de ce Alex nu era supărat.

— Michael a plecat cu Harrison spre plajă.

— Nu-mi vine să cred că nu m-au așteptat.

Alex râse, luându-i valijoara din mână.

— Crede-mă, nu pierzi mare lucru și, în plus, mie nu-mi pare rău deloc, zise Alex. De fapt, ar trebui să-ți mulțumesc. Nu aveam chef de două ore alături de Harrison și conversațiile lui. Cât despre Michael..., faptul că îi evita privirea o făcu pe Caris să creadă că nu avea de gând să-i mărturisească întregul adevăr. Ei bine, Michael e greu de suportat, chiar și în doze mici. Hai să mergem! zâmbi el.

— Dar Kate și fiul ei?

— Or să vină mai târziu, cu John.

— Deci mergem doar noi doi?

— Doar noi doi, zâmbi el, iar Caris se întrebă dacă nu cumva Alex plănuise asta de la bun început.

— Asta e? întrebă ea, după numai o oră de mers.

— Nu, e golful Corazon. M-am gândit că ne putem opri puțin să ne dezmorțim. Dacă nu te deranjează.

— Nu, e-n regulă. Putem să ne oprim.

Caris își dorea să ajungă pe plajă. Trebuia însă să fie politicoasă. Înfruntă eroic hârtoapele imense. În cele din urmă, mașina opri în fața unei clădiri albe, în spatele căreia străluceau apele de cleștar ale golfului.

— E minunat! exclamă Caris, mare iubitoare de apă.

— Mă bucur că îți place. E locul meu preferat de pe insulă, zise Alex, coborând din mașină. Ți-e foame?

— Puțin, mărturisi ea.

Nu mai mâncase nimic din seara trecută, iar dimineața abia dacă avusese timp să dea pe gât o ceașcă cu cafea.

— Bun! Urmează-mă! zise el și traversă clădirea pentru a ajunge pe o terasă ce dădea spre golf.

Se așezară la o masă mică de lemn. Chelnerița, o femeie plinuță, de origine indiană, se apropie de ei, ștergându-și mâinile de șorțul ce fusese cândva alb. Zâmbetul larg îi dezvelea gingiile știrbe.

— Domnule Alex! exclamă ea, scuturându-i energic mâna.

— Bună, Maria. Sper că îți place peștele, Caris. E specialitatea casei.

— Minunat, răspunse ea, simțind deja protestele stomacului gol.

Femeia se îndepărtă zâmbind.

— Probabil că ești cunoscut pe-aici, zise Caris. Se pare că te știe toată lumea.

— E o insulă mică, zise Alex, privind spre apă. Hai să ne plimbăm puțin!

— Și mâncarea?

— Mai durează, spuse Alex, ridicându-se și întinzându-i mâna.

Caris era ușor iritată la gândul că era atât de singură cu Alex. Își aminti de doi îndrăgostiți din avion. Oare ei se plimbau pe o plajă, ținându-se de mână? Făceau oare dra-

goste în apa caldă? Sau zăboveau în camera lor de hotel, rezumându-se la o mâncare frugală și la a face dragoste?

— Ar trebui să rămânem aici. Pregătitul peștelui nu durează mult, zise Caris.

— Da, dar mai întâi trebuie să-l prindă, chicoti Alex.

— O să dureze o veșnicie! exclamă ea, zărind-o pe Maria îndreptându-se spre apă, cu găleata în mână.

— Viața curge lent aici, în insula Navarro, remarcă Alex. Peștele e mai gustos atunci când e proaspăt.

— Și totuși, prefer să aștept aici! zise Caris, încrucișându-și brațele.

— Consider golful acesta ca făcând parte din terenul pe care-l negociem și mi-ar plăcea să ți-l arăt.

Caris știa când să accepte o înfrângere, dar nu ajunsese să învețe să o facă cu grație. Rămase locului oftând, ignorând zâmbetul lui Alex și brațul lui întins. El lăsă mâna să îi cadă și spuse scurt: „Urmează-mă!"

Pe când coborau poteca stâncoasă ce ducea spre plajă, Alex putea simți încordarea lui Caris. Nu întâlnise niciodată o femeie atât de plină de anxietate. În mașină, o simțise relaxându-se pentru câteva clipe și sperase că intrau într-o nouă fază a relației lor. Dar minunea nu durase decât câteva minute. Văzu deodată pietrișul fugind de sub picioarele lui Caris și îi întinse mâna.

— Ai grijă! E puțin cam abrupt.

— E-n regulă, mulțumesc, zise ea, ignorând mâna lui întinsă. Mă... Auuu!

Pietrele se rostogoliră și Caris alunecă o dată cu ele. Veni peste el, făcându-l să se clatine, dar reuși s-o prindă de talie. Ea își regăsi echilibrul și, privind întinderea albastră, respiră adânc. Un zâmbet îi înflori pe buze, transfigurând-o. Închise ochii și își ridică fața spre cer. Cât era de frumoasă!

— Caris?

Dacă nu îi arăta cât era de fericită, avea să creadă că pățise ceva. Deschise larg ochii verzi, strălucind de veselie.

— Simți mirosul ăsta?

Alex era atât de concentrat asupra femeii din fața lui, că nu mai era în stare să simtă nimic.

— Nu e minunat? râse Caris.

— Da, răspunse Alex.

Dar nu se gândea la aerul sărat. În fața lui se afla o ființă

senzuală, pe care își dorea să o sărute, să o atingă, să o facă să se gândească numai la el. Caris se întoarse spre Alex. Nu mai era avocata neîncrezătoare care îl intrigase atâta. Era o nimfă, o femeie plină de viață, de bucurie, de dragoste. Întinse brațele și se clătină. El o prinse, dar nu pentru că s-ar fi temut că ea ar fi putut cădea, ci pentru că simțea nevoia să o atingă.

— Caris..., începu el cu un glas răgușit, strângând-o mai tare în brațe.

— Urma scapă turma! chicoti ea, smulgându-se din strânsoare și luând-o la fugă spre plajă.

Alex o urmă, fără a o scăpa din ochi. O privi aruncându-și pantofii și îngropându-și degetele în nisip. Îi plăcea noua femeie din fața lui.

— Văd că îți place locul meu preferat, spuse el, apropiindu-se.

— Nu știu de ce, dar apa are darul de-a mă face să mă simt bine, zise ea, privindu-l cu ochi strălucitori.

— Ești o femeie uluitoare, Caris!

— Zău? îl privi ea surprinsă.

— Zău, zise Alex, făcând un pas spre ea.

Îi atinse obrazul și o simți tremurând. Simți impulsul de a o săruta atunci și acolo. Întinse mâna.

— Așa e mai bine! zise el, eliberându-i părul din coadă și răsfirându-i-l pe umeri. Acum arăți ca o sirenă.

— Alex, eu...

Așteptă, dar Caris nu mai zise nimic. Ochii ei verzi priveau fix la buzele lui. Simți că, dacă nu o săruta în clipa aceea, avea să o ia razna. Cu o lentoare voită, Alex îi atinse fruntea cu buzele.

— Alex, gemu ea, ridicându-și fața spre el.

Deși Alex simțea imboldul de-a o săruta neîntârziat, instinctul îi spunea să nu se grăbească și să se bucure de fiecare clipă.

— Alex, te rog, șopti ea, pentru ca apoi să-i încolăcească gâtul cu brațele, trăgându-l spre ea în căutarea mult așteptatei sărutări.

— Caris...

Alex se simțea în al nouălea cer. Caris se abandonă mângâierilor lui. El ar fi vrut să îi spună tot ce simțea, dar nu știa cum să înceapă.

— Caris, dragostea mea...

Cuvintele loviră și, în următoarea secundă, Alex regretă amarnic că le rostise. O simți pe Caris crispându-i-se în brațe. Se smulse din strânsoare, redevenind avocata rațională de la început.

— Caris, te rog, nu face asta!

— Unde mi-e elasticul de păr? întrebă ea, căutând în nisip. Și unde-mi sunt pantofii?

— Trebuie să vorbim despre asta, zise el.

Privirea ei scruta nisipul din jur, în căutarea obiectelor care să o ajute să își recapete controlul.

— Am nevoie de pantofi.

El se aplecă și îi oferi ceea ce căuta.

— Mulțumesc, zise ea sec.

— Caris, trebuie să vorbim! repetă el.

— Nu. Nu trebuie, evită ea discuția, continuând să se uite după elasticul de păr. Nu l-ai văzut?

Alex băgă mâna în buzunar și pipăi absent elasticul de acolo. Dacă i-l dădea, avea să își strângă părul, redevenind Caris Johnson, avocata. Cum nu voia asta, lăsă elasticul în buzunar.

— Nu, Caris, nu l-am văzut. Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu te condamn pentru cele întâmplate, Alex. Sunt la fel de vinovată ca tine, zise ea, strângând din buze și privindu-l furioasă.

— Dar aici nu s-a întâmplat nimic rău, Caris! răspunse el furios.

— Poate nu pentru tine, replică ea. Dar este de neiertat din partea mea. N-am nici o scuză pentru ce s-a întâmplat. Nici una, clătină ea din cap.

— Ai nevoie de o scuză? întrebă Alex. De ce privești asta ca pe un lucru rău? O asemenea pasiune nu izbucnește în fiecare zi.

— O asemenea pasiune n-ar trebui să existe! Alex, *nu trebuia* să se întâmple! zise ea cu o expresie mai mult disperată, decât înfuriată. Nu între noi.

— Atunci între cine și cine? Nu alegi de cine te îndr..., se opri brusc, realizând ce era gata să spună.

— Ce voiai să spui?

— Nimic, zise el, mușcându-și buzele, pentru a nu mai spune nimic.

Nu era îndrăgostit de Caris Johnson. Nu avea cum să fie. Era dorință și nimic mai mult. Dumnezeu îi era martor, i se întâmplase destul de des, încă din tinerețe. Dar niciodată nu fusese astfel. Nu simțise nevoia de-a lua o femeie în brațe pentru a nu-i mai da niciodată drumul. Nu dorise niciodată să intre în pielea altuia, doar pentru a înțelege cum îl putea mulțumi. Nu își dorise niciodată să se trezească în fiecare dimineață, privind același chip frumos, urmărindu-i transformarea în timp.

Nu putea să fie dragoste! Simți o crampă în stomac. Nervii. Era vorba mai curând de panică. În ce se băgase?

— Ai dreptate. Nu trebuie să vorbim despre asta.

— Bine, încuviință ea, surprinsă de această schimbare bruscă.

— Domnule Alex! Peștele e gata, le făcu Maria semn.

— Să te ajut? se întoarse el spre Caris, dar ea se îndepărta grăbită, de parcă ar fi urmărit-o diavolul.

Prânzul fu minunat sau cel puțin așa declară Caris. De fapt, abia dacă gustase peștele. Fusese preocupată să își revină. Ce sărut! Visul ei fusese o slabă imitație a celor întâmplate în realitate. Amintirea mânilor lui Alex pe trupul ei îi dădu din nou fiori. Nu-și găsea locul în scaun. Îl privi pe furiș. Părea la fel de afectat de cele întâmplate, ceea ce îi mai ridică moralul. Evita să o privească, încă șocat, cu o expresie de rușine și derută pe chip. Dacă faptul nu ar fi afectat-o atât, ar fi putut simți o oarecare plăcere pentru că, măcar o dată, ea fusese cea puternică.

Doamne, o țigară! Își mușca buza inferioară, dorindu-și ca măcar să îl fi putut săruta pe Alex.

— Scuză-mă, Alex, spuse Maria, zâmbindu-i lui Caris, după care se aplecă să îi șoptească ceva la ureche. Acesta se încruntă.

— Mă scuzi, Caris? Trebuie să mă ocup de ceva. Nu-mi ia mai mult de un sfert de oră.

— Nici o grabă. Între timp, am să fac o plimbare, încuviință ea, profitând de ocazie pentru a-și limpezi gândurile.

Alex deschise gura să spună ceva, dar renunță și porni urmat de Maria.

Caris se îndreptă agitată spre parcare, conștientă că dacă s-ar înapoia pe plajă ar obseda-o amintirea sărutului lui. Părul liber, fluturându-i pe ceafă, îi dădea o senzație ciudată, o făcea să se simtă liberă și relaxată, în ciuda absenței mult râvnitei țigări și a tulburării pe care i-o crease Alex. Se opri

lângă galantarul din fața restaurantului. Țigările aflate acolo îi păreau o minune. Deși nu erau marca ei preferată, lui Caris îi lăsa gura apă și i se adresă tinerei vânzătoare.

— Un pachet de țigări, vă rog.

Fata abia se mișca. Arzând de nerăbdarea de a trage un fum, înainte ca Alex să se înapoieze, Caris îi aruncă o bancnotă de cinci dolari, înșfăcă pachetul de țigări și o cutie de chibrituri și o luă la fugă. Se refugie lângă niște palmieri și desfăcu nerăbdătoare pachetul.

— Domnișoară, domnișoară!

Cu inima cât un purice, ascunse țigările la spate. Tânăra de la restaurant o ajunse gâfâind.

— Ați uitat restul.

— Mulțumesc, zise Caris, băgând banii în buzunar.

Nu mai avea mult până să se întoarcă Alex. Tremurând, Caris puse țigara în gură. Era ca o reîntoarcere acasă. Oftă, savurând fiecare moment. Scăpără chibritul și trase adânc în piept. Începu să tușească aproape imediat. Gâtul îi era iritat de fum, dar nu se lăsă. După câteva fumuri, simți cum îi vâjâia capul. Îi era greață, iar degetele îi tremurau. Se propti de copac, sperând că nu se va da în spectacol leșinând. Trase din nou din țigară, de astă dată cu grijă, dar o aruncă în clipa în care începu să o înțepe inima. Îi venea să plângă. Așteptase atât de mult această țigară și acum era profund dezamăgită. Cele două zile de abstinență o transformaseră într-o femeie ce nu putea suporta tutunul. Era nedrept. Îl auzi pe Alex strigând-o și își frecă ochii încă împăienjeniți de fum.

— Vin! zise ea, îndesând pachetul în geantă și scoțând niște gumă de mestecat, pentru a atenua mirosul de tutun.

Când Caris apăru de după copaci, Alex găsi că era schimbată. Avea ochii roșii și își rodea absentă o unghie. Se întrebă ce o determinase să se ascundă după copac, în loc să admire peisajul de basm al locului. Cum ea se apropie, nările lui Alex simțiră mirosul de țigară. Și puternica aromă de mentă. Caris mesteca de zor. Alex își aminti că sora lui făcea întotdeauna asta după ce fuma pe ascuns. Era unul dintre miturile cu care se amăgesc fumătorii: că nimeni nu va remarca mirosul fumului de țigară, dacă folosesc suficientă gumă de mestecat.

Caris Johnson era fumătoare!

Descoperirea îl flată. Aflase ceva ce Caris se străduia să

ascundă. În același timp, se și întristă la gândul că nu avusese suficientă încredere în el, pentru a i-o mărturisi. Dar de ce ar fi avut? În ciuda acelui sărut plin de pasiune, nu erau decât simpli parteneri de afaceri, aflați în tabere opuse. Nu își putea explica de ce faptul îl durea atât.

— Ai rezolvat totul? întrebă Caris, apropiindu-se.

— Aproape.

— Ce se va întâmpla cu golful când se va construi stațiunea? îl întrebă Caris, pe când se întorceau la restaurant.

— Am să le asigur transport gratuit de două ori pe zi, bărci de închiriat și unelte de pescuit.

— Interesant, murmură ea. Așa, oaspeții vor beneficia nu numai de plajă, ci și de o oază de liniște. Da, merge.

Alex radia de fericire. Simțise din prima clipă că sunt pe aceeași lungime de undă.

— S-ar putea să trebuiască să asigurăm hrană și un han pentru turiștii dornici să rămână în golf, zise ea. Desigur, va trebui să demolăm clădirile existente.

— I-am promis Mariei că ea și personalul ei vor rămâne, se încruntă Alex, căci asta nu mai era în planul lui.

— Bineînțeles că pot rămâne, spuse Caris. Vom avea nevoie de lucrători la restaurant.

— Nu cred că înțelegi. Maria și soțul ei sunt mai mult decât niște simpli lucrători...

— Am putea deschide într-o parte un restaurant de patru stele, se ambală Caris, iar în cealaltă un fast-food. Să facem față tuturor categoriilor de turiști.

— Nu văd nimic rău în restaurantul pe care îl avem acum.

— Cinstit? se întoarse Caris spre el. Ai văzut ce murdar era șorțul femeii?

Alex știa că, pe lângă restaurant, Maria își ajuta soțul care lucra în atelierul de tâmplărie din spate și nu îl deranjase niciodată șorțul ei murdar. Se părea însă că pe Caris, da.

— Și nu oricui îi place peștele, adăugă ea.

— Ei bine, îmbogățim meniul.

— Nu e vorba numai de meniu. Totul trebuie schimbat. Serviciul e lent, toaletele sunt murdare, iar vânzătoarea de la chioșc se mișcă de parcă ar fi o babă. Nimeni nu o să aștepte o veșnicie, doar pentru o ciocolată sau un pachet de gumă de mestecat.

— De unde știi de fata de la chioșc?

— Am cumpărat niște gumă, zise ea, fâstâcindu-se ca un copil prins cu mâța în sac.

— Bine, vom moderniza totul, zise el, gândindu-se la pachetul de țigări pe care ea, probabil, îl cumpărase. Vom califica personalul și vom renova clădirea. Dar asta cere bani.

— Profitul pe care îl va aduce restaurantul va depăși costul renovării, zise Caris, sigură pe ea.

— Dar acum? Maria și Tim nu dispun de banii ăștia.

— Maria și Tim? întrebă Caris.

— Proprietarii restaurantului.

— Ah, păi îi cumpărăm și pe ei. Nu ți-am spus?

— Nu, nu mi-ai spus, se crispă Alex, simțind că se înșelase în privința lui Caris Johnson. Nu erau deloc pe aceeași lungime de undă. Cred că e o neînțelegere la mijloc. Nu intenționez să vând pe nimeni.

— Nu va trebui să vinzi pe nimeni. O să ne ocupăm noi de asta.

— Caris, nu înțelegi.

— Nu-ți face griji în privința banilor.

— Nu în privința banilor îmi fac eu griji, se încruntă el. Ci în privința Mariei și a lui Tim.

— Alex, fii rezonabil! Maria și Tim probabil că nu știu lucrurile elementare privitoare la conducerea unui restaurant de patru stele, ba chiar și a unui fast-food. Nu ar ști de unde să înceapă.

— Atunci o să îi învățăm.

— Nu cred, clătină ea din cap, privind pe fereastră.

Alex frână brusc, regretând o dată în plus că nu avea banii necesari renovării restaurantului. Caris îi aruncă o privire uimită și ușor speriată. Simți, pentru o clipă, un oarecare sentiment de vinovăție.

— A citit cineva de la firma voastră oferta mea?

— Ofertă? întrebă ea sec.

Alex înjură în sinea lui. Așa cum se temuse, nu erau interesați de o fuziune care să salveze insula și să le ofere tuturor un oarecare profit. Voiau să facă totul, în felul lor, fără să le pese de soarta localnicilor.

— Asta nu e o problemă care să aibă ieșire, spuse Caris. Sunt sigură că putem găsi o soluție pentru restaurant.

— Maria și Tim rămân, zise el ferm.

— Nu garantez, dar am să văd ce pot face, răspunse ea.

— Rămân sau nu mai semnăm nici un contract.

— Stai să văd dacă am înțeles bine! îl privi ea nedumerită. Ești gata să dai cu piciorul unei afaceri de un milion de dolari din cauza unei chelnerițe și a unui individ pe nume Tim?

— Da, zise Alex cu pumnii strânși.

— Dar de ce?

— Nu știi cum e să trăiești de pe o zi pe alta, de la o chenzină la alta, fără să ai siguranța că a doua zi vei mai avea de lucru, că vei avea ce pune pe masă! Să trebuiască să alegi între casa pe care o iubești și o slujbă bine plătită la mii de kilometri depărtare. Probabil că te-ai născut cu totul de-a gata, fără să știi să apreciezi ce înseamnă să ai de toate, zise el, înjurând în sinea lui.

— Uite cine vorbește! exclamă ea. Ultima dată când am avut date concrete, familia Navarro avea mai mulți bani decât Dumnezeu!

— După câte am auzit eu, Dumnezeu are și mai mulți bani decât avem noi.

— A fost doar o metaforă, murmură ea.

— Una inadecvată, atunci.

Caris izbucni în râs dar, dându-și seama de asta, își duse repede mâna la gură. Zâmbi stânjenită.

— Iartă-mă. Se pare că scoți la iveală tot ce e mai rău în mine, zise ea, mușcându-și buza.

— Interesant, interveni el, simțind o puternică dorință de a-i săruta din nou buzele. Tu, în schimb, pari să scoți la suprafață ce e mai bun în mine.

Privirile li se întâlniră. Alex simți cum i se înfierbânta sângele în vene. *Trebuia* să o sărute!

— Așteaptă! îl opri Caris.

— Ce?

— N-o s-o facem din nou, mai spuse ea, apărându-se cu brațele.

— Bine, strânse el din dinți, sfâșiat între dorința de a o atinge și conștiința faptului că ea avea dreptate. N-o vom face din nou.

Urma să fie o călătorie lungă.

6

— ERA TIMPUL SĂ APĂREŢI ŞI VOI! exclamă Harrison, enervat de aşteptare.

Caris coborî din maşină, simţindu-se ca o fată de şaisprezece ani care întârziase acasă.

— Îmi cer scuze, zise Alex, dând unui puşti cheile maşinii. Ne-am oprit să mâncăm ceva pe drum.

— Zău, Caris, am venit aici cu treabă. Nu suntem în vacanţă, bombăni Harrison.

Caris deschise gura să protesteze.

— *Eu* am vrut să ne oprim, zise Alex. Ne-aţi aşteptat prea mult?

— Nu, nu. Sigur că nu, mormăi Harrison, trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Am presupus că lui Caris, ca majorităţii femeilor, îi place să stea să se relaxeze şi că te-a pus să te opreşti.

— Mie nu mi se pare că îi place să stea să se relaxeze, aşa cum spui. A fost însă politicoasă şi n-a protestat.

— Înseamnă că era în toane bune, zâmbi Harrison, într-un fel care o făcu pe Caris să simtă nevoia să îi dea o palmă.

— Sigur, răspunse ea, dorindu-şi ca Harrison să nu mai vorbească despre ea ca despre un copil, şi se întoarse, temându-se să nu dea dovadă de un gest neprofesional şi să-l pocnească.

— A plecat, chicoti Alex după câteva clipe.

— Ce? întrebă ea, tremurând, căci îi simţise în ceafă respiraţia caldă.

— Harrison. A plecat. Aţi mai lucrat împreună? întrebă el, închizând portiera şi conducând-o spre casă.

— Nu. De ce întrebi?

— Aşa. Îmi lasă impresia că nu te prea cunoaşte. Mie mi-a fost clar că nu făceai decât să nu-mi strici plăcerea.

— Popasul a fost plăcut, zise ea flatată şi gândurile îi zburară la sărutul lui pasional. Oooo! mai spuse, păşind înăuntru.

Îmbrăţişă cu privirea totul, pardoseala de marmură din hol, scara spiralată, din lemn, ce urca spre tavan.

— Asta e casa ta de pe plajă?

— Aşa îi spune Michael, zâmbi Alex, legănându-se pe picioare cu mâinile în buzunare. Eu o văd ca pe o casă mare care se găseşte absolut întâmplător pe plajă. Îţi place?

— Te aşteptai să nu-mi placă?

— E cam retrasă.

— Cine are nevoie de oameni, când are aşa o casă? exclamă ea, încercând să nu râdă.

— Vino să-ţi arăt camera ta! zâmbi el.

De-a lungul coridorului, Caris remarcă încântată mirosul aerului marin. De când se ştia, adorase oceanul. Copil fiind, singurul loc unde accepta să meargă cu familia fără să protesteze era plaja. Inspiră adânc.

— Asta e camera ta, zise el.

Privi ferestrele care ocupau un perete întreg al dormitorului. Afară, se vedeau valurile ce se spărgeau de ţărm într-un ritm monoton. Caris nu văzuse celelalte camere, dar bănuia că a ei era cea mai bună din casă. Nu îşi putea imagina ceva mai frumos. Păşi înăuntru.

— Şi e numai pentru mine?

Îşi dădu seama că vorbise tare, abia când glasul grav şi cald al lui Alex îi sună la ureche, dându-i fiori.

— Pari surprinsă. De ce n-ar fi doar pentru tine?

— Nu sunt un musafir, Alex. Am venit aici cu treabă.

— Ai prefera să te pun undeva într-un colţ, într-un dulap? întrebă el, încrucişându-şi braţele pe piept şi privind-o printre gene.

— Acolo stă Harrison? arătă ea spre uşile mari de sticlă ce dădeau spre plajă.

— Harrison are un apartament în aripa de sus. Are tot

confortul necesar unui avocat aflat în timpul serviciului: calculator, aer condiționat și îi lipsesc ferestrele spre mare, care l-ar putea sustrage de la lucru.

— Sună perfect pentru el.

— Am încercat să vă pun pe amândoi în camere care să vă placă și în care să vă simțiți bine.

— Dar și eu sunt avocat, la fel ca Harrison, protestă ea, întrebându-se dacă nu era vorba de discriminare sexuală. De ce nu mi-ai dat o cameră ca a lui?

— Ai vrea? o întrebă Alex. Nu trebuie decât să-mi spui și aranjez să ți se ducă valiza sus.

— Nu, răspunse ea, după ce reflectă o clipă, cu ochii la ocean. Sinceră să fiu, prefer camera asta.

— Așa mi-am zis și eu. Ne vedem la cină, mai zise și ieși.

Caris păstră în minte privirea pătrunzătoare a ochilor lui căprui, în care citea ceva ce o înfiora. După ce un servitor mult prea tânăr îi aduse bagajul, Caris intră să facă un duș. Căută apoi în valiză cele două costume de baie cumpărate de secretară. Din lipsă de timp, riscase trimițând-o pe Linda să facă cumpărăturile în locul ei. Gusturile acesteia erau cam excentrice. Nu avusese însă de ales. Ar fi preferat să facă baie îmbrăcată decât să se înghesuie în magazine. Primul costum era negru cu buline, tocmai bun pentru o bunică. Îl puse și se privi în oglindă. Ceruse un costum adecvat unei avocate în călătorie de afaceri, iar Linda se achitase de minune de îndatorire. Totuși, faptul că voia să fie îmbrăcată decent nu însemna că nu îi păsa cum arată. Spera ca al doilea costum, cel de rezervă, să fie mai reușit. Se dovedi a fi un bikini roșu care o făcu să împurpureze numai la gândul de-a apărea atât de dezbrăcată în fața altora. Pe spatele bonului de casă Linda scrisese *„Distrează-te și tu o dată! Cu drag, Linda"*. Caris strâmbă din nas. Oare Linda chiar nu putea să înțeleagă că o avocată la o firmă preponderent masculină nu se putea bucura de libertățile pe care și le putea permite ea? Crăciunul trecut, Linda îi făcuse un cadou-surpriză: o rochie roșie de catifea, cu o despicătură laterală mai mare decât ar fi fost dispusă să accepte morala majorității celor din firmă și mai mică decât i-ar fi plăcut minorității tinere de avocați. Linda îi lăsase bonul cu următorul mesaj: *„Știu că nu e genul tău, dar cred că ți-ar veni de minune. Dacă vrei, o poți da înapoi. Nu mă supăr. Dar să-ți cumperi atunci o servietă nouă, ceva"*. Caris nu dusese rochia

înapoi. Presupusese că nu o făcuse deoarece ura magazinele. Adevărul era însă că îi plăcuse rochia aceea frapantă. Din când în când, trăgea perdelele apartamentului și își punea rochia. Dansa singură, bucurându-se de senzația voluptuoasă pe care i-o dădea materialul foșnitor al rochiei. Dar, în majoritatea timpului, rochia atârna în șifonier, alături de lenjeriile pe care nu i le vedea nimeni.

Ridică sutienul. Era atât de decoltat, încât se îndoia că ar fi putut acoperi ceva. Slipul îi lăsa aceeași senzație. Nu rezistă însă să nu îl încerce.

— Nu e rău, murmură privindu-se în oglindă.

Era mai provocator decât lenjeria pe care obișnuia să o poarte. Simțea cum orgoliul ei feminin era satisfăcut. Își puse apoi iarăși costumul negru și cuminte, care îi dădea sentimentul că era într-o armură. Nu se simțea bine în el. Îi aplatiza toate formele. Păși pe terasă, purtând un halat alb, întrebându-se cum arăta oare costumul de baie al lui Harrison. Cunoscându-l, se aștepta să-l vadă până și pe plajă în costum.

Alex se lăsă în șezlong, bucurându-se de soare. Spera să alunge răceala care îl copleșise de când descoperise că nu era fericit la New York. Aruncă o privire ușii închise de la camera lui Caris, întrebându-se dacă costumul ei de baie avea să fie la fel de sever ca și restul hainelor. Intuia că malul oceanului era unul dintre puținele locuri în care Caris Johnson se simțea în largul ei. Cel puțin așa își explicase el sărutul acela tulburător din golful Corazon.

— Salut! auzi el glasul lui Caris, care se afla în spatele lui. Pot să vin lângă tine?

— Te rog, zise Alex. Nu ți-e cald?

— Nu tocmai, răspunse ea, fără a-și scoate halatul, dar broboanele de sudoare de pe frunte spuneau contrariul.

— De ce nu înoți puțin?

— Nu. Ar fi mai bine să dau de Harrison și să-l întreb dacă are ceva de lucru pentru mine, se eschivă ea.

— Trebuie să știi că l-am alungat pe Harrison din fața ochilor mei până mâine dimineață. I-am spus să se simtă bine, zise Alex, tolănindu-se pe scaun.

— Daaa?! întrebă ea cu o asemenea expresie pe chip, încât Alex pufni în râs. Și unde s-a dus?

— În camera lui cu aer condiționat. Verifică niște acte.

— Ei, cred că o baie scurtă nu are ce să strice, zise ea, aruncând o privire nostalgică apei.

Pe orice altă femeie, costumul acela de baie ar fi avut un efect dezastruos.

— Ce? întrebă Caris.

— Tocmai am remarcat că este costumul de baie ideal pentru o avocată, replică el, conștient că fusese surprins din nou studiind-o. L-ai putea purta la tribunal și tot ai câștiga procesul pe considerente pur profesionale.

— Și mie îmi displace, zise ea, uitându-se tristă la costum, după care se răsuci și o luă la fugă spre apă.

— Cum e? îi strigă el, făcându-și mânile pâlnie pentru a se face auzit.

— Minunată! Vino și tu! îi făcu ea semn cu mâna.

Alex nu avea nevoie de o a doua invitație. Într-o secundă era deja în apă. Ieși la suprafață exact lângă ea. Simțea cum căldura trupului ei se amesteca cu răcoarea oceanului. Simțea nevoia să o atingă, să o sărute din nou. Să redescopere sirena pe care o întrezărise în golful Corazon. Făcu un pas spre ea.

— Caris...

— Alex..., îl preveni ea, trecându-și agitată mâna prin păr.

— Ai dreptate, zise el, sorbind-o din ochi, dorindu-și ca situația să fi fost alta, să fi putut fi măcar în acele clipe un bărbat ascultând de pasiune și nu raționalul președinte al companiei *Navarro Investments*.

— Nu-mi vine să cred că vrei să transformi paradisul ăsta într-o stațiune turistică, zise ea.

— Ce vrei să spui? zise el, înotând spre ea, dornic să o atingă.

— Dacă paradisul acesta ar fi fost al meu, nu ai avea destui bani ca să mă plătești să plec de aici.

— De acord. În viață există mai mult decât banii.

— Și atunci de ce îl vinzi? îl privi Caris surprinsă.

— Și dacă ai ști că oamenii care trăiesc aici și se bazează pe tine au nevoie de mai mult decât le poți tu oferi? Dacă te-ai simți răspunzătoare pentru ei și ai considera că e de datoria ta să le asiguri lucrurile pe care nu le poți oferi?

— Cred că ar trebui să hotărăsc ce e mai important pentru mine. Dorințele mele sau ale lor, zise Caris.

Era acolo, lângă el, mângâiată de valuri și Alex se stăpâni cu greu să nu o atingă.

— Și?

— Nu îmi place să construiesc pornind de la presupuneri, Alex.

— Ești avocată. Ai învățat să faci asta.

— Dar nu înseamnă că îmi și place s-o fac, răspunse ea, clătinând din cap.

Părul i se desfăcuse și Alex ar fi vrut să i-l răsfire pe umeri. Ea privi spre mal, apoi se întoarse spre el.

— Îmi e mult prea ușor să întrevăd toate aspectele problemei și să susțin oricare dintre ele.

— Și atunci, pentru cine optezi? întrebă el nu atât pentru că dorea răspunsul, ci pentru a nu o lăsa să plece.

— Pentru aceia care îmi plătesc salariul, răspunse ea, întorcându-se.

— Caris, nu pleca!

— Trebuie, zise Caris, recuperându-și halatul de pe plajă. Am de lucru, zâmbi ea și dispăru fără a privi înapoi.

Alex oftă înciudat, apoi se scufundă iar și începu să înoate cu înverșunare, de parcă i-ar fi fost viața în joc.

7

CARIS TREMURA ȘI SE ÎNTREBA de ce Harrison era atât de agitat. Se simțea din nou în siguranță, acum că își pusese taiorul și își strânsese iarăși părul.

— Nu-l pot înțelege pe omul ăsta, zise Harrison, plimbându-se prin cameră.

— Pe cine?

— Pe Navarro, o fulgeră el cu privirea. Nu te lăsa prostită de soare și nisip. Asta vrea: ca noi să ne relaxăm, iar el să atace.

— Alex?

— Sigur că Alex, suspină Harrison exasperat.

— Scuză-mă, dar nu mi se pare genul de om care ar recurge la manipulare.

— Ce naivă ești, sărmana mea Caris! pufni el, scoțând-o din sărite. Alex Navarro e un rechin. Dacă arată bine în bikinii săi negri, nu înseamnă că nu e periculos. Sper că nu a reușit să te seducă, continuă el, văzând-o roșind.

— Pe mine? Glumești!

Se strădui să joace cât mai bine indignarea, dar simțea îndoiala din adâncul sufletului. O sedusese Alex? Să-l fi subestimat oare într-atât, presupunând ca ar juca cinstit, pentru simplul motiv că îl plăcea? Devenise oare vulnerabilă? Dacă așa stăteau lucrurile, era cazul să întoarcă foaia. Ridică plină de hotărâre capul.

— Te poți baza pe mine, Harrison, promise ea.

— Așa, fetițo, zâmbi Harrison. Spune-mi ce știi despre Michael Navarro!

Michael era una dintre slăbiciunile lui Alex. Caris vru să o spună dar, dintr-un motiv oarecare, avu sentimentul că l-ar trăda pe Alex. Renunță și apelă la datele din calculator, pe care le găsea suficient de inofensive.

— E un bun student. De fapt, este al doilea în topul studenților pe care i-a avut Harvardul în toate timpurile, în cadrul programului de masterat.

— Primul fiind, desigur, Alex. Caris, zi-mi ceva ce nu știu, vrei? Ce caută Michael aici? Parcă spuneai că e în toiul examenelor și nu vom avea de-a face decât cu Alex.

— Nu știu, zise ea. După toate informațiile, Michael și-a luat studiile foarte în serios.

— Ei bine, poate n-ar strica să afli.

Se simțea rușinată. Își coborî privirea spre calculator și scrise: *„De aflat despre Michael"*. Și asta nu pentru că ar fi riscat să uite, ci pentru că nu mai putea suporta privirea acuzatoare a lui Harrison.

— Și despre sora lui, Kate! adăugă Harrison. Care e povestea ei?

— Cred că și-a părăsit soțul.

— Nimeni nu-l părăsește pe Paul Miller, cel mai bogat om din Texas.

Kate nu-l părăsise pe Paul Miller, cel mai bogat om din Texas, ci pe Paul Miller, cel mai mare nemernic din Texas. Caris își ținu însă gura, știind că Harrison nu avea cum să înțeleagă așa ceva.

— De ce ar divorța Kate de Paul Miller?

— Poate pentru că nu-l mai iubește, zise Caris, gândind, de fapt, „pentru că e un ticălos".

— Iubire? mormăi Harrison. De când are iubirea ceva în comun cu banii?

Cu o săptămână în urmă, Caris ar fi fost întru totul de acord cu Harrison. Considerase că un om s-ar putea împăca cu orice, dacă ar avea de câștigat din asta. Gândise că toate își au prețul lor. Acum nu mai era sigură de asta.

— Dar n-are importanță, spuse Harrison. Mă îndoiesc că fata ar putea avea un cuvânt de spus în afacerea asta.

Caris se strădui să nu cedeze impulsului de a-i lua apărarea lui Kate. Simțea că Harrison avea dreptate.

— Kate va vota cu Alex, spuse ea. Michael însă...

— Nu ești sigură? o privi Harrison pieziș. Ai face bine să fii! E motivul pentru care te-am luat cu mine.

— Stai liniștit, Harrison, voi fi! zise ea, renunțând să-i aducă aminte că o luase la insistența lui Joffrey.

— Nu mă face să regret că am avut încredere în tine, o privi el rece.

— Te poți baza pe mine, Harrison! repetă ea, știind că avocatul era departe de a avea încredere în ea.

Discutară apoi despre diverse strategii pe baza informațiilor de care dispuneau. Când fură chemați la masă, pe Caris o usturau ochii de atâta privit în calculator. Harrison era însă satisfăcut.

— Mă duc să mă schimb. Ne vedem la masă, îi spuse Caris și ieși pe coridor.

— Ți-am dus dorul toată după-amiaza, auzi ea un glas și, întorcându-se, îl zări pe Alex, care venea de la plajă cu un simplu tricou roșu peste costumul de baie.

— Lucram..., îngăimă ea, rușinată că îi surprinsese privirea întârziind pe trupul lui bine făcut.

— Știi ce se spune, Caris. Munca fără destindere...

— Îi aduce lui Jill parteneriatul la corporație, îl întrerupse ea. Știu prea bine zicala, domnul Navarro.

— Iată-ne înapoi la apelativele formale! zise el, privind-o lung.

— Am fost întotdeauna formali, Alex, mai spuse ea și dispăru în dormitor.

— Nu întotdeauna, Caris, oftă el, dezamăgit că patru ore cu Harrison Peters fuseseră suficiente pentru ca ea să redevină avocata înțepată pe care o luase cu o zi în urmă de la aeroport.

De cât timp avea nevoie Caris ca să admită că între ei era mai mult decât o simplă relație de afaceri? Descoperi uluit că începuse să privească relația cu Caris ca pe ceva care trebuia să se întâmple.

Cuprins de un mare pustiu în suflet, Alex privea pierdut oceanul. Era epuizat. Crezuse că avea să-i fie ușor să păstreze aparența unei prospere afaceri de familie pe toată durata negocierilor. Nu se așteptase la sosirea neprevăzută a lui Michael, care complica situația. Nici la apariția lui Kate care, părăsindu-și soțul, îl zăpăcise acum și pe John. John promisese că se va ocupa de personalul necalificat din casă,

lăsându-l pe Alex să se concentreze numai asupra afacerii. Apăruse însă Kate, frumoasă, vulnerabilă și derutată, și John nu mai era bun de nimic. Alex ar fi trebuit să fie amuzat de încercările celor doi de-a pretinde că nu le păsa unul de celălalt, dar îl îngrijora faptul că putea rata afacerea. Mai mult încă, era invidios că ei aveau o a doua șansă în dragoste. Trebuia să înfrunte adevărul. Ceva lipsea din viața lui. Mai exact, cineva.

Kate îl avea pe Thomas și amintirea unei căsnicii care mersese bine, măcar în prima perioadă. Acum, dacă în ochii celor doi se citea cu adevărat dragostea, însemna că îl avea pe John. Michael își avea obișnuitele lui aventuri, una mai grozavă ca alta. Iar el, ce avea? Nimic. Nimic altceva decât responsabilitatea unui imperiu muribund și a unei insule sărace. Și teama că va fi întotdeauna singur.

Își continuă drumul în noapte. Îl urmărea imaginea unei Caris palide și îngrijorate. Nu prea mâncase și, invocând o migrenă, se retrăsese în camera ei. Se gândise să treacă s-o vadă, dar invitații mișunau peste tot, așa că simțise nevoia să dispară. Privi gânditor oceanul. Oare când avea să înceapă partea luminoasă a vieții lui?

Caris se îndepărtă grăbită de casă. Niciodată în viață nu îi fusese mai rușine decât îi era acum. Făcuse ceva pentru care îi condamna vehement pe alții. Devenise hoață. Privea fix pachetul de țigări pe care îl ținea în mână. Părea un dar venit de la Dumnezeu. Țigări, marca ei preferată, uitate pe o masă din hol. Căuta niște aspirină, văzuse pachetul și fusese incapabilă să reziste tentației. Intenționase să ia o singură țigară, să vadă dacă, fiind vorba de ceea ce obișnuia să fumeze, va obține plăcerea scontată, fără efecte secundare. Se trezise însă cu pachetul în mână și iat-o ascunzându-se pe plajă, ca o răufăcătoare. Se simțea prea vinovată pentru a putea savura țigara pentru care își riscase cariera. Se opri. Plaja era pustie. Putea fuma liniștită. Cu degete tremurânde, scoase o țigară din pachet. Deodată sări ca arsă, scăpând țigara din mână.

— Ai ieșit la plimbare? Dă-mi voie, te rog.

Alex se aplecă să recupereze țigara din nisip. O scutură și i-o întinse.

— Acum îți cunosc secretul.

— Secretul?

— Fumezi, zise el, întinzându-i ţigara. Te-am văzut.

Făcu câţiva paşi înapoi, cu pachetul ascuns la spate. Se simţea ridicolă. Dovezile erau legate de ţigara aceea, aşa că dădu drumul pachetului şi continuă să facă pe nevinovata.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— De ce nu recunoşti? Nu e o crimă să fumezi. Cel puţin nu încă, zise el, continuând să îi întindă ţigara.

— Fumez, na! zise ea, smulgându-i ţigara şi aruncând-o în nisip. Sunt o fumătoare înrăită şi n-am pus ţigara în gură de două zile, de când m-am urcat în avionul ăla nenorocit, împreună cu Harrison Peters! Să nu îndrăzneşti să râzi de mine! se înfurie ea, auzindu-l cum hohotea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Caris, iartă-mă! zise el, mângâind-o. Dacă ştiam că te necăjesc atât, te lăsam în pace. Iartă-mă!

Ea întoarse capul şi îşi şterse ochii, încercând să îşi recapete controlul de sine.

— Dacă rabzi de două zile, de ce nu mai rezişti puţin? Se zice că-n patru zile elimini toată nicotina din organism.

— Patru zile de coşmar! Nici nu-ţi dai seama prin ce trec!

— Ai dreptate. Habar n-am. Asta înseamnă că nu am ajuns dependent de un viciu generator de cancer.

— Crezi că ştii totul, nu-i aşa?

— Poftim, distruge-te! zise Alex, culegând pachetul de ţigări pe care ea îl aruncase. Fumează-l pe tot! Dacă îl termini, te duc în oraş să-ţi iei altul.

— Alex, stai! strigă ea, văzându-l că se îndepărta. Îmi pare rău. Nu trebuia să zic asta. Ai dreptate. Mi-am făcut-o cu mâna mea şi nu pot da vina pe nimeni altcineva. Poate nu mă crezi, dar în mod normal nu sunt aşa, râse ea nervos. De fapt, majoritatea oamenilor mă consideră rece ca gheaţa, continuă ea, amintindu-şi porecla din şcoală: Regina de gheaţă.

— Evident, nu te cunosc suficient de bine. În clipa în care te-am întâlnit, am simţit că eşti foarte sensibilă.

— Când m-ai întâlnit, se încruntă ea, tocmai trecusem printr-o aterizare de coşmar şi eram în a şasea oră a noii mele vieţi de nefumătoare.

— Noua viaţă? întrebă el. Asta vrea să însemne că te laşi definitiv?

Caris privi ţintă ţigările. Ceea ce păruse pentru o clipă un dar de la Dumnezeu era acum mărturia unui viciu.

— N-am spus asta, zise ea.

— Dar te-ai gândit vreodată să te laşi?

— Sigur că da. De nenumărate ori, dădu ea din umeri. De obicei în timpul consultaţiilor medicale periodice, când doctorul mă ceartă că nu am grijă de mine. Atunci îmi promit să mă apuc şi de gimnastică aerobică şi să renunţ la carnea roşie, continuă Caris. Dar n-am reuşit încă nimic din toate astea.

— De ce nu încerci acum?

— E prea dificil...

— Hai să facem un târg!

— Ce fel de târg? întrebă ea suspicioasă.

— Dacă reuşeşti să nu te atingi de ţigări în următoarele zile, îţi dau o mie de dolari.

Lui Caris i se păruse că Alex ezită la rostirea sumei pe care era dispus s-o plătească. Îi amintise de un jucător de poker care, sub impulsul momentului, pariază mai mult decât îşi poate permite să piardă. Dar de ce şi-ar face griji Alex Navarro pentru un pariu de o mie de dolari? Era un om bogat.

— Ce te face să crezi că m-aş lăsa de fumat doar pentru că aşa vrei tu? îl întrebă ea.

— Ce te-a determinat s-o faci când ai venit încoace?

— Cariera mea...

— Harrison, o întrerupse el. Harrison şi, indirect, cariera.

— Şi ce câştigi dacă nu mă las? îl întrebă ea, privindu-l pieziş.

— Pe tine.

Alex zâmbi enigmatic, iar Caris înţelese că asta urmărise el.

— Pe tine. Să lucrezi în vacanţa asta, vreme de două săptămâni, cu grupurile de voluntari, la construcţia caselor şi la schimbarea structurilor învechite de pe insulă.

— Eu nu-mi iau niciodată vacanţă.

— Atunci, ai face bine să nu pierzi. Te ajută dacă te scap eu de ele? Ştii, dacă nu le vezi, nu te gândeşti la ele.

— Nu. E mai bine să ştiu că, dacă simt că o iau razna, pot totuşi să fumez o ţigară.

— Poţi fuma când vrei, Caris. Ai puterea de-a spune da sau nu ţigării.

— Cred că mă întorc, spuse ea. Cu cât mă culc mai curând, cu atât mai repede vor trece cele patru zile.

Privirea i se tulbură la gândul unui Alex dormind dez-

brăcat, cu ea ghemuită lângă trupul lui fierbinte. Ridică privirea spre el și-l văzu cum o studia. Căută să își alunge fantasmele.

— Nu înțeleg. Ce-ți pasă ție dacă mă las de fumat sau nu?

— Țin la tine, Caris. Somn ușor, mai spuse el și se întoarse, pierzându-se în noapte.

Caris nu izbutea să doarmă. Se uită la ceas. Patru și șapte minute. Dacă nu reușea să adoarmă cât de curând, a doua zi nu avea să fie bună de nimic. Își aranjă pătura, dorindu-și să nu fi fost singură. Să fi avut alături de ea pe cineva care să o ajute să nu se mai gândească la țigări, care să-i încălzească sufletul cu un sărut. După care...

Îi auzi pașii bine cunoscuți pe coridor. Pașii aceia nu se opriră în dreptul dormitorului lui, ci se apropiară de ușa ei. Caris își ținu răsuflarea. Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Îl descoperi în prag, cu ochii calzi, zâmbind larg.

— Bănuiam că te găsesc trează. Pari încordată. Ei, află că am exact ceea ce-ți trebuie, zise el vesel.

— Ce-mi trebuie? întrebă ea înfiorată.

— Să te ajute să te lași de fumat, desigur! zâmbi el enigmatic.

— Ce anume? întrebă ea ușor dezamăgită, când el îi puse în mână o cutie învelită în hârtie roșie.

— Deschide-o după ce plec, mai zise el și dispăru în camera alăturată.

Caris se așeză pe pat și desfăcu plină de nerăbdare ambalajul cutiei pe care o primise. Pe pat se rostogoliră tot soiul de pachete de gumă de mestecat. Stinse lumina și încercă să adoarmă. Cu zâmbetul pe buze.

8

CARIS SE ÎNDREPTĂ SPRE SCARA PRINCIPALĂ, întrebându-se dacă o migrenă îi putea fi fatală. Se trezise cu o durere cumplită de cap. Alex îi spusese că era nevoie de numai patru zile pentru a elimina nicotina din organism. Se temea însă că atunci când nicotina avea să fi fost eliminată, ea avea să fie moartă de mult.

— Bună dimineața, răsună glasul lui Harrison. Pari bolnavă, Caris. Poate că ar fi mai bine să renunți la turul de azi al proprietății.

— Mulțumesc, Harrison, dar sunt convinsă că mă voi simți bine după micul dejun.

— Bună dimineața, Caris, zise Alex. Sunt convins că ai dormit bine.

Părul lui ud răspândea un miros proaspăt, masculin. Caris îi zâmbi. Nevoia de nicotină devenise dureroasă.

— Mulțumesc. Am dormit cum nu se poate mai bine, minți ea, prăbușindu-se pe un scaun.

— M-aș bucura dacă am începe discutarea contractului, interveni Harrison.

— La momentul oportun, zise Alex, luând cafetiera. Cafea, Caris?

— Da, mulțumesc, răspunse ea, întinzându-i ceașca.

— Nu văd de ce trebuie să mai amânăm, Alex! zise Harrison, cu obișnuitul lui ton plângăcios. Ce aștepți? O ofertă mai bună?

Caris înlemni. Ceașca de cafea îi tremura în mână. Calm, Alex lăsă cafetiera jos.

— O așteptăm pe sora mea, Kate, a treia acționară a companiei *Navarro Investments*. Din păcate, ea încă se odihnește. A avut o noapte grea, mai zise el.

Alex își luă ceașca cu cafea. Caris observă că îi tremurau mâinile și că ochii îi erau încercănați. Presupuse că înainte de a veni noaptea la ușa ei, Alex nu se plimbase pe plajă, ci încercase să o ajute pe Kate să depășească criza prin care trecea.

— Dar cine spune că nu putem începe negocierile? oftă Harrison.

— Eu, replică ferm Alex.

— Dar...

— Ajunge!

— Cum dorești, spuse Harrison, plecându-și capul, ceea ce o făcu pe Caris să răsufle ușurată.

— Croissant? veni întrebarea lui Alex, care îi întindea tava cu cornuri proaspete.

Caris clătină din cap. Așa cum se simțea, ar fi trebuit să se considere fericită dacă reușea să își bea cafeaua.

— Bună dimineața la toată lumea! răsună glasul lui Michael.

Caris înghiți două aspirine. Apariția tânărului o făcu să își dorească să fi trăit toți într-un film mut. Michael luă loc la masă și îi făcu semn lui John, care stătea în colț.

— Adu-mi niște ouă cu șuncă și o cană cu cafea. Dar repede, te rog.

John ridică din sprâncene cu aerul că era pe cale de a-i replica, dar Alex interveni.

— Michael, ai grijă cum te porți!

— E datoria lui, nu? Sau ai ceva să-mi spui privitor la această ciudată relație dintre tine și omul tău?

— Și cum vrei ouăle, Michael? interveni de astă dată John, împiedicându-l pe Alex să riposteze.

— Moi.

— Imediat, adăugă John, înclinându-se mai mult ironic decât politicos.

— Sunt surprins să te descopăr atât de matinal și de vesel după petrecerea de azi-noapte, spuse Alex.

— Nu-mi puteam permite să pierd turul de astăzi, nu?

— Nu știu ce vrei să spui, Michael, se încruntă Alex, dar ești binevenit alături de noi.

— Cum aș putea rezista unei asemenea invitații, zâmbi insinuant Michael. Ești palidă, Caris. N-ai dormit bine?

— I-am spus să rămână aici să se odihnească, interveni Harrison, dar a dat dovadă de încăpățânare, cum e de altfel de așteptat de la o femeie.

Caris spumega de furie. Nu mai lipsea decât ca unul dintre bărbați să o întrebe dacă nu cumva îi venise ciclul.

— O să-mi treacă, zise ea repede, întinzând ceașca pentru un supliment de cafea.

— Mie mi se pare că arată grozav, spuse Alex, deși e cam gros îmbrăcată pentru excursia de azi. Poate că vrei să pui pe tine ceva mai comod, Caris.

— Și ce e rău cu hainele mele? întrebă ea, privindu-și taiorul, una dintre cele mai confortabile ținute de lucru pe care le avea.

— Nimic, dar aici pe coastă, cu umiditatea și căldura asta, s-ar putea să devină de nesuportat. În plus, o să avem de umblat prin nisip.

— Mulțumesc, dar cred că sunt îmbrăcată suficient de adecvat, zise ea iritată, întrebându-se de ce nu criticase și modul în care se îmbrăcase Harrison.

— Poate pentru birou, dar nu pentru...

— E-n regulă.

— Harrison, aș îndrăzni să-ți dau același sfat, i se adresă el lui Harrison, după ce o privi lung pe Caris.

— Fără supărare, Alex, nu cred că mă prind pantalonii kaki și tricoul de bumbac.

— A fost o simplă sugestie, n-am vrut să te jignesc.

John reintră în încăpere cu o tavă mare cu omletă și șuncă și o puse pedant în fața lui Michael.

— Poftiți, domnule. Am pregătit totul cu mâna mea.

Caris își aminti de colega ei de cameră, Alice care, pentru a se întreține în școală, trebuise să lucreze ca ospătăriță într-unul din cele mai simandicoase restaurante din Connecticut. Aceasta îi povestise cum scuipase în mâncarea unui client necioplit, pentru a i-o servi apoi cu cel mai amabil zâmbet posibil.

— Poftă bună, veni urarea lui John, iar zâmbetul lui larg era exact ca al lui Alice.

Michael se uită la omleta din fața lui, apoi la John. Strâmbându-se, împinse platoul de-o parte.

— Dintr-o dată, mi-a pierit foamea.

— Păcat, murmură John și luă tava înapoi.
— În cazul acesta, cred că suntem gata de plecare, zise Alex, ridicându-se.
Ieșiră. Umiditatea era atât de mare, încât Caris avea senzația că înoată. Respiră cu greu, dorindu-și să fi urmat sfatul lui Alex.
Taiorul ei, atât de comod în interior, se umezise complet, iar lenjeria i se lipise de trup.
— Te simți bine? o întrebă Alex, apropiindu-se. Mai ai timp să te schimbi. Te putem aștepta.
— Mi-e bine așa, se bățoși ea, hotărând că dacă partenerul ei mai vârstnic putea suporta căldura, putea și ea.
— M-aș bucura să nu simți în mod constant nevoia să faci pe grozava, Caris. Poți fi un avocat la fel de bun în șort, ca și în taior.
— N-am de gând să discut cu dumneata despre cum arăt, domnule Navarro, îl fulgeră ea cu privirea.
— După dumneavoastră, îi invită el, oftând ușor.
— Pe drumul spre plajă am remarcat câteva case șubrede, spuse Harrison, înainte de-a urca în mașină.
— Între oraș și plajă locuiesc circa patruzeci de familii, explică Alex.
— Sper să se mute până semnăm contractul.
— Nu pleacă nimeni, spuse Alex.
— Ba o să plece, contracară Harrison. Vom construi câteva blocuri mici mai aproape de oraș și îi vom muta acolo. Le oferim mașină de spălat vase și spălătorie și-i facem fericiți.
— Harrison, ăștia sunt oameni, nu mărfuri pe care le muți dintr-un depozit în altul. Multe dintre familiile astea trăiesc aici de generații.
— Ei, și? Spuneți-le că oferim și unul-două televizoare gratis și o să se mute bucuroși.
— Mă tem că m-ai înțeles greșit, Harrison, zise Alex calm, deși era roșu tot. Eu clădesc această stațiune tocmai pentru locuitorii insulei Navarro. Vreau ca afacerea asta să le aducă prosperitatea. Nu o fac pentru ca o serie de turiști bogați să poată izgoni familii întregi din casele lor.
— Ascultă, Navarro...
— Nu! Ascultă tu, Harrison, îl amenință Alex cu degetul. Credeam că am fost suficient de clar în oferta mea inițială, că accept să mă asociez cu cineva și să construiesc această

stațiune, numai în cazul în care prin asta nivelul de trai al locuitorilor insulei ar urma să crească.
— Putem foarte ușor să ne investim banii altundeva, zise Harrison ușor amenințător, iar Caris, care știa că pe Alex era mai bine să nu-l amenințí, se întrebă dacă nici el nu ajunsese să vadă oferta inițială.
— Vă conduc personal la aeroport, răspunse prompt Alex. Mergem?
— Domnilor, vă sugerez să respirați adânc și să vă dați un pas înapoi, spuse Caris, observând zâmbetul satisfăcut al lui Michael. Atmosfera era suficient de încinsă și așa, continuă ea, înțelegând acum de ce o trimisese Joffrey.
Cei doi o priviră lung, Harrison cu un amestec de furie și orgoliu rănit, Alex cu o emoție pe care ea nu îndrăznea să o numească.
— Știm cu toții de ce suntem aici, continuă Caris, înainte ca vreunul din ei să apuce să deschidă gura. Intenționam să colaborăm și nu văd de ce n-am continua ce-am început.
— Dar nici măcar n-am început, bombăni Harrison, purtându-se ca un copil răsfățat. Suntem constrânși de un program inexistent!
— Așa cum văd eu lucrurile, Harrison, voi vreți ceea ce am eu, zise Alex, apropiindu-se foarte mult de Harrison. Ceea ce înseamnă că *eu* fac regulile.
— Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, Navarro.
— Nu și regulile mele.
— De ce nu încercăm să ne calmăm puțin, înainte de-a apuca să facem ceva ce s-ar putea să regretăm? interveni Caris, care îi și vedea încăierându-se.
Cei doi se holbară la ea. Apoi, Harrison privi în pământ și se dădu înapoi. Alex rămase pe loc. Fără să vrea îl atinse cu mâna și căldura lui o făcu să tremure.
— Hai să mergem să vedem plaja, propuse ea.
— Se pare că iar ai salvat situația, Caris, îi spuse Alex cu un zâmbet cald pe buze.
Caris simți că Harrison era crispat și gândul îi zbură la mult-visatul parteneriat care risca să dispară ca fumul de țigară.
— Nu-mi fac decât datoria, mai spuse ea și se îndepărtă de cei doi.
— Se pare că faci mult mai mult decât atât, se auzi glasul lui

Alex, care o urmase. Dacă firma dumitale nu îți va fi recunoscătoare, îți voi fi eu, adăugă el, privind spre Harrison.

Caris rămase fără cuvinte. Asta era o propunere de serviciu sau ce?

— Oricine ar fi bucuros să lucreze cu un avocat de talia dumitale, iar eu aș fi fericit să garantez pentru dumneata, continuă el, cu un zâmbet care îi spunea că știa exact unde îi zburase ei gândul.

— Vă mulțumesc, domnule Navarro, dar sunt foarte mulțumită la *Harrison, Harrison, Joffrey și Peters.*

— Păcat, Caris, îi șopti Alex cu o voce mângâietoare, de îndată ce Harrison se întoarse cu spatele la ei. Am fi făcut o echipă grozavă.

Exista un drum mult mai ușor și mai bun pentru a ajunge pe plajă, dar îl alesese pe cel mai prost, știind că pavarea drumurilor avea să fie una dintre concesiile pe care intenționa să le negocieze. Caris avu probleme să coboare, așa că Alex sări să o ajute.

Femeia se simțea rău. O durea fiecare părticică a trupului. Căldura, excesul de cafea pe stomacul gol, lipsa nicotinei își spuneau cuvântul. Încercă să-și revină, zicându-și că dacă avea să se îmbolnăvească nu va mai ajunge partener la firmă. Gemu atunci când pantofii i se umplură de nisip.

— Ar fi mai ușor dacă am merge pe malul oceanului. Nisipul e mai bătătorit acolo, îi sfătui Alex și o luă spre mal, urmat îndeaproape de Caris.

Nisipul făcea înaintarea dificilă. Singura consolare a lui Caris era faptul că Harrison se confrunta cu același gen de probleme. Alex și Michael, amândoi cu sandalele puse pe piciorul gol, păreau că zboară. Ajunși pe mal, Alex intră cu picioarele în apă.

— Încearcă, Caris. Te asigur că e mult mai bine decât să mergi pe tocuri.

Era o propunere atrăgătoare, dar Caris nu și-l imagina pe Harrison votând pentru un partener pe care îl văzuse scoțându-și dresurile pe plajă.

— Mi-e bine așa, minți ea, simțind cum i se cufundau tocurile în nisip.

— Aici începe proprietatea, arătă Alex spre stânga. Ține opt mile spre sudul insulei, apoi cotește înapoi.

Ritmul era extenuant. Caris se străduia să facă față. Dar cu fiecare pas era tot mai epuizată de mers și de căldură. Soarele îi încinsese capul. Își scoase sacoul, dar degeaba. Nădușeala o făcu să descheie un nasture de la bluză, apoi un altul. Mai mult nu îndrăznea, din cauza lui Harrison. În zare se distingeau două siluete îmbrățișate. Se opri.

— Cred că am mers suficient de departe.

— Indiferent ce gândești, Caris, trebuie să vedem toată proprietatea, o admonestă Harrison.

Alex o privi întrebător, iar ea indică cu capul în direcția cuplului de pe plajă.

— Ah! Unul dintre avantajele unei plaje retrase. Ce-ar fi să o luăm într-acolo, zise el, indicând șirul de copaci, și să nu-i deranjăm pe cei doi?

— Eu unul, niciodată..., roși Harrison, înțelegând la ce se referea Alex.

Dacă nu s-ar fi simțit atât de rău, Caris ar fi izbucnit în râs. Copacii promiteau răcoare, dar păreau atât de departe. Picioarele o dureau îngrozitor. Se opri să își tragă sufletul și își lăsă privirea să rătăcească în imensitatea oceanului.

— Caris?

— Am nevoie de puțin aer, încuviință ea din cap, fără a deschide ochii și respiră adânc.

— Ești afară, Caris! De cât aer ai nevoie? o interogă Harrison.

— Ce-ar fi să ne întoarcem acasă? Putem reveni mai târziu, când se mai răcorește, propuse Alex, punând mâna pe brațul lui Caris.

Ea începu să tremure. Excitația întregii zile o adusese la limită. Ar fi făcut moarte de om pentru o țigară, dar mai mult decât atât, și-ar fi dorit să își sfâșie hainele și să se arunce în apă și, când s-ar fi răcorit suficient, să iasă pentru a regăsi îmbrățișarea lui Alex.

— Caris? Ce-ți trebuie?

„O viață", simți ea nevoia să spună, dar, când deschise gura, totul începu să se învârtească în jurul ei și se cufundă în beznă.

— E-n regulă. Gata.

Se trezise și se uita nedumerită la Alex, întrebându-se ce căuta acolo și de ce părea atât de normal ca el să stea pe marginea patului ei.

— Ce s-a întâmplat?
— Ai leșinat. Cum te simți?
— Am leșinat? întrebă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Nu leșin niciodată. Te înșeli.
— Crede-mă, draga mea, ai leșinat, zâmbi el.
— Și cum am ajuns aici? întrebă ea, privind în jur.
— Te-am adus noi.
— Și cum de m-am dezbrăcat? zise ea, văzându-se într-un tricou și pantaloni scurți care nu îi aparțineau.
— Te-a dezbrăcat Kate. Cum te simți? o întrebă, după ce ridică cu o treaptă turația ventilatorului de plafon.
— Amețită. De ce-oi fi leșinat?
— De căldură, plus faptul că n-ai mâncat nimic, deshidratarea și, probabil, stresul cauzat de lipsa nicotinei. Era de așteptat.
— Dar am băut cafea dimineața!
— Cofeina deshidratează, mai ales când e foarte cald. Bea asta!
O ajută să se ridice și, după ce îi pieri senzația de amețeală, îi puse în mână un pahar cu apă rece. Caris bău cu lăcomie. Niciodată apa rece nu i se păruse atât de bună. Obrajii îi ardeau de jenă.
— Nici nu-mi vine să cred că am leșinat.
— Ei, asta e! spuse Alex, punându-i mâna rece pe frunte. Se pare că nu mai ai temperatură. Dacă stai liniștită, ar trebui să-ți revii într-o zi, două.
— Dar n-am cum! Am de lucru.
— Întotdeauna ești un pacient atât de recalcitrant?
— Nu. Sunt sigură că totul va fi în regulă când mă voi da jos din...
Încercă să coboare din pat, dar camera începu să se învârtească cu ea.
— Acum mă crezi? întrebă Alex, ajutând-o să se întindă la loc. Zău că trebuie să ai grijă de tine, Caris.
— Nu e chiar așa de ușor, Alex, spuse ea, gândindu-se că vorbea exact ca doctorul ei. Am în fața mea termene, negocieri, programe, pe care trebuie să le respect.
— Și un singur trup. Bate-ți joc de el și să vedem unde ajungi!
— De ce-ți pasă atât de mult? îl privi ea frustrată.
— De ce-ți pasă *ție* atât de puțin? Sunt îngrijorat în privința ta, spuse el, strângând-o ușor de mână.

— Mai bine să lăsăm asta, spuse Caris cu un nod în gât. Nu putem vorbi despre altceva?
— Și despre ce ai vrea să vorbești?
— Despre afacerea cu terenul.
— Deci ne-am și întors la afaceri, o privi el dezamăgit.
— Da. Chiar vrei să anulezi totul, doar pentru că Harrison a vrut să-i mute pe localnici? De ce e atât de important pentru tine ca ei să rămână?
— Am crescut pe insulă, răspunse el, privind pe fereastră. Îi cunosc și îi iubesc pe oamenii ăștia. De-a lungul anilor i-am văzut plecând pentru că aici fuseseră incapabili să-și câștige existența. Între timp, turiștii veneau aici cu barca, din Galveston, să facă scufundări în zona epavelor și a recifelor de corali. Profitau de frumusețea insulei, fără a-i lăsa însă nimic în schimb. În anii optzeci, explozia prețului petrolului a adus noi locuitori. După ce piața s-a reglat, aceștia au plecat, lăsând insula și mai săracă decât era înainte. Eu am plecat la facultate și am sfârșit prin a rămâne la New York, lucrând ca analist financiar pe Wall Street, dar n-am încetat o clipă să nu privesc insula ca fiind căminul meu. Când a murit tatăl meu, m-am întors și..., dădu din umeri. Pur și simplu, vreau să ajut insula să se pună din nou pe picioare, iar asta mi se pare a fi cea mai bună cale.
Alex se întoarse spre ea transfigurat. Devenise negociatorul dur despre care citise în revista *Fortune*.
— Dacă Harrison crede că se poate descotorosi de oamenii ăștia, renunț la afacere, fără să clipesc.
— Harrison nu va face asta.
— Cum poți fi atât de sigură? se miră el. A spus doar că asta intenționează să facă.
— Nu. N-o va face. Pentru că n-ai să-l lași *tu* s-o facă.
Alex își lipi buzele de palma ei și îi zâmbi. Rămaseră așa multă vreme, mână în mână.

9

— O CLIPĂ!

Abia trecuse de nouă. Caris ieși de sub duș și se grăbi să răspundă bătăilor din ușă. Spera să fie Alex. Mai devreme îi adusese iar niște gumă de mestecat și petrecuse toată după-amiaza jucând Monopoly cu ea. Asta o ajutase să nu se mai gândească la țigări și la penibilul moment al leșinului.

— Ah, tu ești...

— Și pe cine anume așteptai? mormăi Harrison din prag.

— Scuză-mă, Harrison. Nu sunt în apele mele, minți ea, căci de omul acela depindea viitorul ei profesional.

— Chiar despre asta voiam să-ți vorbesc.

El intră, iar Caris închise ușa și se propti de ea. Se simțea extrem de vulnerabilă.

— Am să fiu scurt, zise el. Mă îngrijorează comportarea ta, Caris.

— Comportarea mea? Harrison, dacă te referi la faptul că am leșinat, să știi că mi-a trecut, zău!

— Nu e vorba de asta, Caris, o întrerupse el. Ci despre tine și Navarro.

— Eu și Alex? întrebă ea, simțind cum inima începuse să îi bată nebunește.

— Ai de gând să repeți fiecare cuvânt pe care-l spun?

— Nu. Continuă, Harrison, roși ea.

Harrison luă o bucată de gumă de mestecat de pe noptieră, o studie și o puse la loc.

— Mă așteptam să se întâmple una ca asta cu o femeie ca partener de călătorie.

— E ceva care îți displace în modul în care mă achit de îndatoriri? întrebă ea, simțind repulsia cu care pronunțase cuvântul „femeie". Dacă e așa, spune-mi și voi remedia deficiența.

— Nu munca dumitale mă îngrijorează, domnișoară Johnson, ci hormonii dumitale.

— Hormonii mei?

— Alex Navarro e un bărbat chipeș, recunosc. Dar speram să dai dovadă de suficient profesionalism, să te abții măcar până încheiem afacerea și ne întoarcem la Washington.

— Să mă abțin?

— După ce afacerea e încheiată, ești liberă. Nu-mi pasă dacă te culci cu tot mapamondul, dar, până ce Navarro semnează acordul cu *Harrison, Harrison, Joffrey și Peters*, aștept să te porți ca o doamnă.

— Ca o doamnă? Și poți să-mi spui cum m-am purtat? întrebă ea, uimită de cât de calmă îi părea vocea.

— Ți-aș spune, dar prefer să nu fac apel la acest limbaj în prezența ambelor sexe.

Caris își spuse că mai bine număra până la zece, înainte de a-i răspunde.

— Harrison, indiferent ce crezi tu că s-a întâmplat între mine și Alex Navarro, te asigur că n-am făcut nimic ce nu s-ar fi cuvenit.

— Ți-a făcut cadouri, zise el, arătând spre guma de mestecat de pe noptieră.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, mi-a dat niște gumă de mestecat!

— Te-a dus la mașină.

— Îmi pierdusem cunoștința.

— Dacă aș fi avut mână liberă, ai fi urcat în primul avion spre Washington D.C., clătină el din cap.

— Și de ce n-o faci? îl înfruntă ea.

— Pentru că, din motive necunoscute, Martin Joffrey consideră de neprețuit munca dumitale, spuse Harrison, punând guma la loc pe noptieră.

Ostilitatea din glasul lui Harrison era evidentă.

— Și tu nu privești munca mea ca fiind de neprețuit? îl întrebă Caris.

— Sunt sigur că domnul Joffrey o cunoaște mai îndeaproape decât mine.

— Nu mă refer la munca mea din trecut. Te întreb privitor la ceea ce fac aici, în insula Navarro. Cu tine.

— Exact, o fixă el.

Era derutată. Nu înțelegea despre ce vorbea Harrison. Deodată, în capul ei se făcu lumină. La firmă circulau zvonuri cum că această afacere era ultima șansă a lui Harrison de a-și dovedi competența în ochii partenerilor săi. Dacă dădea greș, Joffrey avea să-l oblige să se pensioneze mai devreme. Nu era de mirare că Harrison nu avea încredere în ea, o considera spioana lui Joffrey. Se simți ușurată. Ostilitatea și comentariile supărătoare ale lui Harrison nu aveau de-a face cu competența ei profesională. Nu era vorba decât de o neînțelegere. Dacă soluționau diferendul, aveau amândoi de câștigat. Cooperând, afacerea avea să fie încheiată. Harrison s-ar fi întors la firmă ca un erou, iar ea, în calitate de partener cu drepturi depline. Zâmbi. Era o situație în care toată lumea avea de câștigat. Nu pierdea nimeni, nici măcar Alex Navarro sau localnicii de pe insulă.

— Harrison, cred că știu despre ce e vorba.

— Sigur că știi, Caris, se încruntă el.

— Nu înțelegi că...

— Înțeleg perfect.

— Nu. Nu înțelegi. Ascultă-mă, Harrison!

— N-am nevoie să te ascult, Caris. Știu ce se-ntâmplă și nu am de gând ca activitățile tale extraprofesionale să îmi păteze reputația, o amenință el cu degetul.

— Poftim? întrebă ea cu buzele tremurânde.

— M-ai auzit bine. Dacă nu reușești să te abții, n-am să am încotro și va trebui să cer concedierea dumitale, când ne vom întoarce la Washington.

— Dar nu înțelegi...

— Înțeleg perfect, repetă el. N-ar fi trebuit să mă las cu nici un chip convins de Joffrey să iau cu mine o femeie.

— Ia stai puțin...

Harrison se întoarse spre ușă, respingând-o printr-o mișcare disprețuitoare a capului său chel.

— Ai grijă, Caris! Nu ești pe atât de indispensabilă, pe cât te crezi, mai zise el și ieși.

Caris își mușcă pumnii ca să nu urle. Și ea, care își închipuise că ar putea face echipă cu Harrison! Ce nemernic! Își

sacrificase viața personală pentru carieră. Își ascunsese feminitatea, pentru a corespunde cerințelor firmei, câtă vreme tot ceea ce făcuse Harrison pentru a fi asociat la firmă era faptul că se născuse. Și acum, el avea tupeul să o acuze că s-ar fi purtat ca o femeie ușoară. De opt ani nu mai avusese de-a face cu bărbații. De fapt, până la Alex, nu se mai sărutase cu cineva de doi ani când, la petrecerea de Crăciun dată de firmă, un stagiar o înghesuise într-un colț.

Caris se învârtea nervoasă prin cameră. Avocații bărbați puteau face orice, se puteau culca cu oricine și nimeni nu se scandaliza. Dar dacă o femeie îndrăznea să zâmbească unui bărbat, era calificată drept femeie ușoară. Femeie ușoară! Îi venea să râdă de stupizenia situației.

„Trebuie să ies de aici!" Scotoci printre haine în căutarea costumului de baie. Dacă nu putea să se întoarcă înot pe continent, măcar să se calmeze puțin. Nu găsi decât costumul roșu. „De ce nu? Dacă Harrison o considera de moravuri ușoare, măcar să se îmbrace ca atare". Ieși în grabă, îndreptându-se spre mal. Plonjă în apa caldă și, mânată de furie, se îndepărtă cu mișcări hotărâte de țărm. Deodată, simți ceva prinzând-o de braț și scoase un strigăt.

— Liniștește-te, sunt eu, Alex.

Îl fixă cu ochii plini de lacrimi.

— Caris, ce e?

— Mi-au făcut-o! Eu mi-am dedicat viața nenorocitei de companii și acum ei... Torentul de cuvinte sfârși într-un geamăt.

— E-n regulă, Caris, spuse el, prinzându-i picioarele, ca ea să nu se îndepărteze. Când te-am văzut înotând cu atâta înverșunare am crezut că vrei să te întorci în Texas, să-ți iei o țigară, glumi el.

Caris vru să zâmbească, dar buzele îi erau amorțite.

— Ce s-a întâmplat, Caris?

— Ce nu s-a întâmplat? bombăni ea, smulgându-se de lângă el.

Se întoarse, vrând să pornească înot, dar Alex îi imobiliză șoldurile.

— Dă-mi drumul!

Alex însă o ținu și Caris încetă să se mai zbată. Cufundându-se în apă, ajunse lângă el. La atingerea trupului lui, inima începu să îi bată nebunește, dar era prea furioasă pentru a fi tulburată cu adevărat.

— Acum poți să-mi dai drumul, Alex. Ai învins. Ești mai puternic decât mine, spuse ea pe tonul rece al avocatei.

— N-am vrut să-ți dovedesc nimic, dar nu vreau să ți se întâmple ceva rău, zise el, eliberând-o fără a se îndepărta.

— Ce naiba aveți voi, bărbații? se răsuci spre el. Când înotați voi în larg, sunteți sportivi demni de admirație, când o face o femeie, o considerați un pericol, chiar și pentru ea însăși. De ce există întotdeauna un criteriu dublu de evaluare? Bărbații!

— Ce-ar fi să încheiem conversația asta pe uscat? întrebă el, privind-o printre gene. Oi fi eu bărbat, dar nu mă simt tocmai în largul meu, atât de departe de mal.

— Nici nu mi-am dat seama că am înotat atât, spuse ea, privind spre țărm.

O porni înot spre mal, bătând furioasă apa. Cu coada ochiului îl zări pe Alex străduindu-se s-o ajungă. Încetul cu încetul, ajunseră să înoate în același ritm. Pe măsură ce se calma, Caris slăbea ritmul. Locul furiei era luat de frustrantul sentiment al inevitabilului. Era ridicol să încerce să se integreze în universul lui Harrison. Orice ar fi făcut, el n-ar fi acceptat-o niciodată. Ar fi rămas mereu o femeie, o făptură inferioară. Își șterse ochii plini de lacrimi.

— Nu vrei să vorbim despre asta? o întrebă Alex.

— Nu! Nu mă pot întoarce, Alex, spuse ea, speriindu-se singură de disperarea ce i se citea în glas.

— Nu trebuie să te întorci, dacă nu vrei. Ești un avocat bun. Îți poți găsi de lucru oriunde.

Caris simți furia renăscându-i. Credea că era supărată pentru slujbă? Era supărată pe viață.

— Nu-mi pasă de slujbă, Alex. De ce mi-ar păsa? *Lor* nu le pasă de mine. Nu le pasă decât de câți bani le pot aduce, și, cu un gest brusc, își desfăcu părul. Am renunțat la toate pentru ei, Alex. Și la ce bun? continuă ea, trecându-și nervoasă degetele prin păr.

— Ce te-a înfuriat așa de tare? o întrebă el șoptit.

— Vreau atâtea, Alex! izbucni deodată toată amărăciunea pe care Caris o acumulase.

— Și ce mai aștepți? Ia ce vrei!

— Poftim? întrebă ea surprinsă de emoția din glasul lui.

— Te-ai luptat până ai obținut tot ce ți-ai dorit, Caris. De ce ar fi acum altfel?

Ea îl privi fără un cuvânt.

— Ce vrei, Caris?

Trupul lui ud, strălucind în bătaia razelor de lună, o făcu să se gândească la viața ei personală sacrificată pe altarul carierei. Voia să fie fericită. Împlinită. Voia un bărbat care să o iubească și să o accepte așa cum era: femeia pasionată de meserie, cu servietă de piele și documente oficiale, femeia caldă, cu lenjerie de dantelă, dornică de sărutări fără sfârșit. Îl voia pe Alex. Începu să temure, realizând pragul în fața căruia se afla.

— Pe tine, Alex. Te vreau pe tine.

Dorința nestăvilită din ochii lui o răscoli. Îi trecu încet mâna peste torsul musculos și îl simți cum tremură.

— Alex...

— Caris...

Îl prinse de umeri și începu să-l sărute pătimaș. El o strânse la rândul lui la piept.

— Te vreau, Alex.

Alex se smulse din îmbrățișare. Caris îngheță.

— Alex? întrebă ea derutată.

— Nu trebuie să facem asta.

Caris simți o durere acută în stomac. „Nu mă vrea! Singurul bărbat pe care l-am dorit cu adevărat nu mă vrea". În acel moment, se rugă ca apele s-o înghită pentru totdeauna.

— Nu mă vrei...

— Nu e vorba de asta, Caris. Bineînțeles că te vreau.

Nu îndrăznea să se uite în ochii lui. Nu voia să citească în ei minciuna.

— Știu că nu prea am experiență la asta. N-am vrut să te deranjez..., spuse ea, făcând nesigură un pas înapoi.

Alex mormăi o înjurătură și o luă în brațe, sărutând-o nebunește. Caris îl încolăci cu brațele, vrând parcă să se poată contopi cu el. Dorința îi stăpânea fiecare fibră a trupului.

— Acum mai poți să spui că nu te doresc? întrebă el cu o voce tremurândă.

— Dacă tu mă vrei și eu te vreau, atunci de ce... se întrerupse, simțind cum i se urca tot sângele în obraji. „Halal femeie fatală! Nici măcar nu îndrăznește s-o spună cu glas tare".

— Nu așa, spuse Alex, dându-i ușor drumul din brațe. Nu te vreau în patul meu numai pentru că vrei să îi demon-

strezi ceva lui Harrison și bărbaților de la firma la care lucrezi.

— Dar eu nu..., se opri cu ochii în pământ, știind că Alex avea dreptate.

— Furia te împinge la lucruri necugetate, Caris, spuse el amar. Ai încredere în cineva care îți vorbește din propria experiență.

— Dar asta *a fost*, spuse ea. *Acum* e altceva.

— Mai ești încă furioasă pe Harrison, o mângâie el pe ceafă.

— Da, dar numai pentru că se înșală amarnic...

— Cu ce s-a înșelat? o întrebă el.

— Cu...

Într-o străfulgerare, Caris înțelese că Harrison nu se înșelase. Observase cum se înfiripa idila lor și ghicise încotro se îndreptau. Direct spre dormitorul lui Alex. Se dădu îndărăt.

— Ce s-a întâmplat, Caris?

— Nimic, eu... „Ce naiba fac? Nu pot face dragoste cu el. Aș distruge totul: cariera, viitorul meu, toate planurile pe care mi le-am făcut".

Alex îi puse ușor mâna pe umăr. Și totuși, valul de căldură pe care-l simțise în trup mai devreme reveni. El o sărută părintește pe frunte. Bine sau rău, era clar că Alex era menit să fie iubitul ei. O simțise în fiecare fibră a trupului ei. Și, aparent, și Harrison. Dar Alex? Simțea și el asta?

— Am fi fost o pereche grozavă, zise el cu regret, dându-i de-o parte părul ud ce-i cădea în ochi.

Anii de singurătate își spuneau cuvântul. Senzualitatea ei ascunsă de taioare cu croială severă ieșise, în sfârșit, la iveală. Nu avea cum să nu facă dragoste cu Alex. Îi era predestinat. Mai mult decât orice carieră juridică. Revelația o cutremură. Se aplecă și-l sărută cu încrederea născută din înțelegere.

— Știi ce o să se întâmple dacă se află? o întrebă Alex.

Îi oferea o ultimă șansă de a se răzgândi. Caris inspiră adânc și simți mirosul oceanului. Mirosul lui Alex. Indiferent ce avea să se întâmple cu slujba ei, cu parteneriatul, cu insula Navarro, Caris știa că Alex îi era sortit și i se abandonă cu totul.

— Te vreau, Alex.

— N-o să regreți?

— Nu! Pentru prima dată după atâția ani, Caris era conștientă că făcea ceea ce își dorea să facă.

— Întoarce-te, îi șopti el.

— De ce? întrebă ea neliniștită de neprevăzutul situației. Ce faci? repetă ea, când el o întoarse cu spatele la el.

— Relaxează-te, spuse el, sărutând-o pe umeri.

— Nu e așa de ușor să mă relaxez, Alex. Eu... Ah...

— Mi-am dorit să fac asta din clipa în care te-am văzut aruncându-te în ocean, șopti el, desfăcându-i cu dinții șnurul costumului de baie. Acum poți să te întorci. Doamne, Caris, cât ești de frumoasă! spuse el.

— Chiar sunt? întrebă ea, știind că Alex vedea și dincolo de aspectul ei fizic.

— O, da. Te vreau, Caris.

— Da, Alex, spuse ea, desfăcând larg brațele.

Și, pe neașteptate, îi prinse genunchii și, luând-o pe sus, porni spre mal. Ea îi încolăci gâtul cu brațele, acoperindu-l cu sărutări. Alex se opri abia în ușa dormitorului și o privi cu o sinceritate dureroasă.

— Ești sigură că asta vrei, Caris? Dacă intrăm, să știi că nu-ți mai dau drumul.

— Alex, te vreau, am nevoie de tine...

Îmbrățișați, se simțeau încălziți de focul pasiunii lor. Dorința reprimată atâta vreme era în sfârșit descătușată. Tensiunea creștea vertiginos, purtându-i într-un vârtej ametitor.

Caris reuși să-i miște încet brațul, dar el se întinse, dându-i din nou fiori. Privi pe fereastră la cerul ce începea să se lumineze. Dacă nu pleca imediat, cineva avea să o observe ieșind din camera lui Alex. Privindu-i chipul adormit, îl apucă de încheietura mâinii și încercă să îi ridice brațul.

Alex o simți pe Caris încercând să se strecoare afară din pat. Știa ce gândea, știa că probabil regreta că cedase impulsului care o aruncase în brațele lui în noaptea trecută. El însă se simțea pe deplin împăcat și împlinit. Indiferent ce ar fi gândit Caris Johnson, noaptea aceea nu se sfârșise.

— Bună dimineața!

Surprinsă, Caris îi dădu drumul la mână. Alex o sărută, iar ea îi răspunse fără ezitare.

„Ce faci, Caris? Ești gata să renunți la tot pentru o îmbrățișare?" oftă ea.

— Ești și mai frumoasă în dimineața asta, spuse Alex, întinzându-se să o sărute din nou, dar ea se trase înapoi.

— Alex, trebuie să vorbim.

El se încruntă. Caris realiză brusc că se afla în pat cu potențialul ei viitor partener de afaceri. Sări din pat, căutând să ignore faptul că era dezbrăcată, trase pe ea halatul lui Alex și se ghemui în balansoar.

— Trebuie să vorbim, Alex, repetă ea.

Mare greșeală. Alex se propti de tăblia patului și își puse mâinile pe piept.

— Vrei să vorbești, atunci vorbește, spuse el și enervarea din glasul lui o surprinse.

— De ce ești supărat?

— Chiar trebuie să întrebi?

— Nu înțeleg...

— Ce voiai să-mi spui? repetă el și vocea lui, devenită ceva mai blândă, o răscoli mai mult decât dacă ar fi țipat.

— A fost o greșeală, spuse Caris, remarcând surprinsă că era mai agitată decât la prima ei pledoarie.

— De asta sunt supărat, Caris.

— Ei, dacă suntem de aceeași părere, e bine, se strădui ea să zâmbească.

— Dar nu suntem de aceeași părere, Caris, clătină el din cap.

— Nu? Dar am crezut că... Atunci, de ce ești supărat?

— Sunt supărat pentru că tu crezi că noaptea trecută a fost o greșeală, oftă el.

— Tu nu? întrebă ea, simțind cum, pentru o clipă, inima i se oprise.

— Am făcut o mulțime de greșeli la viața mea, Caris, dar sigur asta nu se numără printre ele.

Se dădu jos din pat și, apropiindu-se de ea, îi spuse:

— Și am de gând să ți-o dovedesc.

10

— Nu vreau asta! exclamă Caris, sărind din balansoar.

Deși îl înfrunta, Alex putea ghici în ochii ei verzi stânjeneala. Își încrucișă brațele la piept și se opri în fața ei.

— Ce vrei, Caris?

— Nu știu ce vreau, spuse ea în pragul lacrimilor.

— Vrei să știi ce vreau eu? o întrebă el. Te vreau pe tine.

— Dar nu mă poți avea! strigă ea. Nu așa! De ce a trebuit să fac asta?!

— Caris, e-n regulă. Nu am de gând să te silesc să faci ceea ce nu vrei.

— Dar nu înțelegi, Alex? spuse ea, întorcându-se spre el. Te vreau. Te vreau în continuare. Oh, Doamne!

— Și atunci, care-i problema?

— Dar care nu e! se văită ea. Nu pot face dragoste cu tine.

— Dar abia ai făcut!

— Știu asta! spuse ea, strângând cordonul halatului în pumni. Am vrut să spun că nu o mai pot face a doua oară. Nu e nimic de râs în asta! spuse ea, văzând că Alex zâmbea. Sunt necăjită.

— Spune-mi ce vrei, Caris și, dacă-mi stă în putere, am s-o fac.

— Alex, noaptea trecută n-ar fi trebuit să existe, spuse ea cu buze tremurânde.

— Dar există, Caris. Nu putem schimba asta.

— De ce te-ai culcat cu mine, Caris?

— Nu prea știu de ce, Alex, răspunse ea, înroșindu-se.

— Știu de ce ai rămas cu mine.

— Știi? întrebă ea, îndepărtându-se, de această dată nu din cauza fricii, ci a dorinței care o încerca din nou.

— Ți-ai negat prea multă vreme sentimentele, Caris. Noaptea trecută ele și-au cerut drepturile. Asemenea cereri trebuie îndeplinite, iubito.

O mângâie pe obraz în așteptarea sărutului ei.

— Noaptea trecută nu a fost dragoste, Alex. A fost sex.

— Trebuie să recunoști, spuse el ironic, că a fost o partidă nemaipomenită de sex.

— Aveam nevoie de tine noaptea trecută, Alex, spuse ea, privind în altă parte. Dar asta pentru că aveam nevoie să fiu atinsă. Iar tu ai corespuns, se întoarse ea spre Alex, cu o expresie malițioasă pe chip.

— Uită-te în ochii mei, Caris și repet-o! spuse el, necrezând nimic din cele spuse de ea.

— Abia am făcut-o.

— Mai spune-mi!

— Ce anume? întrebă ea, simțindu-se descoperită. Cât de sugestivă vrei să fiu?

— Foarte, spuse el, gândind că avea să fie amuzant.

Singurul fel în care putea scăpa de acolo era să-l facă pe Alex să o urască. Dar pentru asta însemna să îl rănească. I se strângea inima la gândul acesta, dar nu avea de ales.

— Capitolul sex a fost minunat, zise ea mulțumită că nu îi mai tremura vocea. Te pricepi, Alex. Probabil că ai o experiență bogată.

— Experiență, da, murmură el. Dar niciodată sentiment.

Caris simți că o lăsau genunchii. Alex spunea oare că o iubește? Nu mai putea continua astfel. Nu îl putea răni, oricât de tare și-ar fi dorit să își salveze cariera. Trebuia să îi spună adevărul. Măcar parțial.

— Alex, ce vrei de la mine? A fost minunat, trebuie să recunosc. Dar nu va rămâne decât o singură noapte.

— De ce?

— Fii realist! Chiar crezi că e o idee atât de bună să avem acum o relație? Lăsând la o parte hormonii, n-aș fi putut alege un partener mai nepotrivit.

— Eu unul n-aș caracteriza cele întâmplate drept nepotrivite, spuse el cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— La naiba, Alex! Trebuie să înțelegi de unde vin. Am în față cea mai importantă afacere din viața mea. Dacă lucrurile merg bine, sunt un om făcut. Drumul cel mai scurt spre parteneriatul la o firmă de avocatură. Mă voi bucura de o poziție la care puțini avocați, și cu atât mai puțin femei, îndrăznesc să viseze. Nu pot rata totul din cauza unei escapade amoroase!

— Numai atât a fost pentru tine? O escapadă amoroasă?

— Uite ce e, îi ocoli ea întrebarea, nu știu cum stau lucrurile cu compania ta, dar firma la care lucrez are standarde stricte. Faptul că mă culc cu oponentul nu îmi va aduce nimic bun. Dacă iese la iveală...

— Ai să pierzi totul, spuse Alex.

— Exact. Am nevoie să-mi dai cuvântul că nu vei sufla o vorbă despre cele întâmplate azi-noapte.

— Caris, de ce aș vorbi despre asta? E o problemă intimă.

— Am deci cuvântul tău? întrebă ea neîncrezătoare.

— De ce n-ai încredere în mine? Pentru numele lui Dumnezeu, Caris, azi-noapte am fost pe atât de aproape, pe cât pot fi un bărbat și o femeie.

— Nu se va mai întâmpla, spuse ea, simțind că dacă nu pleca imediat, ar fi putut face ceva prostesc: l-ar săruta.

— Nu? spuse el cu o strălucire ciudată în ochi și făcu un pas spre ea.

— Nu. Eu...

O luă în brațe sărutând-o, răscolindu-i simțurile. Dintr-o dată, un singur lucru mai conta pentru ea, să fie acolo unde era. În brațele lui Alex.

Ea privi spre pat, dorindu-și să mai fie, vreme de câteva ore, Caris Johnson-iubita, și să nu trebuiască să se întoarcă la taioarele severe și la agrafele de păr ale lui Caris Johnson-avocata.

— Nu lăsăm ca legătura noastră să afecteze tranzacția cu terenul și ne comportăm ca niște adevărați profesioniști, conchise Alex, mângâind-o pe umeri.

— Și ce-o să se întâmple după ce se încheie afacerea?

— După ce afacerea e încheiată și toate hârtiile semnate, spuse el sărutând-o din nou, vin după tine, Caris. Și relația noastră își va urma cursul, oricare ar fi el.

— De ce?

— De ce? Pentru că niciodată nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Și sunt gata să pun pariu că nici ție.

Zicând acestea o sărută din nou și trecu ceva timp până ce Caris reuși să se smulgă din brațele lui, fugind din cameră cu teama că lăsase în urmă cel mai bun lucru din viața ei de până atunci.

Caris încă mai zâmbea când, după duș, trase pe ea un taior clasic. Se simțea relaxată și de neînvins. Se auzi o bătaie în ușă și în prag se ivi Harrison.

— Am așteptat o oră ceva mai rezonabilă pentru a discuta cu tine.

Caris se uită la ceas. Era șase și șapte minute. Asta era pentru el o oră ceva mai rezonabilă? Îngheță. Nu îi ajunsese că o insultase cu o zi înainte? Dacă Harrison știa unde își petrecuse ea noaptea?

— Ce vrei, Harrison?

— M-am gândit.

— Da?

— La Alex Navarro, făcu o pauză, lăsând-o pe Caris cu inima cât un purice.

Știa de ei doi și se juca cu ea, așteptând momentul propice atacului: sfârșitul carierei ei juridice.

— Nu ți se pare caraghios că Alex Navarro caută parteneri pentru a pune pe picioare stațiunea când, de fapt, ar putea face totul singur?

— Ce? întrebă ea zăpăcită.

— Fuziunea, spuse Harrison.

— Te referi la noaptea trecută?

— Cred că am cam exagerat, expedie el subiectul. Caris, te rog, încearcă să te concentrezi asupra afacerilor.

— Păi, eu...

— Rapoartele financiare ale trustului *Navarro Investments* indică o companie suficient de prosperă pentru a-și finanța propria stațiune. Și atunci, de ce n-o face Navarro singur?

— Nu vrea să-și blocheze propriul capital, spuse ea.

— Evident, Caris, dar oare majoritatea oamenilor nu și-ar risca mai curând propriul capital decât să cedeze într-o asemenea măsură controlul asupra unui proiect? Cu atât mai mult asupra unui proiect atât de important cum pare să fie acesta pentru Alex Navarro?

— Poate că are legătură cu testamentul tatălui său? sugeră ea. Voi telefona la birou să aflu dacă a fost validat în timpul cât am lipsit noi.

— Nu există telefoane, o întrerupse Harrison. Omul trăiește aici ca un pustnic.

— Nu sunt telefoane? Ești sigur, Harrison? se miră ea, căci ar fi putut să jure că văzuse un telefon celular în mașina lui Alex.

— Desigur. Poate că n-ar fi rău să petreci mai puțin timp dormind și mai mult gândindu-te la sarcinile tale.

— Păi, eu... ezită. Ce e? întrebă văzând că Harrison o fixa.

— Arăți altfel.

Se privi în oglindă. Doamne! Arăta altfel. Radia de fericire și ridul de pe frunte dispăruse.

— Nu mi-am prins părul, spuse ea, sperând că era singura diferență remarcată de partenerul ei.

— Probabil, acceptă el și se întoarse. Gândește-te la afacerea cu Navarro și anunță-mă dacă ajungi la vreo concluzie!

Caris închise ușa în urma lui Harrison. Genunchii îi tremurau. Fusese cât pe-aci! Se apropie de oglindă. Dacă asta făcea dragostea dintr-o femeie, putea breveta descoperirea și făcea avere.

11

Alex intră în sufragerie, adulmecând mirosul cafelei proaspăt făcute și al clătitelor cu dulceață.

— Știam eu de ce te-am angajat ca valet, John, râse el, bătându-și prietenul pe umăr.

— M-ai angajat pentru că eram liber, zise John, renunțând la accentul britanic. Și pentru că sunt singurul în care ai suficientă încredere să-i dezvălui tot adevărul. Cum merg negocierile? Bănuiesc ceva?

— Merge bine până acum, zâmbi Alex, gândindu-se la seara petrecută împreună cu Caris.

— Mă bucur, spuse John, punând pe masă un platou.

— Nu trebuie să faci asta, nu e nimeni prin preajmă.

— Mă ajută să-mi păstrez personajul, zise el, revenind la accentul britanic.

— Ce e? spuse Alex, observându-l pe John privindu-l atent.

— Ce-mi ascunzi?

— Nimic, de ce? întrebă Alex, care nu avea de gând să i se destăinuie prietenului său.

— Pari prea fericit.

— Cum poate un om să pară prea fericit? râse Alex.

— Uită-te la tine! zise John, umplându-i ceașca cu cafea. Dacă reușim, salvăm insula.

— Sper, răspunse Alex, mușcând cu poftă dintr-o clătită.

— Știi ceva de testament?

— Nu încă.

— Dacă asta e tot, domnule, mă retrag, spuse John cu un impecabil accent britanic, în momentul în care o văzu pe Caris.

— Mi-ai lipsit, îi spuse el apropiindu-se.

Caris nu răspunse. Își mușca îngrijorată buza. Privea în jur ca un animal încolțit.

— Totul e-n regulă, Caris?

— Desigur. De ce întrebi? spuse ea cu mâinile în buzunare, evitându-i privirea.

— Nu arăți prea bine, se încruntă el. E în legătură cu noaptea trecută, nu-i așa?

— Credeam că ne-am înțeles să nu mai discutăm despre asta, se supără ea, trecând repede de cealaltă parte a mesei.

— Nu cu oameni în preajmă, preciză el. Acum suntem singuri. Caris, eu...

— Bună dimineața, salută Harrison de parcă ar fi fost stăpânul lumii. Mi s-a părut că simt miros de mâncare.

— Se pare că ai petrecut o seară plăcută, zise Alex, deși gândea „Alegi momente tare nepotrivite, Harrison".

— Da, mulțumesc, spuse Harrison, așezându-se și punându-și un șervet în poală. Nu știu dacă de vină e aerul curat sau sarea oceanului, dar cert e că mă simt de minune. Am dormit cum n-am mai dormit de ani de zile.

— Ce v-ar plăcea să faceți azi? întrebă Alex.

— Știu ce ți-ar plăcea *ție* să faci azi, zâmbi Harrison.

Alex simți cum îi îngheață sângele în vene. Oare Harrison știa despre el și Caris? Asta ar fi explicat atitudinea ei.

— Și ce vreau eu să fac azi, Harrison? întrebă el, încercând să pară indiferent.

— Păi, să discutăm despre ce alte îmbunătățiri putem aduce insulei, răspunse enigmaticul Harrison.

— Ah, desigur.

— Când începem?

— Kate își petrece dimineața pe plajă, cu fiul ei. Mi-ar plăcea să asiste și ea la discuții.

— De ce? se auzi o voce care se dovedi a fi a lui Michael.

— Ce anume? întrebă Alex.

— De ce Kate? De ce acum? răspunse Michael, deranjat parcă de faptul că trebuia să se explice.

— De ce nu? Deține o treime din *Navarro Investments*. Cred că ar fi bine să se implice mai mult în afacere.

— Kate? bombăni Michael. Kate habar n-are de nimic!

— Scuzați-ne, vă rog! izbucni Alex și, sărind de pe scaun, îl prinse pe Michael de braț și îl dirijă spre ușa din dos.

— Dă-mi drumul! se smuci acesta.

— Ce naiba crezi că faci? zise Alex amenințător, după ce închise ușa în spatele lor. De ce faci asemenea scene în fața lui Caris și a lui Harrison?

— Te rog! exclamă Michael, privind în tavan. Nu încerca să-mi spui că-ți pasă de ce ar putea spune ei. L-ai putea da gata pe Harrison cât ai zice pește. Și știu că te-ai culcat deja cu femeia aia.

— Poftim? sări Alex, prinzându-și iar fratele de braț. De unde ai mai scos-o și pe asta?

— Uite ce e... Nu sunt nici orb, nici prost. E suficient să te uiți la ea. Arată a femeie care se știe iubită. Nu e nevoie de geniu ca să-ți imaginezi cine a făcut-o să arate astfel.

— Indiferent ce crezi, Michael, nu e treaba ta! i-o tăie Alex, gândindu-se că, dacă lucrurile erau atât de evidente, nu era de mirare că ea era îngrijorată în privința carierei.

Michael ieși val-vârtej din cameră, trântind ușa. Alex respiră adânc, apoi reveni în sufragerie. Caris se uita țintă în farfurie. Alex simți că era foarte stânjenită.

— E-n regulă, zise Alex, punând șervetul pe masă și ridicându-se. Începem negocierile după-amiază. Ne întâlnim la prânz în bibliotecă, și, zicând acestea, se întoarse și ieși în grabă, conștient de privirile celor doi.

Caris se învârtea prin cameră, uitându-se când la ocean, când la ceasul de pe birou. Era unsprezece patruzeci și opt. Peste douăsprezece minute era așteptată să ia loc alături de Alex, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Simțea o nevoie nebună să aprindă o țigară.

„O să fie bine", își spuse ea. „Concentrează-te asupra chestiunilor legale. Propune-ți să câștigi. Nu te concentra asupra amintirilor legate de Alex. Nu te gândi la asta!"

Cineva ciocăni în ușă, făcând-o să tresară. Nu era gata să discute cu nimeni, cu atât mai puțin cu Alex. Dar în ușă era Michael.

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Uite ce e, nu cred că e o idee prea bună. Eu...

— Știu totul despre tine și Alex.

— Ce vrei, Michael? întrebă ea.

— Nu te îngrijora, râse el.Nu am de gând să te șantajez. Nu vreau decât să-ți vorbesc

— Spune! îl invită ea, încrucișându-și protector brațele pe piept. Ce vrei? repetă ea.

— Ce crezi tu că vreau, Caris? Vreau să ai grijă ca afacerea asta să nu fie încheiată.

— De ce?

— Are vreo importanță? Mă ajuți sau nu, asta e tot.

— Nu, spuse ea îndreptându-și ținuta.

— Chiar dacă eu te-aș putea ajuta?

— Discuția noastră s-a încheiat, Michael, spuse ea, deschizând ușa.

— Nu ești nici măcar curioasă să știi despre ce vorbesc? S-ar putea să fie vorba și despre ceva pentru firma ta.

— Îți dau cinci minute, îi zise ea intrigată și închise ușa la loc.

— Și dacă ți-aș spune că poți face mulți bani, ajutându-mă? începu el și luă o gumă de mestecat.

— Ți-aș spune că ți-a expirat timpul.

— Poate că m-am înșelat în privința ta, clătină el din cap, dezamăgit. Poate tu și fratele meu sunteți făcuți unul pentru celălalt. În ce secol crezi tu că trăim? Trăim vremuri în care domnește legea junglei. Care pe care. Credeam că dintre toți, măcar *tu* știi asta.

— Ce vrei să spui cu „dintre toți"? întrebă ea, intuind că Michael era genul de om care aprecia mai mult lupta decât câștigul.

— De ce nu-mi spui tu mie, „Regină de gheață"? zâmbi el insinuant, făcând-o să tresară la auzul poreclei pe care o avusese în facultate.

— Unde vrei să ajungi, Michael? întrebă ea calm, simțind că, spre deosebire de Alex, el nu-i putea citi gândurile.

— Nu vreau să văd această afacere încheiată.

— De ce nu?

— Poate că vreau să mă afirm, zâmbi el sfidător. Știi ce se spune, Caris: în dragoste și în afaceri toate metodele sunt bune.

Caris simți un nod în gât. În trecut ar fi fost de acord cu el, acum nu mai era la fel de sigură.

— Și pentru că nu vrei ca afacerea să se încheie, îmi ceri *mie* s-o sabotez?

— Doar să nu-mi bagi bețe în roate, ca să o împiedic eu.

— Ce naiba tot spui?

— O s-o fac eu în locul tău. Harrison a fost un loz necâștigător pentru voi. E clar că dacă afacerea s-ar negocia numai între el și Alex, s-ar alege praful de ea. Chiar și cu tine aici există riscul ca Harrison să strice totul. Răspunderea îi aparține. Or, dacă Harrison pierde, pleacă de la firmă și parteneriatul tău e asigurat.

— Dacă negocierile dintre Alex și Harrison nu au sorți de izbândă, de ce nu scapi de mine, Michael? întrebă ea, dându-i dreptate, dar neînțelegând ce căuta el acolo.

— Pentru că te plac, Caris.

— Mă placi? Te rog, Michael, fără favoruri.

— Încerc doar să te ajut, Caris, zise el furios, aruncând guma de mestecat înapoi pe noptieră. Să poți părăsi insula cu mai mult decât amintirea unei aventuri amoroase.

— Ajunge, Michael! Ieși afară!

Alex era singur în bibliotecă, cu un pahar mare cu whisky în față.

— Nu arăți prea bine.

Ridică ochii și își văzu sora în prag, cu obrajii îmbujorați, după dimineața petrecută pe plajă.

— Tu însă arăți mult mai bine ca aseară, spuse el, luând-o în brațe.

— Datorită ție, încuviință ea. Nu știu de ce am fost atât de plângăcioasă, exceptând faptul că...

— Pe toți îi sperie gândul să înceapă o viață nouă. I-ai spus lui Thomas?

— Nu încă. Sunt lașă, știu, dar cum să-i spui unui puști de patru ani că tatăl lui n-o să-i mai fie alături? spuse ea, lăsând privirea în jos. Nu că Paul ar fi fost un tată prea bun, dar Thomas n-a cunoscut altul.

— Totul o să fie bine, Kate, îi repetă el vorbele din seara trecută.

— Da, va fi bine, zise și privirea ei hotărâtă îi aminti de Caris. Mersi, Alex, zâmbi ea. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Pot, la rândul meu, să fac și eu ceva pentru tine?

— Nimic, e-n regulă, răspunse el automat.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, Kate, se sili el să râdă. De ce n-ar fi?

— Poți să-mi spui adevărul, Alex. Sunt în stare să-l suport, zise ea, iar Alex avu impresia că îi citea în suflet.

— Kate, nu știu ce...

— John e implicat și el în chestia asta, nu-i așa?

— John? întrebă el, căutând să nu se arate încurcat.

— Nimic pe lume nu l-ar face pe John să se lase de teatru. Nici ghinionul, nici lipsa banilor. Nici măcar eu.

Își aminti de ce alesese ea să se mărite cu Paul și nu cu John. Amândoi îi promiseseră dragostea, dar numai Paul fusese capabil să îi ofere siguranța financiară de care Kate avea atâta nevoie.

— În schimb, John ar părăsi teatrul pentru a ajuta un prieten. Ar face-o pentru a te ajuta pe tine, Alex. Ești sigur că eu nu te pot ajuta cu nimic?

— De fapt, m-ai putea ajuta, Kate. Aș vrea să stai și tu la negocieri.

— Nu sunt avocat, Alex. Nu te-aș putea ajuta deloc, pentru că nu mă pricep la afaceri.

— Nu te subestima, Kate. Mi-ai putea fi de mare ajutor, spuse el, luându-i mâinile tremurânde într-ale lui.

— Nu, Alex, zău. N-aș putea să te ajut, repetă ea. De ce nu-l iei pe Michael să te susțină?

— Kate, am nevoie de tine, suspină el, știind că nu-i putea mărturisi că nu avea încredere în propriul lui frate.

— Alex, zău, zise ea, privindu-l siderată. N-ai nevoie de mine. N-aș face decât să încurc lucrurile. Te rog, nu-mi cere asta!

— Kate, ești partener cu drepturi egale cu ale noastre, îi spuse el, uluit că sora lui mai mică devenise atât de neîncrezătoare în propriile puteri. Cred că e timpul să pui și tu umărul la conducerea companiei.

— Eu? întrebă ea cu jumătate de glas. Nu, n-aș putea... clătină ea din cap.

— Ba poți, spuse el, punându-i mâinile pe umeri. Ești mai puternică decât crezi, Kate.

— De ce toate astea, Alex? se încruntă ea.

— Ce vrei să spui?

— Acum o lună, la moartea tatei, nu mă îmboldeai să pun umărul la conducerea companiei. De ce acum?

— Vreau să am și eu viața mea, oftă el. Michael își are femeile și petrecerile lui, iar tu îl ai pe Thomas și ți-ai reluat legătura cu John. Vreau și eu ceva care să fie numai al meu.

— Dar de ce nu ceri ajutorul lui Michael? Nu de asta l-ai chemat aici?

— Nu l-am chemat eu, se crispă el. Cine ți-a spus-o?
— Michael.
— Sigur că da! exclamă Alex, închizând ochii.
— Nu-mi vine să cred că iar m-a păcălit, pufni Kate. Știi că până nu de mult încetasem cu totul să-l mai cred.
— Ce? întrebă Alex uimit de vehemența tonului ei.
— Michael e arogant, sarcastic, rău și, deși mi-e frate, nu-l prea pot suferi, suspină Kate.
— Kate!
— Așa e! Poate fi un adevărat nemernic. Și mă face să mă simt proastă.
— Mă poate face și pe mine să mă simt un prost, Kate, spuse Alex blând. Cred că ăsta e darul lui.
— Ar putea să-l schimbe. Nu e o calitate de neprețuit.
— Când s-au întâmplat toate astea? întrebă el, masându-și tâmplele.
— Vrei să spui când a devenit un nemernic? Cred că în vara în care tu ai plecat la facultate. Ne-a afectat pe toți, dar pe el mai mult decât pe noi ceilalți. Sau, cel puțin, atunci am început să observ asta, zise Kate.
Alex încuviință, întrebându-se dacă legăturile de familie rupte mai puteau fi reluate.
— Alex?
— Da?
— Dacă ar fi ceva în neregulă, mi-ai spune, nu-i așa?
Alex simțea, dincolo de fragilitatea aparentă, forță interioară. Și totuși, nu-i putea spune tot adevărul.
— Desigur, Kate.
— Știi că mi-ai putea spune orice și aș ști să păstrez secretul, nu-i așa?
Iritat de cât de aproape era ea de adevăr, Alex încercă să pară indiferent, dar nu reuși.
— Da, Kate. Știu.

12

Caris privi masa de mahon în jurul căreia aveau loc negocierile, întrebându-se când i se transformase viața într-o telenovelă. Stătea față în față cu iubitul ei, prefăcându-se că nu-i păsa de el, că nu voia de la el decât o semnătură. Deși reușea să pară calmă, Caris mocnea ca un vulcan. Era mai agitată decât în ziua în care renunțase la țigări. Cariera îi era în pericol, viitorul sub semnul întrebării și dorea un bărbat pe care nu îl putea avea.
Ușa se deschise și Kate apăru în prag. Toate privirile se întoarseră spre ea, ceea ce o făcu să roșească.
— Bună ziua. Îmi pare rău că am întârziat, salută ea jenată. Thomas a înghițit un gândac.
— Stai aici, Kate, spuse Alex, făcându-i semn să se așeze în stânga lui.
— Glumești! mormăi Michael, dar tăcu, văzând privirea pe care i-o aruncase Alex.
— Cred că putem începe, zise Harrison, făcându-i semn lui Caris.
— Evident, nu e decât un plan general, începu ea și, ridicându-se, împărți celor de față cele cinci exemplare scoase din servietă.
— Evident, mormăi Michael.
— Dacă priviți pe prima pagină, continuă ea, încercând să ignore tonul sarcastic al lui Michael, veți găsi detaliile financiare ale afacerii. Harrison, nu vrei să continui tu? între-

bă Caris, văzând că Alex o sorbea din ochi, cu contractul nedeschis în față.

— Pagina unu, paragraful unu, aliniatul doi..., începu Harrison, dregându-și glasul și aranjându-și sacoul.

Citea tare, indiferent la tensiunea ce domnea în jurul lui. Alex întorcea paginile fără a o scăpa însă din ochi pe Caris, care încerca să nu se uite la el. Nimeni nu îi dădea atenție lui Harrison. Caris știa că un contract nu se semna niciodată fără a fi fost dezbătut în prealabil în particular, punct cu punct. De obicei, părțile erau însă suficient de politicoase pentru a se preface că ascultă.

Alex îi făcu cu ochiul. Derutată, Kate se uita ba la Alex, ba la Caris. „Doamne!" bombăni Caris.

Alex încerca zadarnic să se concentreze asupra celor citite de Harrison. Caris i se părea atât de frumoasă în taiorul ei albastru deschis, cu un simplu colier de perle în jurul gâtului. Îi amintea de ziua în care o cunoscuse, zi care îi schimbase viața.

— ...dacă semnați aici, încheie Harrison, privindu-l pe Alex.

— Harrison, mai dă-mi câteva minute să revăd documentul!

— Desigur, se încruntă acesta. Caris și cu mine așteptăm afară, ca să poți discuta cu partenerii tăi.

Caris se ridică și Alex îi simți parfumul discret. Degeaba se strădui să nu o urmărească cu privirea. Ea ieși, închizând ușa în spatele ei. Alex oftă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Kate.

— Doar nu ai de gând să semnezi chestia asta! strigă Michael.

— Ce se întâmplă între tine și avocata asta? repetă Kate.

— Le dăm totul și nu primim practic nimic în schimb, continuă Michael.

Alex frunzări documentul, sărind peste părțile neimportante. Așteptă ca frații săi să tacă, pentru a le răspunde.

— Michael, am discutat deja. Kate, nu te privește ce se întâmplă între mine și Caris.

Kate oftă.

— Frumos te porți cu sora ta! remarcă Michael.

— Iar tu vorbești și mai frumos despre ea! replică Alex, dorind să-l poată strânge de gât. N-ai făcut decât să...

— Vă rog, interveni Kate, punându-le mâna pe braț.

N-am putea să ne ocupăm de contract și să lăsăm restul pe mai târziu, când vom fi singuri? Nu vă uitați așa la mine, râse ea, văzându-i cum o priveau. Sunt mamă și deci capabilă să rezolv dispute infantile ca a voastră. Mie mi se pare bun, mai spuse ea, arătând spre contract.

— Iartă-mă dacă nu-ți iau părerea drept lege, Kate, mormăi Michael.

— Ajunge! se auzi glasul calm, dar ferm, al lui Alex. Nu e suficient de bun, oftă el, după ce parcurse și restul documentului.

— Știam eu! lovi Michael cu palma în masă. Când vrei să iau legătura cu Nakashimi?

— Nakashimi? întrebă Kate.

— Nu e *încă* suficient de bun, preciză Alex.

— Ce mai trebuie? se interesă Kate.

— Uite, arătă Alex spre un paragraf de pe pagina a doua. Sunt de acord să construiască o clinică medicală, dar au omis instruirea personalului medical local și o inițiere în acordarea primului-ajutor pentru tot personalul de pe insulă. Iar aici, continuă el, au fost de acord să construiască un liceu, dar n-au precizat nimic referitor la întreținere, material didactic și salariile profesorilor. Ne oferă doar jumătate din ce am cerut noi.

— Și atunci, ce facem? întrebă Kate.

— Negociem, zise Alex, scoțându-și stiloul.

— Ești sigur că vrei să negociezi cu oamenii ăștia, Alex? întrebă ea. Par atât de... vicleni.

— Nu e nici o viclenie în contractul acesta, Kate. Privește-l ca pe un joc! Obiectivul lor este să obțină cât mai mult de la noi, plătind cât mai puțin. Al nostru, să obținem cât mai mult, fără a renunța la prea multe.

— Nu prea am încredere în ei, Alex, spuse Kate cu îndoială în glas.

— S-ar putea să aibă dreptate, Alex, interveni Michael.

— Poftim? întrebă Alex, silindu-se să nu râdă, căci ghicise intenția lui Michael.

— Cine spune că putem avea încredere în ăștia doi? întrebă Michael. Eu zic să nu ne grăbim și să ne găsim alt cumpărător.

— Nu, Michael. Nu am de gând să vând plaja cuiva care o va distruge. Mai bine n-o vând, decât s-o văd dispărând în numele progresului.

— Dar, Alex, gândește-te la bani!

— Ce bani? Și cine e Nakashimi? interveni Kate, uitându-se ba la unul, ba la celălalt.

— Michael vrea să vând proprietatea de pe plajă corporației Nakashimi, un grup de investitori japonezi care vor distruge orașul, lăsându-i pe drumuri pe localnicii insulei noastre.

— De ce să faci asta, Alex? Credeam că vrei fuziunea pentru a le oferi acestor oameni un viitor.

— Exact, spuse Alex.

— Spune tot adevărul, Alex! îl invită Kate, așteptând un răspuns.

— Nakashimi a oferit mai mulți bani...

— Mult mai mulți, interveni Michael, sfidând privirea plină de reproș a lui Alex.

— Totul e atât de confuz, zise Kate, luându-se cu mâinile de cap. Nu cred că sunt făcută pentru afaceri și nu văd cum să te ajut.

— Ba ești, Kate, spuse Alex. Ce-ți spune instinctul?

— Instinctul îmi spune să optez pentru cumpărătorul care îi va ajuta pe oameni, oferindu-ne în același timp un profit suficient de mare, răspunse ea după o clipă de gândire.

— Exact despre asta e vorba, zise Alex. Obțineți profitul maxim, fără a vă compromite idealurile. Următorul lucru pe care îl avem de făcut, se întoarse Alex spre Kate, e să trasăm o listă a obiecțiilor noastre privitoare la contract. Trebuie să ne gândim la tot ce dorim și care este ordinea priorităților. Probabil că nu vom obține totul, dar să ne îngrijim măcar să obținem ceea ce vrem cu adevărat. Și, desigur, există oricând detalii asupra cărora nici un compromis nu e posibil.

— Avem și noi așa ceva? întrebă Kate, arătând spre contract.

— Da, răspunse Alex. Aici, la pagina nouă, se precizează că zece la sută din necesarul de forță de muncă al stațiunii va fi asigurat de localnici. E prea puțin. Vreau să construiesc stațiunea pentru a oferi locuri de muncă, permițându-le astfel oamenilor să rămână pe insulă.

— Înțeleg, încuviință Kate. Și atunci, de unde începem?

— Hai să facem lista! zise Alex, scoțând din sertar un teanc de foi albe.

— După cum vezi, suntem destul de generoși, spuse Caris, înapoindu-i lui Alex contractul revăzut.

— Foarte generoși, adevărat! zise Alex zâmbindu-i, după care scrise un număr pe marginea hârtiei și i-o înapoie.

— Nu, zise Harrison, privind peste umărul lui Caris. Nu avem cum să garantăm un procent atât de mare de lucrători localnici. Și dacă nu sunt capabili să-și facă treaba?

— Îi vom instrui, spuse Alex.

— Nu putem fi de acord cu asta, ripostă Harrison, împingând foaia înapoi spre Alex.

— Atunci nu încheiem afacerea, zise Alex, ridicându-se și privind la Caris.

— Și ai de gând să pleci așa? întrebă Harrison.

— Procentajul de angajați e un punct asupra căruia nu pot negocia, zise el, fixându-l pe Harrison în ochi.

Kate, aflată lângă Alex, deși părea în afara problemei, radia de încântare.

— Trebuie să mă mai gândesc la asta, zise Harrison.

— Timpul ne presează, Harrison. Aștept răspunsul după cină, mai zise Alex și ieși din cameră, urmat de Kate.

Caris știu că nu mai avea rost să spună nimic. Harrison era de neclintit. Iar Alex nu avea să fie de acord cu condițiile acestuia. În câteva zile avea să se poată întoarce la Washington, ca asociat la firmă și doar bronzul avea să mai amintească oamenilor că fusese în insula Navarro. Michael avea dreptate. Nimeni nu avea s-o condamne. Eșecul afacerii urma să cadă pe umerii osoși ai lui Harrison. Nu trebuia decât să aștepte în liniște.

Avea tot ce-și dorise. O aștepta ascensiunea. Și atunci, de ce îi venea să plângă?

13

Cu contractul nedeschis în față, Alex privea în gol.

— Nu șarjez, Harrison. Am vorbit serios când am spus că nu semnez, decât dacă vei crește cotele.

— Atunci presupun că discuția e încheiată, oftă Harrison teatral.

— Așa cred, spuse Alex, ridicându-se de pe scaun.

— Dar, Alex, totul e negociabil, sugeră Harrison, cu o licărire de teamă în ochii cenușii.

— Nu totul, Harrison. Există lucruri mult prea importante pentru a le putea negocia, zise Alex.

„Sau pentru a renunța la ele. Am să vin după tine, Caris," gândi el. Intenționa ca imediat după încheierea contractului să beneficieze de o binemeritată vacanță la Washington, unul dintre orașele lui preferate. Numai că de data aceasta nu avea de gând să se înapoieze singur.

— Plecăm, Kate, zise el, întorcându-se spre sora lui, care rămăsese cu gura căscată.

— Gata? Lași totul baltă din cauza unui simplu număr?

— Există lucruri care nu pot face obiectul unui compromis, Kate! mai zise el și îi întinse mâna.

— Chiar nu poți să cedezi? Măcar la punctul ăsta? îl întrebă Kate pe Harrison.

— Așa cum a spus Alex, dădu acesta din cap, unele lucruri nu pot face obiectul unui compromis.

Alex intui că Harrison credea că asta făcea parte din joc.

Că nu era decât o nouă etapă a negocierilor. Privi spre Caris. Expresia chipului ei îi spuse că era conștientă că totul se terminase. De ce nu făcea nimic?

— Harrison, asta nu face parte din tactica de negociere. Vorbesc foarte serios, mai încercă Alex.

— Și eu, dădu Harrison din cap.

Alex ieși din cameră, urmat de Kate. Se opri în dormitor și își luă costumul de baie, în speranța că răcoarea oceanului îl va destinde. Pierduse, iar locuitorii insulei Navarro aveau să plătească pentru asta.

Întorcându-se de pe plajă, fu surprins s-o găsească pe Kate în ușa camerei lui.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. Alex, uită-te la mine când îți vorbesc! zise ea, văzându-l că nu o lua în serios.

Stătea acolo, gata de luptă, cu mâinile proptite pe șoldurile înguste. Alex se abținu să nu râdă. N-o mai văzuse astfel de cincisprezece ani, când ceruse dreptate pentru că Michael îi decapitase păpușile Barbie.

— Ți-am spus, Kate. Sunt lucruri care nu pot face obiectul unui compromis. Știi că procentul de angajați era extrem de important pentru mine. Și atunci, de ce ești așa de surprinsă?

— Dar, Alex, banii...

— Ce e cu banii?

— Îl poți prosti pe Michael, Alex, nu și pe mine. Am aflat de datoriile tatei.

Nu avea nevoie să o întrebe de unde aflase și nici nu îl putea condamna pe John pentru că o pusese la curent. Un bărbat îndrăgostit face lucruri prostești. O știa prea bine!

— În clipa în care testamentul e validat, toată lumea va afla de ele, zise ea, coborând glasul.

— Și ai prefera să vând insula, pentru a rămâne bogați? întrebă el, aruncând prosopul pe jos.

— Nu, sigur că nu! Dar poate cei de la Nakashimi ar fi dispuși să facă niște compromisuri.

— Ai vorbit cu Michael despre asta? întrebă el plin de amărăciune.

— Nu e cinstit! Am făcut doar ce am crezut că e mai bine pentru noi toți.

— Ce-ai făcut, Kate? întrebă Alex îngrijorat. Orice-ar fi, spune-mi! o prinse el de umeri.

— Spune-mi adevărul, Alex! O iubești?

— Da.

— Ești fericit, Alex? îl interogă ea.

— Fericit?

— Cu ea? Da, cred că ești, spuse, văzându-l zâmbind. Iartă-mă, Alex, dar i-am dat votul meu lui Michael. A plecat la Houston să încheie afacerea cu Nakashimi. Aș da orice să-mi repar greșeala. Mi-a spus că Thomas și cu mine am rămâne fără un ban și ar trebui să mă întorc la Paul. Părea atât de convingător..., zise Kate cu un glas pierdut.

— Întotdeauna pare astfel, murmură Alex și începu să caute ceva în dulap.

— Ce faci?

— Rezolv eu asta, zise el, scoțând cel mai prezentabil costum pe care îl avea. Dacă vrei să mă ajuți, ocupă-te de Harrison. Orice ar fi, nu-i lași să plece. Mai ales pe Caris. Am nevoie să știu că n-ai s-o lași să plece.

— Dar de ce să vrea Caris să plece? întrebă Kate. Credeam că e îndrăgostită de tine. Nu te iubește? șopti, văzându-i durerea de pe chip. Doamne, Alex! Cum poate să nu te iubească?

— Cred că mă iubește, zise el în timp ce se îmbrăca. Dar nu-și dă încă seama. Ne potrivim de minune. Mă face fericit și știu că eu îi aduc liniștea în suflet. Dar e al naibii de încăpățânată.

— Crezi că ea o să ne placă? sună glasul întrebător al lui Kate.

— Cum să nu te iubească, Kate? spuse el, sărutând-o pe obraz. Eu te iubesc.

— Chiar ești fericit, Alex? întrebă Kate, luându-l în brațe. Te-ai gândit cât îți va schimba asta viața?

— Nu mă pot gândi la altceva, zâmbi el. Mă întorc repede.

— Minte, zise Caris, privindu-l țintă pe Harrison, de parcă următoarele minute aveau să-i hotărască destinul.

— Despre cine vorbești? se încruntă Harrison.

— Michael. Minte. De ce ne-ar ajuta? întrebă ea. Ai spus-o tu însuți. Nu putem avea încredere în nici unul dintre ei.

— Tu ai făcut ancheta, Caris, zise Harrison, jucându-se cu cravata. Zi-mi ce crezi că ar trebui să facem!

— Cred că ar trebui să-l crezi pe Alex când spune că nu va face nici un compromis, zise ea, căutându-și cuvintele.

Am aflat că nu șarjează niciodată. Și se ține întotdeauna de cuvânt.

— Am greșit, nu-i așa? păli Harrison.

Cât era de vulnerabil!

— Nu te îngrijora, Harrison. Sunt sigură că putem aranja totul. Dacă rescriem propunerea și adăugăm o parte din punctele la care ține Alex, sunt sigură că va semna.

— Înseamnă că n-o să ne plictisim, nu-i așa? zâmbi el puțin forțat, luând o copie a contractului.

— Să sperăm că nu va fi ultimul lucru pe care-l fac pentru *Harrison, Harrison, Joffrey și Peters*, gândi Caris, concentrându-se asupra actelor.

— Michael nu deține majoritatea voturilor de la *Navarro Investments*, zise Alex șase ore mai târziu, în birourile din Houston ale companiei Nakashimi. Majoritatea voturilor îmi aparține.

— Nu-l ascultați, sări Michael. E supărat că Kate și cu mine nu-i facem jocul.

— Am aici o declarație scrisă din partea lui Kate Navarro prin care-mi acordă *mie* partea ei de voturi, zise el, scoțând hârtia din buzunar și privindu-și țintă fratele. Tu ce ai, Michael?

— Cuvântul ei, zise Michael, fixându-și fratele.

— Cuvintele n-au valoare în instanță, știi asta, nu? Michael, dacă încerci să forțezi această afacere, te aduc în fața instanței. Și voi câștiga! mai adăugă el, după un moment de pauză.

— Îmi cer scuze pentru încurcătură, domnule Navarro, spuse cel mai vârstnic dintre japonezi. Nu ne-am dat seama că facem afacerea cu cine nu trebuie. V-am fi recunoscători să nu comentați despre această neînțelegere, zise el, întinzându-i mâna.

— Firește, confirmă Alex, dând mâna cu japonezul care salută și ieși din cameră.

— Mi-ai făcut-o din nou, nu-i așa? îl privi cu mânie Michael.

— Ce ți-am făcut, Michael? Te-am oprit să comiți o fraudă? Nu ți-ai dat seama că în clipa în care Kate ar fi descoperit că ai mințit-o, ți-ar fi luat votul? Ce-ai fi făcut atunci?

— Aș fi putut-o convinge din nou, spuse Michael, cu un elan oarecum infantil.

— Las-o baltă! Ai făcut o mare greșeală și ai fost prins. Gata, hai să mergem!

— Unde? întrebă Michael furios. Înapoi la casa ta, la școala ta, în lumea ta? Nu cred.

— De asta ai părăsit școala? Pentru că eu am fost acolo înaintea ta? întrebă Alex uluit.

— Nu te privește de ce am părăsit eu școala. Așa cum nu te privește nici restul vieții mele, i-o reteză Michael.

— Ce vrei, Michael? întrebă Alex, silindu-se să-și păstreze calmul.

— Vreau o viață a mea. Fără amestecul tău.

— Dar ce te oprește? Ești liber.

— Tu mă oprești, Alex! mormăi neîncrezător Michael. Întâi pe insulă, apoi la Harvard, acum cu Nakashimi. De ce naiba nu mă lași în pace?

— Pentru că ești fratele meu și te iubesc. Indiferent ce-ai face sau cât de tare m-ai răni. Ești familia mea și așa vei rămâne cât trăiesc.

— Nu suntem nimic unul pentru altul, Alex, izbucni Michael, după o clipă de ezitare, în care păruse gata să plângă. Auzi! Nimic!

— Nu, Michael, zise Alex blând. Suntem frați. Și asta înseamnă mai mult decât o afacere cu pământ. Așază-te și hai să stăm de vorbă!

— Nu, Alex, nu suntem nimic. Nici măcar frați.

— Michael..., începu el, dar acesta dispăruse înainte ca Alex să ajungă la ușă.

14

A DOUA ZI, CARIS ÎȘI CONECTĂ CALCULATORUL să lucreze, dar fu întreruptă de o bătaie în ușă.

— Bun moment ți-ai ales, Harrison! Aproape că am terminat contractul.

— Ce contract? se auzi vocea bănuitoare a lui Michael.

— Harrison a hotărât să răspundă cererilor lui Alex.

— Mă întreb cine oare l-a convins pe Harrison?

— Bună, Caris, Michael, veni salutul lui Harrison.

— Harrison, uite contractul revăzut, pe care mi l-ai cerut, zise Caris zâmbind, dar cu inima cât un purice.

— Eu unul nu l-aș lua, dacă aș fi în locul tău, zise Michael, făcând mâinile lui Caris să tremure pe hârtiile întinse.

— Ce vrei să spui, Michael? întrebă Harrison.

— Partenera ta e o trădătoare.

— Nu e adevărat! sări Caris.

— Poftim?

— Gândește-te și tu, continuă Michael. Te-a convins să îi faci mai multe concesii lui Alex, nu-i așa?

— Am considerat că e singura cale de-a încheia afacerea, zise Harrison, sâcâit de faptul că trebuia să se justifice.

— Te-au fraierit. Fratele meu șarjează. S-a asociat cu Caris să smulgă mai mulți bani de la firma ta. Nu te-ai întrebat de ce n-a fost Caris la fel de bătăioasă ca de obicei?

— Pentru că stilul ăsta de negociere nu merge cu fratele tău, ripostă ea. Alex Navarro nu acceptă să fie luat tare.

— De unde știi? întrebă Michael insinuant.

— Știu pentru că am făcut cercetări, Michael.

— Și pe cine ai să crezi, Harrison? Pe coproprietarul de la *Navarro Investments* sau pe iubita lui Alex Navarro?

— Poftim? Ce tot spune, Caris?

— Nu e ce crezi tu, Harrison...

— Ba da! chicoti Michael. E exact ce crezi. Întreab-o!

— E adevărat, Caris?

— Da, dar...

— Ți-am spus eu, zâmbi Michael satisfăcut.

Caris era roșie de rușine și de furie. Se alesese praful de toate speranțele ei. Citise pe chipul lui Harrison că se așteptase la una ca asta din partea unei femei-avocat. O anunțase că îi aștepta demisia în după-amiaza aceea.

— Atât? Mă concediezi pur și simplu? întrebă ea, necrezându-și urechilor.

— Păcat, Caris! spuse Harrison din prag. Ai fi fost un asociat grozav.

— De ce a trebuit să faci asta? se întoarse ea spre Michael, cu dorința de a-i scoate ochii. Să știi că dacă mi-ai distrus viața nu înseamnă că îți va reuși și afacerea. Alex nu va fi niciodată de acord cu planurile tale. Iar după ce-i voi spune ce ai făcut...

— Nu trebuie să-i spui, Caris. Știe deja, îi zise el la ureche, cu ochii plini de furie.

— Poftim? se dădu ea un pas înapoi. Nu te cred.

— Gândește-te, Caris, zise el mieros. Crezi că accidental am aflat eu că voi doi ați făcut dragoste? Vai, dar nu poți fi chiar atât de naivă.

— Alex nu mi-ar face una ca asta.

— Nu? Și de ce nu? Alex a obținut exact ce și-a dorit, spuse el, ridicând din sprâncene..

— Despre ce vorbești?

— Știam că tu vei fi problema. De aceea te-a trimis Joffrey, nu-i așa? Să fii glasul rațiunii. Harrison e prea impulsiv. Tu ești de gheață. Regina de gheață. Caris simțea că i se făcea greață. Michael se întinse să o mângâie pe obraz, dar ea se feri.

Caris se sprijini de perete. Deci era adevărat. Frații complotaseră împotriva ei. Și asta numai de dragul afacerii. Îi venea să urle, dar nu voia să-i dea unui Navarro satisfacția de-a o vedea în lacrimi.

Caris stătea pe o banchetă, în aeroportul din Houston, cu un pachet nedeschis de țigări în poală. Gândurile îi zburau întruna la Alex. Alex. Unde era? Ce făcea? Știa oare că plecase? Îi păsa? De când așteptase șansa de-a fuma în liniște! Pariul cu Alex nu mai făcea doi bani. Nu intenționa să-l revadă. Băgă însă pachetul în buzunar. Nu avea nici un chef să fumeze. Probabil că era prea supărată pentru asta. Sau poate că nu mai avea nevoie de țigări.

Se așeză la rând pentru îmbarcare. Trebuia să înfrunte adevărul. Cariera ei la *Harrison, Harrison, Joffrey și Peters* era terminată. La urma urmei, niciodată nu își găsise pe deplin locul acolo. Altfel, Harrison nu i-ar fi cerut să își dea demisia. I-ar fi dat cel puțin ocazia să se explice. Dar, în lumea lui Harrison, ea avea să rămână pentru totdeauna o femeie-avocat, pe când ea voia de fapt să fie simplu avocat. Își putea găsi de lucru la o altă firmă. Avea contacte profesionale, cunoștea oameni gata să garanteze pentru caracterul și competența ei. Harrison nu ar fi făcut public adevăratul motiv al demisiei ei. Probabil că avea să invoce nepotriviri temperamentale sau altceva de genul acesta. Caris era conștientă că, pentru a se afirma din nou, trebuia să joace rolul unei sclipitoare avocate masculinizate, dornică să-și sacrifice viața personală pe altarul carierei.

Dar oare mai voia asta? Apariția lui Alex în viața ei schimbase multe. Se simțea revitalizată, de parcă adevărata Caris Johnson ar fi stat ascunsă în spatele avocatei Caris Johnson. O dată eliberată adevărata ei personalitate, nu avea de gând să se mai întoarcă de unde plecase. Îi putea mulțumi lui Alex pentru această trezire la viață. Intenționa să practice un alt tip de avocatură. Voia un post care să aducă schimbare, atât în viața ei, cât și în a celorlalți. O slujbă care să conteze. Iar răspunsul veni din senin. Matthew Clark. Norocul ei era că el rămăsese fără ajutor. De multe ori îi spusese că ar fi o parteneră pe cinste. Aveau să se ajute unul pe celălalt. Ea avea să-l ajute să acorde asistență juridică oamenilor care de obicei nu și-o puteau permite și, poate, Matthew avea să îi poată da un motiv să fie fericită într-o lume fără Alex.

Alex. Oare se jucase cu ea, așa cum dreptul fusese un joc pentru ea? Sau poate simțise totuși ceva pentru Caris? Să fi reacționat ea prea devreme? Sau poate că noaptea care îi schimbase ei viața nu însemnase pentru el decât putere și

satisfacerea poftelor? Nu mai voia să se gândească la asta. Oare cum mai arăta Matthew? Biroul lui era oare la fel de prăpădit? Spera să poată fi influențată de seninătatea lui. Căută un telefon public dar, văzându-se cu receptorul în mână, ezită. Trebuia să se gândească foarte bine și asta avea să îi ia câteva zile... Fusese întotdeauna o ființă logică. „Și uite unde am ajuns!"

Caris luă receptorul. „De data asta, ceea ce fac va veni din inimă". O sună întâi pe secretara ei. Exuberanța Lindei îi spuse că veștile proaste nu ajunseseră încă acolo.

— Nu mai lucrez la *HHJ și P*, o informase Caris, încercând să pară optimistă.

— Poftim? Bikinii roșii l-au enervat chiar într-atât pe Harrison? întrebă Linda consternată.

— Ceva de genul ăsta. Ți-am urmat sfatul, Linda. M-am purtat ca o femeie, nu ca un avocat.

— Îmi pare rău, Caris, suspină Linda. Dar nu pari supărată.

— Da fapt, nici nu sunt. Mă simt liberă. Am decis că a venit momentul să fiu eu însămi.

— Era și timpul! exclamă Linda. Mă bucur pentru tine, dar ai să-mi lipsești. Deși mi-ai dat de lucru până peste cap, mi-ai plăcut dintotdeauna, Caris.

— Mulțumesc, Linda. Îmi poți face o favoare?

— Desigur.

— M-am hotărât să mă mut. Nu mă mai întorc la Washington. Poți să-mi strângi tu lucrurile din birou? Am să trimit pe cineva după ele.

— Mult noroc, Caris.

Puse receptorul în furcă și își dădu drumul la păr. De acum era o nouă Caris Johnson. Și avea să se și distreze.

— Nu semnez asta.

— De ce nu? întrebă palid Harrison, privindu-l nedumerit pe Alex. Ți-am dat tot ce mi-ai cerut. Ce mai lipsește?

— Caris Johnson.

— Ce?

— Înțeleg că i-ai cerut să-și dea demisia.

— Domnișoara Johnson s-a purtat... inadecvat.

— Ce vrei să spui prin inadecvat? i se adresă Alex furios.

— Știi tu! Inadecvat, roși Harrison.

— Nu înțeleg, Harrison.

— Nu te condamn că ai profitat de ceea ce ți-a oferit cu atâta dăruire, dar pe ea o condamn. Caris e avocat și nu avea ce căuta în patul tău.

— Poftim?

— Păi, tu și ea nu ați..., bâigui el.

Alex închise ochii, înțelegând dintr-o dată totul. Michael! Tremura de furie.

— Michael a mințit, Harrison, zise Alex.

— Dacă a mințit, atunci de ce Caris nu a negat?

— Ai fi crezut-o?

— Probabil.

— Probabil că nu, zise Alex. Bănuiesc că tu crezi că dacă e femeie nu poate fi și o bună avocată.

— N-am spus niciodată asta, protestă Harrison.

— Dar ai fi putut. Și aici ai greșit tu. Dacă nu o aduci pe Caris Johnson înapoi, mai spuse Alex îndreptându-se spre ușă, și nu îi asiguri parteneriatul bine meritat la firma voastră, nu încheiem nici o afacere.

— Și dacă nu vrea să se întoarcă? întrebă Harrison cu vocea tremurândă.

— Ai face bine să te asiguri că se întoarce, Harrison! izbucni Alex, panicat de gândul că ar putea-o pierde pentru totdeauna. Dacă nu, te vei întoarce la Washington fără a fi semnat contractul, încheie el și ieși trântind ușa.

— Unde e Michael? se răsti Alex la John.

John rămase, ca niciodată, mut și arătă spre dormitorul lui Michael. Alex deschise cu zgomot ușa de la camera acestuia și rămase în prag, spumegând de furie. Michael sări în sus.

— Nu e vina mea că a plecat!

— M-am săturat de amestecul tău în toate și de urzelile tale, Michael! strigă Alex, năvălind în cameră și apucându-și fratele de guler. Unul dintre noi pleacă din casa asta și nu sunt eu acela.

— Mă dai afară? păli Michael.

— Nu asta vrei, Michael? întrebă Alex, dându-i drumul. O viața numai a ta, fără mine în preajmă?

— Chiar m-ai izgoni din sânul familiei?

Alex vru să-l pocnească, dar Michael se feri.

— Cum de s-a putut întâmpla una ca asta, Michael? Eram atât de apropiați...

— Și eu vreau să terminăm cu asta, Alex, zise Michael

sincer îndurerat. Nu am vrut decât să fac parte din *Navarro Investments*. Tot ce mi-am dorit a fost o fărâmă de responsabilitate.

— Și de ce nu mi-ai spus pur și simplu ce vrei?

— Ți-am spus, izbucni din nou furia lui Michael. Cel puțin am vrut. Dar erai întotdeauna atât de călare pe fiecare afacere, încât am crezut că n-am nici o șansă. Și am crezut că orice ating eu se năruie. Uite ce a ieșit din asta, mai zise Michael, privind în pământ.

— Ei, nu e chiar atât de rău.

— Ce tot spui? întrebă Michael, uitându-se uimit la el. Sigur că a ieșit prost. Caris și-a pierdut slujba, eu am pierdut Nakashimi, iar tu ai pierdut afacerea. Ce altceva mai rămânea să meargă prost?

— Harrison și cu mine ne-am înțeles în principiu, iar el mi-a promis că îi va acorda lui Caris parteneriatul pe care îl merită. Mă bucur că am pierdut Nakashimi. Oricum, nu-i voiam.

— *Eu* îi voiam.

— Chiar îi voiai? Sau nu era decât o cale de-a mă contra?

— Poate că ai dreptate, clătină Michael gânditor din cap.

— O dată însurat, nu intenționez să-mi mai petrec tot timpul la birou, zise Alex plin de speranță.

— Ai de gând să te însori cu ea? Credeam că nu e decât o aventură, spuse Michael.

— Dacă ne împăcăm, Michael, o să-i ceri scuze lui Caris pentru toate câte le-a tras din cauza ta. Ce anume i-ai spus? Stai! Nu vreau să știu, îl opri Alex, când Michael deschise gura să vorbească. În starea asta, s-ar putea să fac ceva ce vom regreta amândoi. Te voi întreba mai târziu, după ce mă liniștesc. Poate când voi avea optzeci de ani și voi fi străbunic.

Michael zâmbi timid.

— Michael, promite-mi că, orice s-ar întâmpla, nu vei trece peste capul meu și nu vei încerca să-mi sabotezi afacerile. Suntem frați, continuă Alex, după ce Michael încuviință din cap, și te iubesc. Jur însă că, dacă mai faci una ca asta, te dau afară din companie, din familie și din Texas. Înțeles?

— Da. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, zise Michael mai rușinat decât fusese vreodată. Totul a început ca o simplă rivalitate. Încercam să i-o iau înainte fratelui mai mare. La un moment dat, am început să cred că te uram cu adevărat și îmi era greu să-mi amintesc că, de fapt, te iubeam. N-am să te las, Alex, zise Michael, privindu-l drept în ochi. Te poți baza pe mine.

— Îmi pare rău că nu ți-am ascultat niciodată părerile, Michael.

— De ce ai fi făcut-o? dădu Michael din umeri. Nu ți-am dat niciodată motivul s-o faci. Dar voi schimba asta. Mă întorc la școală. Poate mă mai acceptă la examenele finale. Și când îmi iau diploma vom putea fi cu adevărat parteneri.

— Bun, îl bătu Alex pe umeri. Trebuie să plec, zise el, uitându-se la ceas. Plec cu Harrison la Washington.

— Cum te pot ajuta? întrebă Michael.

— Roagă-te să mă accepte de bărbat!

— Și dacă n-o face?

— Atunci tu și Kate ați face bine să învățați să lucrați împreună, pentru că veți fi coproprietari și factori de decizie la *Navarro Investments*. Iar eu voi încerca s-o conving pe Caris, oriunde ar fi.

15

— M-am întors de unde am plecat, își spuse Caris, privind apartamentul în care tocmai se mutase și care se găsea în imediata apropiere a Universității Yale.

Îi era dor de Alex. Părăsise insula Navarro de două săptămâni și citise în Wall Street Journal că Alex și Harrison semnaseră acordul cu numai o zi înainte să se răspândească vestea referitoare la datoriile tatălui lui Alex. Ce noroc pe Alex, obținuse exact ce dorise! Într-un fel, și ea. Harrison venise s-o implore și fusese surprins și jignit că ea refuzase să mai participe la negocierea afacerii Navarro și la parteneriatul de la firmă. Îi spusese că ușa îi va fi oricând deschisă, dar ea nu îi lăsase nici măcar un număr de telefon. Acel capitol al vieții ei era încheiat. În plus, nu mai fumase de două săptămâni. Asta era bine.

Cu ochii în lacrimi, luă o cutie. Plânse, despachetând colecția ei de lenjerie intimă. Nu avea cu cine să se bucure de această față a ei. Îi dăruise inima lui Alex. Fiecare voce de bărbat o făcea să viseze că Alex se va întoarce la ea. Să o ceară. „Când terminăm cu afacerea asta, vin după tine". Dar nu venise. Și nici nu o va face. Caris oftă. Tânjea după dragostea lui.

Exista și o latură bună. Îi plăcea noua ei slujbă. Făcea o echipă grozavă cu Matthew. Se completau reciproc, deși ea tot mai purta taioare severe, iar el o coadă de cal căruntă, de două ori mai lungă decât în facultate.

Se auzi soneria și Caris se șterse de praf pe blugii cei noi.

— Cam devreme, Matthew, dar poți intra... Rămase cu gura căscată: în prag era Alex.

— Alex!

— Cine e Matthew? întrebă el, pășind înăuntru.

— Matthew?

— Da, Matthew.

— E noul meu partener. Ce cauți aici?

— Partener? repetă Alex cu un glas grav. Harrison mi-a spus că i-ai respins oferta de-a deveni asociat la firma lor. Și nu i-ai dat nici măcar numărul de telefon, continuă el, privind-o intens. De ce?

— N-am vrut.

— E vorba de parteneriat, Caris! se încruntă el. Harrison mi-a spus că ți-a oferit chiar și un procent mai mare din profit. Nu ți l-a comunicat?

— Ba da. Și totuși, l-am refuzat. Alex, de ce-ai venit? Vrei ceva? Ceai? Cafea?

Caris intră în bucătărie, conștientă că Alex nu făcuse nici o mișcare. Căută orbește prin dulapuri. Nu auzea nici un zgomot. Oare Alex plecase? Fusese oare cu adevărat acolo? Îl auzi scoțându-și haina și răsuflă ușurată.

— Lasă-mă pe mine! Arăți de parcă ai fi gata să leșini. Stai jos!

— Nu vreau să stau jos! exclamă ea, dar se așeză, căci picioarele îi tremurau. Ce cauți aici?

— De ce o repeți întruna? Știi de ce am venit! Am semnat un contract, zise el, punând nesul în ceștile imense, primite în dar de la Matthew și Graciela.

— Mă bucur pentru tine, zise ea, neputându-și ascunde amărăciunea din glas.

— Ți-am spus că mă întorc după semnarea contractului. Îți amintești?

— Nu cred.

— De ce? lăsă el baltă cafelele și veni spre ea.

— Chiar trebuie să reluăm toate astea, Alex? întrebă ea, temându-se să se uite prea de aproape în ochii lui. S-a terminat și tu ai câștigat. Nu-ți ajunge?

— N-am câștigat, Caris. Am pierdut totul.

— Dar contractul? făcu ea ochii mari. Harrison mi-a spus că ai obținut tot ce-ai vrut. Suficient ca să plătești datoriile tatălui tău, fără se te atingi de banii companiei.

El îi atinse involuntar coapsa cu mâna, iar ea simți cum începea să i se înfierbânte sângele. Și-ar fi dorit ca el să plece. Dar l-ar fi dorit și lângă ea.

— Am făcut afacerea așa cum am vrut, o fixă el, dar te-am pierdut pe tine. Te iubesc, Caris și vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de tine, spuse el, sărutând-o duios, sorbindu-i lacrimile. Mă mai urăști?

— Dar nu te-am urât niciodată, Alex.

— Dar i-ai spus lui Kate...

— Eram furioasă. Și rănită. Credeam că te-ai folosit de mine. Am spus-o ca să mă lase să plec, înainte de-a mă face de râs.

— Mi-aș fi dorit să nu fi plecat. Atunci, aș fi putut face ceea ce plănuisem, zise el, sărutând-o din nou.

— Adică?

— În clipa în care te-am văzut, Caris, viața mi s-a schimbat, zise el solemn. Am devenit lacom. Lacom să mă bucur de viață, de dragoste, continuă, sărutându-i ceremonios mâna. Caris, vrei să te măriți cu mine?

Caris simți că își pierdea răsuflarea. Era copleșită de emoție, incapabilă să rostească un cuvânt. Îi luă fața în palme și îl sărută îndelung, cu toată dragostea de care era în stare.

— O iau ca pe un răspuns afirmativ, zise Alex și, luând-o în brațe, o acoperi cu sărutări ce o făcură să uite de tot.

Mult mai târziu, se regăsiră pe patul de o singură persoană, sacoul lui Alex servindu-le drept pătură. Nu reușiseră să găsească cearșafurile, așa că acoperiseră patul cu propriile lor haine. Caris își lăsase capul pe pieptul lui Alex, ascultându-i bătăile inimii. El îi mângâia părul.

— Îmi place când îți lași părul așa, murmură el.

— Vrei să spui liber?

— Nu. Răsfirat pe trupul meu, râse el.

— Deci, unde mergem de aici? zâmbi ea.

— Oriunde vrei tu.

— Ce vrei să spui? Unde vrei tu?

— Cel mai important lucru e că mă iei de bărbat, o sărută el. Restul contează mai puțin.

— Dar insula Navarro? îl privi ea în ochi. Dar familia ta?

— Acum *tu* ești familia mea, Caris, o sărută el. Ceilalți vor trebui să învețe să-și poarte singuri de grijă. Nici o problemă. A venit și rândul meu să simt că trăiesc.

— Dar te-ai străduit atâta să faci ca stațiunea de pe plajă să devină o realitate. Cum poți renunța la toate?

— Nu renunț, zise el. Mă dau doar la o parte. E momentul să mai pună și alții umărul la problemele insulei. Acum, intenționez să-mi folosesc energia altfel, șopti el, mângâind-o. Te-am căutat o viață întreagă, Caris. Nu am de gând să risc să te pierd, nefiind lângă tine. Ești și vei fi prioritatea numărul unu a vieții mele.

— Și localnicii?

— Are cine să le poarte de grijă, zise Alex. Kate a promis să ajute la întemeierea stațiunii, până ce Michael își ia diploma și poate prelua afacerea. Apoi, în funcție de cum merg lucrurile cu John, Kate se gândește să își încerce norocul ca scenografă. Marea ei pasiune e pictura. Și John, mai zise el, făcându-i cu ochiul.

— John și Kate? De unde se știu?

— Sunt *multe* lucruri pe care nu le știi, Caris, o sărută el. Am să-ți povestesc despre asta mai târziu.

— Ah! Am o propunere pentru tine, își aminti ea.

— Sună tentant. Trebuie să negociem? întrebă el, strângând-o în brațe.

— Fără negocieri. Mi-ai spus că aș putea găsi de lucru oriunde. Ai ceva pentru mine la *Navarro Investments*?

— Asta nu va fi o cale mai scurtă spre o asociere la companie, Caris! Chiar dacă ești nevasta președintelui.

— Alex, parteneriatul nu mai contează pentru mine, zise ea, pecetluindu-i gura cu un sărut. Aș prefera un post în care să pot schimba ceva. Și aș prefera să fiu cu tine.

— Munca la stațiunea de pe insulă va cere eforturi susținute. Și va oferi recompense financiare.

— Am aici toate recompensele pe care mi le-aș fi dorit, zâmbi ea, punându-i mâna pe inimă. Am nevoie de numai câteva săptămâni să-i găsesc lui Matthew un nou partener.

— Nu reușesc să te înțeleg, Caris. Ce te-a făcut să te schimbi?

— Toată viața am luat decizii, făcând apel doar la rațiune. Și uite unde am ajuns! Singură, speriată de propriul meu trup, oftă ea. Nu, Alex, de data asta gândesc cu inima.

— Câtă vreme e o inimă care mă iubește, sunt fericit, șopti el, strângând-o în brațe.

— Te iubesc, Alex.

— Și eu te iubesc, Caris.

— La naiba! exclamă ea la auzul soneriei.

— Cine e? întrebă Alex.

Fugi la ușă așa cum era, trase cu ochiul prin gaura cheii, apoi sări din nou în pat, lângă Alex și îi șopti.

— În clipa asta, sunt la ușă opt indivizi cu pensule și adeziv pentru tapet, zise Caris, izbucnind în râs.

— Cred că ar fi mai bine să mă îmbrac.

— Pleci? se întristă ea.

— Niciodată, o sărută el. Dar m-aș simți mai bine dacă cei opt mă găsesc îmbrăcat, zise el și îi întinse cămașa.

— Viiin! strigă Caris, pentru a-i opri pe băieți să mai sune și, trăgând cămașa pe ea, alergă la ușă. Știu că abia ai ajuns, dar i-am promis lui Matthew că mergem diseară la dans. Vezi tu, am în dulap o rochie roșie, pe care n-am apucat s-o îmbrac până acum și...

Soneria se auzi din nou, așa că Alex o sărută rapid.

— Nu cred că avem timp să discutăm acum despre haine, Caris. Sunt de acord cu orice vrei să faci.

— Orice? întrebă ea, cu gândul la lenjeria pe care credea că nu o va mai vedea nimeni, niciodată.

— Îmbracă-te, Caris! o îmboldi Alex. Înainte să apuc să mă dezbrac din nou.

Ea râse și își trase blugii pe ea.

— Ești gata, Caris? întrebă el, întinzându-i mâna.

— Gata pentru orice ar fi să fie! zise ea, punându-și mâna în mâna lui.

SFÂRȘIT